PETER SWANSON

FATA CU UN CEAS ÎN PIEPT DE INIMA

LITERA

buzz BOOKS

PETER SWANSON

PROLOG
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

24
25
26
27
MULȚUMIRI

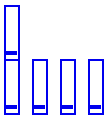

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

PETER **SWANSON**

FATA CU UN CEAS ÎN LOC DE INIMĂ

Traducere din limba engleză și note
MARIUS MICHAL KLIMOWICZ

LITERA®
București
2020

The Girl With a Clock for a Heart
Peter Swanson

Copyright © 2014 Peter Swanson
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Fata cu un ceas în loc de inimă
Peter Swanson

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman
Seria de ficțiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWANSON, PETER
Fata cu un ceas în loc de inimă / Peter Swanson; trad. din lb. engleză: Marius Michal Klimowicz. – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4875-4
ISBN EPUB 978-606-33-4990-4

I. Klimowicz, Marius Michal (trad.)
821.111

Pentru Charlene
Şi în amintirea dragă a bunicului meu,
Arthur Gladstone Ellis (1916–2012),
cel mai blând dintre oameni şi un excelent scriitor

PROLOG

Se lăsa seara, dar, în timp ce vira pe aleea plină de gropi, putea distinge banda galbenă care împrejmuia și acum perimetrul casei.

George își parcă automobilul Saab, dar lăsă motorul pornit. Încerca să nu se gândească la ultima oară când fusese în această casă, aproape ascunsă într-o fundătură din New Essex.

Banda de delimitare a poliției alcătuia un cerc mare, fiind întinsă de la un pin la altul, iar ușa de la intrare era acoperită de benzi în roșu și alb, în formă de X. Opri motorul. Aerul condiționat încetă să mai sufle, și George simți aproape instantaneu căldura înăbușitoare de afară. Soarele era la apus, iar umbrarul des al pinilor făcea ca totul să pară și mai întunecat.

Coborî din mașină. Aerul umed mirosea a mare, și în depărtare se auzeau pescărușii. Cabana de un maroniu-închis se confunda cu pădurea care o înconjura. Ferestrele înalte erau la fel de întunecate ca stinghiile pătate.

Se aplecă pe sub banda galbenă pe care scria „POLIȚIA, NU TRECEȚI“ și se duse în spatele casei. Spera să poată intra în casă pe ușile glisante de sticlă, care se deschideau spre veranda putrezită. Dacă erau încuiate, putea să spargă geamul cu o piatră. Planul lui era să intre în casă și să o cerceteze cât de repede putea, în căutarea vreunei probe pe care poliția o ratase.

Ușile glisante erau împânzite de autocolantele poliției, dar descuiate. Intră în casa răcoroasă, așteptându-se să fie năpădit de frică imediat cum păși în interior. În schimb, avu un sentiment ireal de calm, de parcă s-ar fi aflat într-un vis lucid.

„O să știu ce caut când o să găsesc.“

Era clar că poliția cercetase locul cu meticulozitate. Pe mai multe suprafețe se zăreau rămășițele vărgate ale prafului pentru amprente. Accesoriile pentru droguri, care fuseseră pe măsuța de cafea, dispăruseră. Se îndreptă apoi spre dormitorul principal din partea estică a casei. Era o cameră în care nu mai intrase și deschise ușa așteptându-se să dea peste un haos de nedescris. În schimb,

descoperi un spațiu relativ ordonat, un dormitor spațios, cu tavan scund și un pat matrimonial pe care erau așternute cearșafuri cu imprimeuri florale. Două birouri joase, cu blaturi de sticlă, se sprijineau de peretele opus față de pat. Sub sticla murdară, erau niște poze Polaroid decolorate de trecerea timpului. Petreceri aniversare. Absolviri.

Deschise sertarele, dar nu găsi nimic. Doar niște articole vestimentare vechi, perii de păr, sticle de parfum încă în cutie, toate îmbâcsite de mirosul prăfuit, floral al naftalinei.

O scară mochetată ducea la nivelul inferior. În timp ce trecu pe lângă ușa de la intrare, încercă din răsputeri să nu lase imaginile să îi intre în cap. Cu toate astea, se uită mult prea lung la locul unde se prăbușise trupul, unde pielea se făcuse de culoarea nepielii.

La baza treptelor, coti spre stânga într-un subsol mare, finisat, fără ferestre și mirosind a mucegai. Încercă întrerupătoarele, dar electricitatea fusese oprită. Scoase din buzunarul de la spate lanterna micuță pe care o luase cu el și îndreptă raza subțire și slabă de lumină prin beci. În centrul încăperii era o masă de biliard veche, frumoasă, cu fetru roșu în loc de verde și bile împrăștiate la nimereală pe suprafața ei. În colțul cel mai îndepărtat se afla o zonă de bar elevată, cu mai multe scaune și o oglindă mare, gravată cu logoul GEORGE DICKEL TENNESSEE WHISKEY. În fața oglinzii era un raft gol, ce găzduise la un moment dat o varietate de sticle de alcool, golite și aruncate însă de mult.

„O să știu ce caut când o să găsesc.“

Se întoarse la etaj și cotrobăi prin cele două dormitoare mai mici, căutând orice urmă lăsată de locatarii lor cei mai recenți, dar nu găsi nimic. Polițiștii probabil că făcuseră și ei același lucru, sigilând tot ce li se păruse important în pungi de plastic, ca probe. Dar el voise să vină, să se uite cu ochii lui. Știa că va găsi ceva. Știa că ea trebuie să fi lăsat ceva în urmă.

Găsi ce căuta pe un raft de bibliotecă din camera de zi, chiar la nivelul privirii, într-un perete plin de cărți. Era o carte albă, cu coperte cartonate și o învelitoare de plastic, de parcă ar fi aparținut cândva unei biblioteci, și ieșea în evidență printre celelalte cărți, majoritatea lucrări de nonficțiune. Manuale de navigație. Ghiduri

de călătorie. Un set vechi de enciclopedii pentru copii. Mai era și ceva beletristică, dar numai romane broșate. Cărți de suspans futuriste. Michael Crichton. Tom Clancy.

Atinse cotorul cărții. Titlul și numele autoarei erau scrise cu un font roșu, subțire și elegant. *Rebecca*, de Daphne du Maurier.

Era cartea ei preferată, singura ei carte preferată. Îi făcuse și lui cadou un exemplar, în anul în care se cunoscuseră. În primul lor an de studenție. Ea îi citise cu voce tare din acel roman, în camera ei de cămin, în serile friguroase de iarnă. El știa pasaje întregi pe dinafară.

Scoase cartea din raft și își plimbă un deget de-a lungul marginilor tăiate ale paginilor ei. Se deschise la pagina șase. Două propoziții erau încadrate într-un chenar trasat cu grijă. Își aminti că așa însemna ea cărțile. Fără cariocă. Fără pasaje subliniate.

George nu citi imediat cuvintele marcate; cartea nu se deschisese la întâmplare, ci pentru că o carte poștală fusese ascunsă între paginile ei. Pe spate, cartea poștală era ușor îngălbenită de trecerea timpului. Nu era nimic scris pe ea. O întoarse și se uită la poza color a unei ruine mayașe, înălțându-se semeață pe o faleză mărăcinoasă, cu oceanul pe fundal. Era o carte poștală veche, oceanul fiind prea albastru și iarba prea verde. O întoarse din nou. „Ruinele maya din Tulum“, se preciza în descriere. „Quintana Roo. Mexic.“

1

La cinci minute după ora cinci, într-o după-amiază de vineri, George Foss se duse direct de la biroul său la Jack Crow's Tavern, prin aerul lipicios al valului de căldură din Boston. Își petrecuse ultimele trei ore de lucru revizuind cu meticulozitate contractul unui ilustrator, apoi holbându-se apatic pe fereastră la cerul de un albastru tulbure al orașului. Îi displăcea vara târzie, așa cum altor locuitori ai orașului Boston le displăceau lungile ierni din New England. Copacii osteniți, parcurile care se îngălbeneau și nopțile lungi și umede: toate aceste lucruri îl făceau să tânjească după vremea răcoroasă a toamnei, după un aer respirabil, care nu îi făcea hainele să i se lipească de piele și oasele să i se simtă obosite.

Parcurse distanța de șase străzi până la Jack Crow's cât de lent putu, sperând să nu ajungă cu cămașa udă de transpirație. Mașinile goneau de-a lungul străzilor înguste din Back Bay, încercând să scape de duhoarea orașului. Majoritatea rezidenților acestui anumit cartier plănuiau să își bea primele băuturi ale după-amiezii în baruri din Wellfleet, Edgartown, Kennebunkport sau din oricare alt oraș de pe malul mării, situat la o distanță rezonabilă cu mașina. George se mulțumea să meargă la Jack Crow's, unde băuturile erau mediocre, dar unde aerul condiționat, monitorizat de un expat franco-canadian, era ținut constant la temperaturi frigorifice.

Și era și destul de bucuros să se ducă să se vadă cu Irene. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când se văzuse cu ea la o petrecere simandicoasă, dată de un prieten comun. Abia dacă își vorbiseră, și când George plecase primul, ea îi aruncase o privire de pretinsă supărare. Se întreba dacă nu cumva relația lor cu intermitențe intrase din nou într-una din etapele ei periodice de criză. George o știa pe Irene de cincisprezece ani. O cunoscuse la revista la care el încă lucra. Ea fusese redactor-șef adjunct, iar el era la departamentul de contabilitate. Să devină un contabil la o revistă literară cunoscută păruse postul perfect pentru cineva cu o înclinație pentru literatură, dar fără pic de talent literar. George era

acum administratorul acestei corăbii care se scufunda, în timp ce Irene avansase constant în carieră până când ajunsese să facă parte din departamentul online, aflat în continuă dezvoltare, al revistei *Globe*.

Fuseseră un cuplu perfect vreme de doi ani. Dar acei doi ani fuseseră urmați de alți treisprezece, de beneficii tot mai mici, de acuzații, de infidelități ocazionale și un set de așteptări tot mai scăzute. Și chiar dacă renunțaseră cu mult timp în urmă la ideea că ar fi un cuplu normal, cu un destin normal, se întâlneau încă la barul lor preferat, își spuneau încă totul unul altuia, se mai culcau din când în când împreună și, contrar așteptărilor, deveniseră cei mai buni prieteni. În ciuda acestor lucruri, exista o nevoie periodică de a-și clarifica statutul, de a avea o conversație. George nu se simțea în stare de așa ceva în această seară. Nu avea nici o legătură cu Irene; într-un anumit fel, sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră de aproape un deceniu. Avea mai mult de-a face cu felul în care percepea el viața, în general. Apropiindu-se de patruzeci de ani, George se simțea de parcă lumea lui fusese, încetul cu încetul, secătuită de toate culorile ei. Trecuse de vârsta aceea când se mai putea aștepta în mod rezonabil să se îndrăgostească nebunește de cineva și să își întemeieze o familie, să ia lumea cu asalt sau să facă ceva surprinzător, care să îl scoată din existența lui cotidiană. Nu ar fi dat glas acestor sentimente în fața nimănui – până la urmă avea un loc de muncă stabil, locuia în frumosul oraș Boston și încă nu chelea –, dar își petrecea majoritatea zilelor într-o ceață a dezinteresului. Și chiar dacă încă nu se oprea în fața caselor de pompe funebre, se simțea ca și cum, de ani întregi, nimic nu mai reușise să-i stârnească vreo dorință. Nu îl interesau prieteniile noi sau relațiile noi. La serviciu, îi crescuse salariul, dar entuziasmul pentru munca pe care o făcea se diminuase. În anii trecuți avea un sentiment de mândrie și împlinire la publicarea fiecărei ediții lunare. Zilele astea, abia dacă mai citea vreun articol.

În timp ce se apropia de cârciumă, George se întreba în ce dispoziție o să fie Irene în seara asta. Era sigur că o să îi vorbească despre redactorul divorțat de la biroul ei, care o invitase de mai multe ori în oraș, în decursul acelei veri. Dacă până la urmă

accepta și dacă relația lor devenea serioasă și George avea să fie în cele din urmă aruncat la marginea drumului? Încercă să își dea seama ce ar simți, dar, în schimb, se surprinse întrebându-se ce ar face cu tot timpul acela suplimentar. Cum l-ar umple? Și cu cine l-ar umple?

George intră pe ușile din sticlă jivrată ale barului Jack Crow's și se duse direct la separeul lui obișnuit. Mai târziu avea să-și dea seama că probabil a trecut chiar pe lângă Liana Decter, care era așezată în colțul barului. În alte după-amiezi, unele mai răcoroase sau unele în care George era mai puțin descurajat în privința rostului său pe lume, poate că ar fi trecut în revistă cei câțiva mușterii care se aflau în crâșma lui locală, într-o seară de vineri. S-ar putea chiar să fi existat o perioadă când, dacă ar fi zărit o femeie voluptuoasă și cu tenul palid, stând singură, George ar fi tresărit la gândul că ar putea fi Liana. Timp de douăzeci de ani, ideea de a o vedea din nou îl umpluse deopotrivă de speranță și de teamă. Zărise variante ale ei prin toată lumea: părul ei la o însoțitoare de bord, desăvârșirea copleșitoare a corpului ei pe o plajă din Cape, vocea ei la un program nocturn de jazz. Ba chiar petrecuse șase luni convins fiind că Liana devenise o actriță de filme porno pe nume Jean Harlot. Mersese atât de departe încât încercase să afle identitatea adevărată a actriței. Carli Swenson, fiica unui preot din North Dakota.

George se făcu comod în separeul lui, comandă la Trudy, ospătărița, un cocktail *Old-fashioned* și scoase din geanta lui ponosită ediția din ziua aceea a revistei *Globe*. Își păstrase integrama pentru această ocazie. Irene venea să se întâlnească cu el, dar abia la șase. Sorbi din băutură și rezolvă integrama, apoi trecu fără tragere de inimă la sudoku și chiar și la anagrame, înainte să audă pașii familiari ai lui Irene în spatele lui.

– Hai să facem schimb, te rog, zise ea în loc de salut, referindu-se la locurile lor.

Jack Crow's avea un singur televizor, lucru rar într-un bar din Boston, și Irene, care îl întrecea pe George în loialitatea și pasiunea ei pentru Red Sox, voia locul de unde se vedea mai bine.

George ieși din separeu, o pupă pe Irene în colțul gurii (mirosea a cremă Clinique și a bomboane mentolate) și se reașeză pe cealaltă

parte, unde avea vedere spre barul de stejar și ferestrele înalte, din podea până-n tavan. Era încă lumină afară, o felie roz de soare ițindu-se pe deasupra clădirilor din cărămidă de peste drum. Lumina care năvălea pe geam îl făcu pe George să o observe deodată pe femeia care stătea singură în colțul barului. Avea în față un pahar de vin roșu și citea un roman, iar George simți că i se strânge stomacul la gândul că arată ca Liana. Exact ca Liana. Dar asta era o senzație pe care o mai avusese de multe ori înainte.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Irene. Aceasta se întorsese spre tăblița din spatele barului unde erau înșiruite ofertele zilei și berile, care se tot schimbau. Ca întotdeauna, era neafectată de căldură, cu părul scurt și blond dat de pe frunte, pe după urechi. Ochelarii ei în formă de ochi de pisică aveau rame roz. Așa fuseseră dintotdeauna?

După ce comandă o bere Allagash White, Irene îl puse la curent pe George cu epopeea în desfășurare a redactorului divorțat. George era ușurat că tonul inițial al lui Irene era conversațional și neagresiv. Poveștile despre redactorul respectiv tindeau să fie redate în cheie anecdotică, chiar dacă George putea să detecteze și un substrat critic. Deși redactorul cu pricina era dolofan, își purta părul prins în coadă și, pe deasupra, era și un microberar dedicat, măcar cu el exista un viitor palpabil, constând în ceva mai mult decât cocktailuri, râsete și rarele partide de sex pe care le oferea George zilele astea.

Asculta și sorbea din băutură, dar își ținea ochii ațintiți asupra femeii de la bar. Aștepta un gest sau un detaliu care să îl convingă că se uita efectiv la Liana Decter, și nu la o fantomă sau la o sosie. Dacă era într-adevăr Liana, se schimbase. Nu în mod evident, ca și cum ar fi pus cincizeci de kile sau s-ar fi ras în cap, dar arăta cumva diferit, în sensul bun, de parcă ar fi devenit în sfârșit acea frumusețe rară pe care trăsăturile ei o promiseseră dintotdeauna. Scăpase de micii colăcei de grăsime pe care îi avusese în facultate, pometii ei erau mai proeminenți și părul, de un blond mai întunecat decât își amintea George. Cu cât o privea mai mult, cu atât devenea mai convins că e chiar ea.

– Știi că nu sunt genul de femeie geloasă, zise Irene, dar la cine te tot uiți?

Își întinse gâtul și se uită prin bar, care se umplea repede.

– La o tipă cu care am fost coleg de facultate, cred. N-am cum să fiu sigur.

– Du-te și întreab-o. Nu mă supăr.

– Nu, e în regulă. Abia dacă o cunoșteam, minți George, și ceva din minciuna aceea îi trimise mici fiori de agitație pe ceafă în jos.

Comandară din nou de băut.

– Pare un prostovan.

– Hmm?

– Divorțatul tău.

– Ah, încă îți pasă.

Irene ieși din separeu ca să se ducă la baie, ceea ce îi oferi lui George prilejul să se holbeze mai abitir în cealaltă parte a sălii, spre Liana. Acum, era parțial ascunsă după doi tineri corporatiști, care își scoteau paltoanele și își desfăceau cravatele, dar putea să o studieze cât de cât printre manevrele lor. Purta o cămașă albă, și părul ei, mai scurt decât în facultate, îi atârna peste obraz, iar în partea cealaltă era dat pe după ureche. Nu purta bijuterii, ceea ce George își amintea despre ea. Gâtul ei avea o moliciune indecentă, și o roșeață pestriță îi acoperea vizibil pieptul. Lăsase romanul și părea să caute pe cineva, după cum se uita în jur prin bar. George aștepta să se ridice și să se miște din loc: simțea că până când nu o vedea mergând, nu avea cum să fie sigur.

Apoi, ca și cum ar fi reușit să împlinească acest lucru doar cu puterea minții, o văzu coborând de pe scaunul ei capitonat, iar fusta i se ridică pentru o clipă până la mijlocul coapsei. Imediat ce picioarele ei atinseră podeaua și începu să se îndrepte spre George, nu mai încăpu nici o îndoială. Era clar că e Liana și el o vedea pentru întâia oară după primul lui an la Mather College, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Mersul ei era inconfundabil: o legănare ușoară a șoldurilor, ținând capul sus și puțin înclinat spre spate, de parcă încerca să vadă pe deasupra capului cuiva. George ridică un meniu pentru a-și acoperi fața și privi la cuvintele fără

noimă din el. Inima îi bubuia în piept. În ciuda aerului condiționat, își simțea palmele transpirate.

Liana trecu pe lângă el exact când Irene se așeza din nou în separeu.

– Uite-ți prietena. Nu vrei s-o saluți?

– Încă nu sunt sigur că e ea, zise George, întrebându-se dacă Irene distingea panica pură din vocea lui.

– Mai ai timp de un pahar? îl întrebă Irene.

La toaletă, își reaplicase rujul.

– Sigur, zise George. Dar haide să mergem în altă parte. Am putea să ne mai plimbăm un pic, cât încă mai e lumină afară.

Irene îi făcu un semn ospătăriței și George își scoase portofelul.

– E rândul meu, nu mai ții minte? zise Irene și scoase un card de credit din geanta ei fără fund.

În timp ce Irene achita nota, Liana trecu din nou pe lângă el. De data asta, George putu să îi privească atent silueta îndepărtându-se, mersul acela familiar. I se mai împlinise și corpul. George crezuse că era perfectă în facultate, dar acum arăta și mai bine: picioare lungi, care se subțiau spre glezne, și curbe exagerate, tipul acela de corp pe care doar genele bune, și nu mersul la sală, ți-l pot asigura. Spatele brațelor ei era alb ca varul.

George își imaginase acest moment de multe ori, dar, cumva, nu-și imaginase niciodată deznodământul. Liana nu era doar o fostă iubită care, odată ca niciodată, îi frânsese inima lui George; era, de asemenea, din câte știa George, o criminală urmărită de poliție, o femeie ale cărei păcate corespundeau mai mult tragediei grecești antice decât indiscreției tinerești. Ucisese, fără îndoială, o persoană și, probabil, și pe o alta. George se simți copleșit de poverile egale ale responsabilității morale și indeciziei.

– Vii?

Irene se ridică și George îi urmă pasul sprinten, apăsat, de-a lungul podelei de lemn lăcuit a barului. Din boxe răsuna melodia „Sinnerman“, a Ninei Simone. Ieșiră pe ușile din față și seara încă umedă îi întâmpină cu zidul său de aer stătut și sufocant.

– Încotro? întrebă Irene.

George împietri.

– Nu știu. Poate că aș vrea totuși să mă duc acasă.

– Bine, zise Irene și adăugă, atunci când văzu că George nu se mișca din loc: Sau am putea să stăm aici în pădurea asta tropicală.

– Îmi cer scuze, dar mi s-a făcut așa, dintr-odată, cam rău. Poate că ar trebui să mă duc acasă.

– E din cauza tipei de la bar? Irene își arcui gâtul, ca să se zgâiască prin geamul jivrat al ușii de la intrare. Nu e cum-o-cheamă, nu? Fata aia nebună de la Mather.

– Doamne, nu, minți George. Eu cred că o să trag pe dreapta.

George o luă spre casă. Briza se întețise, șuierând acum pe străzile înguste din Beacon Hill. Nu era un vânt răcoros, dar George își ridică oricum brațele și simți cum i se evaporă sudoarea de pe piele.

Când ajunse la apartamentul lui, se așeză pe prima treaptă a scării exterioare. Stătea la doar două străzi distanță de bar. Ar putea să bea un pahar cu ea. Să afle ce o adusese în Boston. Așteptase atât de mult timp să o revadă, imaginându-și momentul, încât acum că era cu adevărat aici, se simțea ca un actor dintr-un film de groază, stând cu o mână pe ușa șopronului și fiind pe cale să își ia un topor în cap. Îi era frică și tânjea după o țigară, pentru prima oară după zece ani. Oare venise la Jack Crow's ca să îl caute pe el? Și dacă da, de ce?

În aproape oricare altă seară, George ar fi intrat în casă, ar fi hrănit-o pe Nora și s-ar fi băgat în pat. Dar apăsarea acelei nopți de august, combinată cu prezența Lianei la barul lui preferat, îi dădea impresia că ceva e pe cale să se întâmple, și nici că-i trebui mai mult. De bine sau de rău, ceva urma să se întâmple.

George rămase pe gânduri destul timp încât să înceapă să presupună că Liana plecase deja, probabil, din bar. Cât să stea și ea acolo, singură, cu paharul ei de vin roșu? Hotărî să se ducă înapoi. Dacă plecase, atunci nu-i era sortit s-o mai vadă vreodată. Dacă era încă acolo, atunci o va saluta.

În timp ce mergea înapoi spre bar, briza care i se opintea în spate părea și mai caldă și mai puternică. Ajuns înapoi la Jack Crow's, nu

ezită: intră direct pe ușă și, chiar atunci, pe loc, Liana își întoarse capul spre el și îl privi, de la locul ei de la bar. Îi văzu ochii sclipind ușor a recunoaștere. Gesturile grandioase nu-i stătuseră niciodată în fire.

– Chiar tu ești, zise el.

– Chiar eu sunt. Bună, George.

O zisese cu intonația plată pe care și-o amintea el, la fel de relaxată ca și cum ar mai fi vorbit în acea zi.

– Te-am văzut de acolo, zise George și făcu semn din cap spre spatele barului. La început n-am fost sigur că tu ești. Te-ai schimbat puțin, dar apoi, când am trecut pe lângă tine, m-am cam convins. Am ajuns până la jumătatea străzii și am făcut cale-ntoarsă.

– Mă bucur, zise ea. Cuvintele ei, atent spațiate, aveau o mică inflexiune la sfârșit. De fapt am venit aici... la barul acesta... căutându-te pe tine. Știu că locuiești prin zonă.

– Așa.

– Mă bucur că m-ai observat tu primul. Nu știu dacă aș fi avut curajul să vin la tine. Pot doar să îmi imaginez ce părere ai despre mine.

– Înseamnă că ești mai în temă decât mine. Eu nu prea știu ce părere să am despre tine.

– Mă refer la ce s-a întâmplat.

De când intrase el în bar, ea nu își schimbase poziția, dar, cu unul dintre degete, bătea ușor darabana pe tejgheaua de lemn, în ritmul muzicii.

– Ah, asta, zise George, de parcă ar fi pescuit prin dosarele memoriei după lucrul acela la care se referea ea.

– Da, asta, repetă ea și râseră amândoi. Liana se întoarse, ca să stea față în față cu George. Ar trebui să fiu îngrijorată?

– Îngrijorată?

– O să fiu reținută de cetățenii cu spirit civic? O să mi se arunce vreo băutură în față?

Îi apăruseră mici riduri de expresie în colțul ochilor ei de un albastru palid. Ceva nou.

– Poliția e pe drum chiar acum. Eu doar trag de timp. George continuă să zâmbească, dar zâmbetul lui părea fals. Glumesc, zise

el, când văzu că Liana nu răspunde imediat.

– Nu, știu. Ai vrea să iei loc? Ai timp de un pahar?

– De fapt... Mă întâlnesc cu cineva, în scurt timp.

Minciuna îi scăpă cu ușurință lui George. Mintea lui era dintr-odată bulversată de apropierea ei, de mirosul pielii ei și simțea un impuls aproape animalic să evadeze.

– Ah. E în regulă, se grăbi Liana să zică. Dar aș vrea totuși să te rog ceva. E vorba de o favoare.

– Bine.

– Ne putem întâlni undeva? Poate mâine?

– Locuiești aici?

– Nu, sunt în oraș doar pentru... de fapt sunt în vizită la o prietenă... e complicat. Mi-ar plăcea să vorbim. Înțeleg însă dacă tu nu vrei, desigur. Știam că sunt șanse mici și înțeleg dacă...

– Bine, încuviință George, spunându-și că poate să se răzgândească mai târziu.

– Bine, da, vrei să vorbim?

– Sigur, hai să ne întâlnim dacă tot ești în oraș. Promit să nu aduc agenții federali pe capul tău. Vreau doar să știu ce mai faci.

– Mulțumesc mult. Apreciez.

Inspiră adânc pe nas, umflându-și pieptul. Cumva, George reuși să audă, peste sunetul tonomatului, foșnetul cămășii albe pe pielea ei.

– De unde știi că locuiesc aici?

– Te-am căutat. Pe internet. N-a fost așa de greu.

– Presupun că nu te mai cheamă Liana?

– Unii așa mă cheamă. Nu mulți. Majoritatea mă știu de Jane acum.

– Ai un mobil? Să te sun mai încolo?

– Nu am mobil. N-am avut niciodată. Putem să ne întâlnim iar aici? Mâine. La prânz.

George observă cum se mișcau ochii ei, foarte subtil, cercetându-i cu luare-aminte chipul, încercând să-l citească. Sau, dacă nu, se uita după ce era familiar și ce se schimbase. Părul lui George albise la tâmple, fruntea i se ridase și liniile din jurul gurii se adânciseră.

Dar era încă într-o formă destul de bună, arăta și acum bine, dar într-un fel ușor melancolic.

– Sigur, zise George. Ne-am putea întâlni aici. E deschis la prânz.

– Nu pari sigur.

– Nu sunt sigur, dar nu sunt nici nesigur.

– Nu te-aș ruga dacă n-ar fi important.

– Bine, zise George.

Se gândi din nou că se putea răzgândi, că fiind de acord acum nu făcea decât să amâne o decizie. Mai târziu, George se gândi că fuseseră momente în viața lui când i-ar fi spus Lianei că nu crede că ar trebui să se mai vadă. Nu simțea nici o nevoie să se facă dreptate, nici măcar vreo nevoie reală de împăcare și, din acest motiv, George nu credea că ar fi alertat autoritățile. Situația în care se băgase Liana se petrecuse cu mulți ani în urmă. Și era oricum destul de rău că trebuise să fugă de atunci și că va trebui să fugă mai departe pentru tot restul vieții ei. Desigur că nu avea mobil. Și desigur că voia să se întâlnească într-un loc public, un bar la o intersecție dintr-o zonă aglomerată a Bostonului, undeva de unde putea să dispară imediat.

– Bine. Pot veni, zise George.

Ea zâmbi.

– O să fiu aici. La prânz.

– O să fiu și eu aici.

2

S-au cunoscut în prima noapte de studenţie. Îndrumătorul de cămin al lui George, un student slăbănog şi agitat din anul al doilea, pe nume Charlie Singh, îi adusese pe câţiva dintre bobocii de care avea grijă la o petrecere aglomerată din McAvoy, cu bere la butoaie. George îl urmase pe Charlie în sus pe scările ticsite de lume, până la o cameră comună, cu tavan înalt, scaune la ferestre şi parchetul tocit, unde era insuportabil de cald. Bău o bere acră şi conversă cu Mark Schumacher, unul dintre bobocii de pe palierul lui. Mark se scuză, lăsându-l pe George singur într-o mare de studenţi chipeşi din ultimii ani, care păreau toţi preocupaţi să se facă unul pe altul să râdă în hohote. Decise că ar putea pleca de la petrecere, dar doar după ce îşi mai lua o bere. Îşi planifică traseul prin cameră până la butoiul liber şi îşi făcu loc printre cămăşile flanelate şi pantalonii kaki. L-a întrecut o fată care a pus mâna pe duză exact în timp ce se întindea şi el spre ea; fata apăsă pe buton, dar nu reuşi decât să împroaşte cu spumă şi aer în paharul mânjit de ruj.

– E gol, îi zise ea.

Avea părul drept, blond-închis, tuns până sub maxilar, şi ochii foarte, foarte albaştri, depărtaţi, pe o faţă în formă de inimă. Ochii depărtaţi îi dădeau un aer nostim, dar George se gândi că era cea mai drăguţă fată pe care o văzuse până atunci la facultate.

– Eşti sigură că e gol?

– Nu ştiu, zise ea, cu un glas tărăgănat, care însemna că nu era din New England. N-am mai făcut asta niciodată. Tu?

Nici George n-o mai făcuse, dar păşi în faţă şi îi luă paharul.

– Cred că trebuie să pompezi chestia asta. De fapt nici eu nu mă pricep, dar i-am văzut pe alţii.

– Şi tu eşti tot boboc?

– Da, zise el în timp ce un jet de bere se duse pe jumătate în paharul ei şi pe jumătate în josul încheieturii lui, pe sub mânecă.

Şi-au petrecut restul serii împreună, fumând ţigările ei la o fereastră deschisă, apoi explorând campusul noaptea târziu. S-au sărutat sub o

arcadă care unea capela facultăţii de principala clădire administrativă. George îi spuse cum tatăl lui – fiu de fermier – inventase un sistem mecanizat pentru măcelărirea păsărilor de curte şi că acum făcea mai mulţi bani cu o vânzare decât făcuseră bunicii lui într-o viaţă întreagă la fermă. Ea îi spuse că tatăl ei era un avocat oportunist, specializat în litigii, şi adăugă, când George îşi vârî o mână pe sub bluza ei, că ea era o fată dintr-un orăşel de la sudul Liniei Mason-Dixon[1] şi nu avea intenţia să facă sex la întâmplare doar pentru că era la facultate în New England. Felul în care vorbea nu era critic, ci direct, iar această abordare, fără ocolişuri, aproape inocentă, la care s-a adăugat pipăitul scurt al sânului ei într-un sutien subţire de satin, a fost de-ajuns pentru ca George să se îndrăgostească pe loc.

O conduse înapoi la căminul ei şi o lăsă acolo, apoi traversă campusul aproape în fugă, pentru a se băga în patul acela cu care nu era obişnuit, împreună cu ghidul de orientare pentru boboci. Numele şi adresa ei erau înăuntru, dar nici o poză. Se holbă totuşi la nume şi la spaţiul gol unde ar fi trebuit să fie poza ei. George simţea că nu mai cunoscuse niciodată o făptură ca ea. Spre deosebire de membrii clanului familial al lui George, care erau fie reprimaţi, fie înfumuraţi, ea îi păruse a fi o persoană foarte deschisă, vorbind fără să-şi măsoare câtuşi de puţin cuvintele. Când se cunoscuseră lângă butoiul de bere, se uitase la George într-un fel care părea provocator şi totuşi complet inocent. Se uita la el de parcă abia fusese adusă pe lume. Era ceva aproape înfricoşător în asta. Apoi George îşi aminti cu câtă poftă îl sărutase, împingându-se cu putere în buzele lui, limbile lor se atinseseră, iar ea îşi trecuse o mână peste ceafa lui. Colegul de cameră al lui George, pe care nici nu apucase să-l cunoască prea bine, sforăia zgomotos în cealaltă parte a camerei lor duble. George se atinse prin boxeri şi termină aproape imediat.

Când se trezi a doua zi, nu se gândea la independenţă sau la facultate sau că avea să înceapă în curând cursurile. Nu se putea gândi decât la Liana. Mahmur, dar fără stare, se duse la cantina de la Mather College şi stătu acolo de unul singur, timp de trei ore, ca să se asigure că n-o ratează. Liana îşi făcu apariţia la unsprezece, intrând cu o altă fată, şi se duse direct la secţiunea de cereale. Avea părul încă umed de la duş şi purta o pereche de pantaloni kaki strâmţi şi un pulover de bumbac alb.

Când o revăzu, George simţi că i se usucă gura. Îşi luă o cafea (se gândea că ar arăta mai sofisticat decât sucul de struguri din care tot băuse până atunci) şi se prefăcu surprins s-o întâlnească, în timp ce ea îşi umplea bolul cu Froot Loops.

– Salut, din nou, zise el, silindu-se să vorbească pe un ton adormit şi indiferent.

Ea i-o prezentă pe Emily, colega ei de cameră, o fată din Philadelphia, care făcuse liceul la privat şi care purta un tricou polo decolorat şi o fustă de tenis, apoi îl întrebă dacă nu voia să li se alăture la masă. După ce zise că da, din discreţie sau din dispreţ, Emily se scuză şi plecă după ce mâncase doar jumătate de bol de cereale Grape-Nuts. Liana şi George se uitau unul la altul. Era, gândea el, şi mai alarmant de frumoasă la lumina zilei, decât fusese cu o noapte înainte. În lumina crudă a cantinei cu tavan înalt, pielea ei părea proaspăt curăţată şi lipsită de pori, iar ochii ei erau de un albastru translucid, cu stropi de un gri-verzui.

– Stau aici de trei ore, doar ca să te văd, recunoscu George.

Crezu că o să izbucnească în râs, dar ea spuse doar:

– Mă bucur.

– Am mâncat o grămadă de cereale.

– Aş fi venit mai devreme, dar Emily m-a rugat să o aştept şi pe ea şi apoi i-a luat o oră să se îmbrace. Nu cred că o să-mi placă foarte mult de ea.

Au fost împreună următoarele trei luni şi, cu toate că amândoi se străduiau să lege şi alte prietenii, să petreacă timp şi separaţi, îşi încheiau majoritatea serilor întâlnindu-se, chiar dacă doar pentru a se săruta în umbrele negre şi reci ale capelei facultăţii, situată la jumătatea distanţei dintre căminele lor. Ea se ţinuse de cuvânt în ceea ce privea sexul – nu avea nici o intenţie să se mişte prea repede la capitolul ăsta –, dar o progresie constantă a favorurilor duse în cele din urmă la o seară de pe la sfârşitul lui noiembrie, când amândoi erau goi şi emoţionaţi în patul de o persoană al lui George, iar Kevin, colegul lui de cameră, era plecat în noaptea respectivă.

– Bine, zise ea şi el încercă să dea de cap unui prezervativ pe care îl purta după el încă din primul an de liceu.

O pătrunse încet, ţinând-o cu o mână pe după talie şi apucând-o cu cealaltă de coapsă. Ea îşi ridică pelvisul pentru a-l întâlni pe al lui şi îşi dădu capul pe spate, muşcându-şi buza cărnoasă de jos. Acea privelişte, mai mult decât senzaţia şoldurilor ei mişcându-se sub el, îl făcu pe George, spre ruşinea lui, să termine aproape instantaneu. Îşi ceru scuze şi ea râse, apoi îl sărută adânc. Îi spuse apoi că e prima oară pentru ea, dar din fericire nu era sânge. Mai târziu luna aceea, când Emily, care terminase mai devreme cu examenele, plecase acasă în Pennsylvania, George şi Liana petrecură o săptămână împreună în camera ei de cămin. Toată coasta de est fusese lovită de o furtună de gheaţă atât de violentă încât jumătate dintre examenele de la Mather se amânaseră. George şi Liana învăţau, fumau Camel Lights ţigară de la ţigară, ieşeau ocazional din cămin pentru a se duce la cantină şi făceau sex. Au încercat toate poziţiile, până au găsit metode prin care George să reziste mai mult şi Liana să termine mai repede. Fiecare zi era ca descoperirea unui nou tărâm care se ascundea dincolo de o uşă scundă din perete. Intensitatea acelei săptămâni friza o tristeţe aproape insuportabilă pentru George. Citise destule cărţi ca să ştie că iubirea din tinereţe nu vine decât o singură dată şi el nu voia să se sfârşească sau să dispară vreodată. Şi avusese dreptate: acea săptămână petrecută în patul de o persoană al Lianei, nu cu mult mai mare sau mai confortabil decât un pat pliant, i s-a întipărit în memorie.

De atunci încolo tot încercase să regăsească acele clipe, sau echivalentul lor.

Îşi dădură examenele, iar gheaţa strălucitoare a furtunii care ferecase temporar lumea sub crusta ei se topi în zloată şi pâraie de noroi. Cu două zile înainte de Crăciun, îşi luară rămas-bun, înainte de a pleca fiecare în statul lui, Liana cu maşina şi George cu trenul.

Liana îi dăduse lui George numărul de telefon al părinţilor ei din Florida, dar îl imploră să nu o sune.

– Şansele ca eu să fiu acolo sunt aproape inexistente, zise ea. Serios, nu te chinui. Dacă prind ai mei de veste că mă sună un băiat de la facultate, o să-mi pună o mie de întrebări. O să mă trimită înapoi cu o centură de castitate.

– Vorbeşti serios?

– Ooo, da, zise ea cu accentul acela tărăgănat, vădit sudist, care nu se potrivise niciodată cu ideea pe care o avea el despre fetele din Florida.

El îşi imaginase surferi şi decapotabile, dar ea zicea că toţi puştii din orăşelul ei natal, Sweetgum – cel puţin albii, nu mexicanii sau negrii –, ascultau muzică country şi conduceau camionete.

– Pe mine poţi să mă suni, zise George, scriindu-i numărul de telefon al părinţilor lui.

– Aşa o să fac.

Dar nu o făcuse.

Şi când s-a întors el la Mather College în ianuarie, a aflat veştile.

Că ea nu avea să se mai întoarcă în Connecticut.

Se sinucisese, la ea acasă, în Florida.

3

La douăsprezece fără un sfert, George era primul client de la Jack Crow's. Unul dintre numeroasele lucruri care îi plăceau lui George la acest bar era că încă nu preluase moda *brunch*-ului, care acaparase întreg orașul. Deschidea la prânz, chiar și la sfârșit de săptămână. Nu erau cozi în fața ușii, pentru ouă Benedict sau cocktailuri Bloody Mary la zece dolari. Nu era nici un trio de jazz care să cânte într-un colț.

Chiar și atât de devreme, în Jack Crow's era la fel de frig ca într-o cameră frigorifică. Mirosul de clor abia dacă acoperea izul de bere stătută. Nu se vedea nici o ospătăriță, așa că George se duse la bar și comandă o sticlă de Newcastle.

– Ai venit mai devreme, zise proprietarul, întorcându-se la lămâia pe care o tăia felii.

– M-am săturat de căldura asta, Max.

– Da, și eu.

Pe tejghea era un ziar șifonat și George îl luă cu el în separeul din spate, așezându-se astfel încât să poată vedea ușa. Deschise ziarul, dar nu se putu concentra asupra cuvintelor, privind mai mult pe deasupra gazetei, spre intrare. Când își termină berea, era douăsprezece și zece. Ușile de la intrare se deschiseseră de trei ori; mai întâi intrase un cuplu tânăr de japonezi, trăgând amândoi după ei câte un troller, apoi intrase poștașul, care aruncase la repezeală pe tejghea un teanc de scrisori legat cu elastic. A treia oară când se deschiseră ușile, intrase un client fidel, pe nume Lawrence. George ridicase un pic ziarul ca să nu fie zărit, în timp ce Lawrence se dusese direct la locul lui obișnuit din capătul barului, cel mai apropiat de bucătărie.

George se ridică să mai comande o bere. Kelly, una dintre ospătărițe, era acum în spatele tejghelei, spălând pahare. În timp ce George venea spre ea, telefonul de pe peretele din spatele ei sună, și ea îl înșfăcă, îndesându-și receptorul sub bărbie. George o ascultă în timp ce zise:

– Jack Crow's, cu ce pot să vă ajut?

Apoi făcu o pauză, ridicându-și ochii ca să îl privească pe George.

– Da, îl cunosc. Mă uit la el chiar acum. Așteptați o clipă.

Îi întinse telefonul lui George, chiar în momentul în care acesta ajungea în dreptul tejghelei.

– O doamnă. Pentru tine, zise Kelly ridicând din umeri în timp ce îi înmână telefonul.

George îl luă, bănuind cine putea fi.

– Alo?

– Bună, George. Liana la telefon.

– Ești bine?

– Sunt bine, dar nu am cum să ajung la întâlnirea cu tine. E o poveste lungă. Am împrumutat mașina cuiva și acum nu știu unde a dispărut tipa. Presupun că nu ai vrea să vii tu aici, nu?

– Unde ești?

– New Essex. Știi unde e?

– Sigur. Pe coasta de nord. Am mai fost acolo.

– Ai mașină? Ai putea să vii până aici?

Vocea ei îi păru tremurată lui George. Și vorbea anormal de repede.

– Ești bine?

– Sunt bine, în afară de faptul că nu am mașină.

– Ești sigură?

– Cum ziceai tu aseară? Nu sunt sigură, dar nu sunt nici nesigură. Ceva de genul ăsta. N-o să mint. Am cam dat de necaz – nu chiar acum, dar în general – și speram să îmi poți face o favoare. Cum George nu răspunse imediat, ea întrebă: Mai ești acolo?

– Da, sunt. Te ascult.

– Crede-mă când îți spun că sunt *profund* conștientă că nu există persoană mai nepotrivită să îți ceară ție o favoare. Doar că speram că poate ai vrea măcar să asculți despre ce e vorba.

– Nu poți să îmi spui acum, la telefon?

– Aș vrea să îți spun față în față. Ai mașină?

– Da, am.

– Aș aprecia dacă ai veni până aici și dacă ai asculta ce am de spus, măcar. Poți să ai încredere în mine. Eu mă încred în tine. Nu te

oprește nimic să suni la poliție și să le dai adresa mea.

George trase adânc aer în piept și se uită la Kelly, ospătărița. Aceasta făcu semn spre sticla lui goală de bere și îl întrebă pe mutește: „Încă una?“ George clătină din cap.

– Bine. O să vin. Unde ești, mai exact?

– Mulțumesc, George. Știi cumva pe unde vine Beach Road? Stau la o prietenă, iar casa ei e chiar în spatele capelei ăleia vechi din piatră, St John.

– În regulă. Cred că știu pe unde este.

– Pe dreapta, după ce vezi biserica, se face un drum nepavat, care se cheamă Captain Sawyer Lane. E casa din capăt de tot. E mai degrabă un soi de cabană. Te aștept. Oricând în după-amiaza asta e perfect.

– O să vin.

– Mulțumesc. Mulțumesc din suflet.

George îi întinse telefonul înapoi lui Kelly.

– Hopa, zise ospătărița, cu accentul ei puternic bostonian. Începi să primești telefoane la barul unde-ți faci veacul. Ăsta nu e niciodată un semn bun.

– Mersi, Kel. Poate poți să-mi preiei mesajele și când nu sunt aici.

– Ai vrea tu.

George se gândi să mai comande o bere și ceva de mâncare, dar decise în schimb să se ducă numaidecât să o vadă pe Liana. Conversația cu ea îi făcuse stomacul ghem, nu doar pentru că ea revenise acum în viața lui, ci pentru că părea cu adevărat speriată. Părăsi barul și străbătu distanța scurtă, de două străzi, până la garajul unde își ținea automobilul marca Saab.

George nu s-ar fi considerat niciodată un împătimit al mașinilor, dar automobilul acela Saab 900 era prima și singura mașină de care se îndrăgostise vreodată. O cumpărase cu o sută șaizeci de mii de kilometri la bord, imediat după absolvirea facultății, îi adăugase încă o sută șaizeci de mii de kilometri pe odometru și apoi începuse să-i caute o înlocuitoare. De atunci și-a tot schimbat automobilele Saab. Actuala mașină era a patra, prima cu opțiunea Special Performance Group; Saab nu fabricase decât vreo mie cinci sute de astfel de modele în 1986 și toate erau vopsite în gri eduardian. Să își

ținută mașina în garaj era o cheltuială mare, dar o iubea mult prea mult ca să o lase pe stradă.

Locul de care îi spusese Liana era la aproximativ patruzeci și cinci de minute de Boston, într-o zi fără trafic. Înfipt printre brațele râurilor, New Essex era un oraș vechi, cu o carieră de piatră și deschidere la ocean. Jumătate din granitul din Boston provenea de acolo, și o groapă imensă în pământ stătea mărturie acestui fapt, dar motivul principal pentru care oamenii se duceau în New Essex era să mănânce scoici prăjite și fructe de mare, să admire țărmul stâncos sau să viziteze galeriile de kitsch-uri care înlocuiseră barăcile pescarilor, din jurul portului.

George ajunse în centrul orașului un pic după ora unu și jumătate. Coti cu mașina pe după statuia de granit înfățișând un muncitor de carieră, care încununa micul sens giratoriu din inima orașului, și o luă pe Beach Road, spre nord. Era din nou o zi îmbâcsită. Cerul era de un albastru palid, și marea, ce se zărea printre tufișuri, era anostă și gri. George încetini, ca să se poată uita la marcaje. La un moment dat, coti și văzu în față, la următoarea curbă, o biserică de piatră cu o clopotniță. Trecu de ea. În curtea bisericii, pe o bancă, dormea un bărbat. Purta niște pantaloni lungi și un tricou cu mâneci lungi, ambele bleumarin; stătea drept, într-o postură rigidă, dar bărbia îi căzuse în piept. George avu gândul subit și îngrijorător că bătrânul murise pe băncuță și că nimeni nu-l observase sau nu voise să trezească un bătrân care doarme la soare.

După ce trecu de biserică, Beach Road cotea brusc spre țărm, și vederea spre mare era obturată de pini albi. Indicatorul verde care anunța că urmează Captain Sawyer Lane era atât de decolorat încât devenise aproape ilizibil, iar drumul în sine era plin de gropi. George intră pe drumul cu pricina și conduse câteva sute de metri, trecând, pe partea dreaptă, de o colibă pescărească, din anii ’70, ascunsă într-un crâng. Continuă să meargă și drumul se înfundă în dreptul unei vechi cabane de vară, căptușită cu șindrilă, care ar fi părut abandonată, dacă în fața treptelor ei decrepite nu s-ar fi aflat parcat un Dodge alb și strălucitor. George parcă în spatele Dodge-ului, opri motorul și ieși din mașină. Aleea era acoperită de

pietricele și scoici. În spatele casei se afla un braț de râu mlăștinos și un ponton, care părea mai vechi și mai șubred decât casa. George urcă treptele și bătu la ușa nevopsită. Nici o mișcare. Briza mării legăna ușor pinii din jur. George bătu din nou; lemnul părea gol, ca și cum ar fi putrezit pe dinăuntru. Era pe cale să încerce ușa, când, de pe una din laturile casei, apăru un bărbat care zise:

– Nu-i aici.

George se întoarse. Bărbatul care vorbise era scund, îngrijit, purta pantaloni de costum și genul de cămașă scumpă pe care nu o vezi prea des prin Massachusetts. Afișa un zâmbet remarcabil prin aerul său ostil.

– Cine? întrebă George.

Zâmbetul bărbatului deveni mai larg și mai făcu câțiva pași spre George.

– Serios? zise el.

Avea dinții de un gri-violet, de parcă ar fi băut prea mult vin roșu la micul dejun.

– Pe cine căutați? întrebă George, sperând să întoarcă roata în favoarea lui.

Bărbatul era destul de mărunt, dar felul în care se mișca aproape că îl făcu pe George să se tragă în spate. Îl ducea cu gândul la un pitbull din aceia pe care îi vezi de obicei cu botniță și trăgând cu putere de o lesă.

– O caut pe Jane, zise Pitbull, de parcă ar fi vorbit de o prietenă comună. Am auzit că stă pe aici. Dar *tu* ce cauți aici?

– Sunt comis-voiajor, zise George.

Coborî de pe trepte, ca să fie la același nivel cu interlocutorul său. Pitbull era cu cel puțin un cap și jumătate mai scund decât George, dacă nu chiar mai mult.

– Ce vinzi? întrebă el.

– Mă bucur că întrebați asta. Vând viață veșnică.

George întinse mâna ca să dea noroc cu Pitbull, conștient că palmele începuseră să-i transpire, dar vrând cel puțin să continue cu prefăcătoria aceea, cum că nu știa cine era Liana / Jane și că nu era foarte speriat să se afle singur într-o pădure întunecată, cu un

bărbat care arăta de parcă ar fi putut să îl rupă în două, la fel de ușor cum ar fi pocnit un prosop la vestiar.

Cei doi bărbați dădură mâna. George nu era surprins să constate că mâna străinului era uscată și rece la atingere. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar bărbatul nu-i dădu drumul, înfigându-și degetul mare în dosul palmei lui George, astfel încât acesta nu avu de ales decât să își întindă degetele. Pitbull strânse cu putere, storcindu-i articulațiile degetelor unele în altele.

– Doamne, zise George, încercând să își tragă mâna.

– Nu te mișca, zise Pitbull, mai degrabă rânjind decât zâmbind, și George se supuse.

Felul în care îi apucase mâna lui George îi dădea de înțeles că dacă ar fi strâns un pic mai tare, încheieturile degetelor lui ar fi explodat ca niște pietricele într-un zdrobitor.

– Nu știu cine crezi că....

– Șșșt. Nu. O să te întreb doar o dată, așa că vreau să îmi răspunzi sincer, altfel îți frâng fiecare oscior din mână. Am mai făcut-o și chiar nu-mi place. Sunt sensibil la anumite lucruri. Nu la sânge, desigur, dar senzația de a transforma mâna cuiva într-o mănușă bleagă, umplută cu pietriș, îmi întoarce stomacul pe dos. Până și gândul în sine îmi dă o oarecare stare de greață. Deci eu nu vreau să o fac și tu *chiar* că nu vrei să o fac, așa că mai bine spune-mi tot ce știi. OK? Când ai văzut-o ultima oară pe Jane?

George ezită pentru o fracțiune de secundă, destul încât să tragă concluzia că nu avea nici un motiv serios să încerce să mintă.

– M-am văzut cu ea ieri-seară. În Boston.

– Unde v-ați văzut?

– Într-un bar din Beacon Hill, numit Jack Crow's. E o prietenă veche. O știu din facultate și am întrebat-o dacă ne-am putea întâlni și mi-a spus că stă aici și că aș putea să trec să o văd azi. Asta e toată povestea.

– De ce m-ai mințit?

De aproape, Pitbull avea niște trăsături înguste, pe o figură în formă de ghindă, și pielea ca de ceară, cu porii ca niște înțepături de ac pe toată suprafața. Nasul era turtit la rădăcină, ca și cum ar fi pierdut câteva încăierări, lucru greu de imaginat. Părul era tuns

scurt și gelat din greu și duhnea a loțiune de ras iritantă, ceva cu mult alcool în ea.

– Uite, știu că... că Jane are o istorie lungă de belele, deși sincer nu știu nimic despre ce se întâmplă acum. Arătai ca o persoană pe care ar vrea să o evite.

Bărbatul râse și era chiar posibil să fi radiat un pic de bucurie, ca și cum ar fi fost ușor mândru de evaluarea pe care i-o făcuse George.

– Uite ce e, dacă te întâlnești cu ea înaintea mea, spune-i că ar trebui să mă evite cu orice preț. Dar știe deja asta. Cum te cheamă?

– George Foss, zise George, dându-și silința să nu mintă.

Simțea că interogatoriul se apropia de sfârșit și voia să își păstreze oasele mâinii intacte.

– Bravo, George. Mi-ai spus adevărul și îmi place asta la tine. Vrei să știi cum mă cheamă pe mine?

– Doar dacă vrei tu neapărat să-mi spui.

Pitbull lăsă brusc capul pe spate și izbucni din nou într-un râs lătrat. Bărbia și gâtul lui erau incredibil de netede, de parcă fusese la un bărbier profesionist chiar în dimineața aceea. George simți o ușoară slăbire în strânsoarea mâinii lui și aproape că-i trecu prin minte să și-o tragă și să o ia la goană.

– George, îmi placi și o să îți spun numele meu, ca să fim puțin mai intimi. Mă cheamă Donnie Jenks, vin din Georgia și îmi dau întotdeauna seama când cineva mă minte, iar tu nu m-ai mințit, cel puțin nu de la sesiunea aia de baliverne cu care ne-am început prietenia. Așa că dacă o vezi pe Jane, spune-i că Donnie Jenks e în oraș. Ai face asta pentru mine?

– Nu am de gând să mă mai văd cu ea, dar îi zic, dacă o văd. Promit.

– Atunci, înainte să plec, vreau să îți las ceva, doar ca să știi că vorbesc serios.

Donnie Jenks îl trase pe George în față, cu mâna dreaptă, astfel încât George se roti din șold, și îl lovi în rinichi cu pumnul stâng. George simți imediat durerea, o detonare mică izbucnindu-i devastator în regiunea lombară. Se prăbuși la pământ, năpădit de un val de întuneric, de parcă era pe cale să leșine.

– Donnie Jenks. J-E-N-K-S, zise bărbatul scund. Spune-i lui Jane că mai are o singură viață afurisită și că e una scurtă. Dacă încerci să o ajuți în orice fel, o scurtez și pe a ta. Ții minte toate astea?

George reuși să încuviințeze din cap, apoi bărbatul se întoarse și plecă, cu mocasinii scrâșnindu-i pe alee.

Saliva îi năvăli lui George în gură. Întoarse capul și vomită puternic, spasmele continuând chiar și după ce stomacul i se golise cu totul de micul dejun îndepărtat și berea pe care o băuse la prânz. Auzi Dodge-ul cum pornește și o ia din loc. Mai avu destulă putere încât să se împingă câțiva metri mai încolo, să se întoarcă pe partea pe care nu fusese lovit și să își pună capul pe jos. Rămase așa mai mult de zece minute, holbându-se la conținutul stomacului său golit pe aleea cu scoici zdrobite.

4

George ajunse înapoi în Boston cu puțin înainte de ora trei. Se gândise să se oprească la un spital pe drumul de întoarcere, dar până la urmă condusese în continuare. Nevoia de a ajunge acasă, în cartierul lui, părea mai mare decât nevoia de a se ocupa de o potențială ruptură de rinichi. Greața și amețeala îi trecuseră, dar, de fiecare dată când trăgea de volan spre stânga, i se părea că o sfâșietură îngustă pe care o avea într-o parte se căsca tot mai mult. Se atingea instinctiv în locul cu pricina, ca să se asigure că nu îi ieșeau mațele pe acolo, în mașină.

Parcă în garajul lui, încercând să îi zâmbească lui Mauricio, paznicul garajului, în timp ce acesta îi lua cheile și îl întrebă cum mergea Saab-ul, apoi străbătu drumul lung, de o jumătate de stradă, în pantă, până la blocul lui. Locuia într-o mansardă minusculă, renovată, dintr-o clădire luxoasă, situată în capătul unei alei pietonale pavate cu piatră cubică, o alee care era încântătoare timp de trei anotimpuri pe an, dar care mirosea a urină și gunoi pe aproape toată durata verii.

Așezată pe ultima treaptă a scărilor din spate, exact acolo unde stătuse și George cu o seară în urmă, era Liana. Arăta palidă și agitată, cu picioarele strâns lipite la piept, cu coatele proptite pe genunchi și bărbia în palmă. Lângă ea se afla o geantă mică, neagră, un pătrat perfect de piele uzată.

– Ce dracului cauți aici? o întrebă George.

– Îmi pare rău, eu...

– Fă-mi o favoare și du-te dracului! Pleacă! zise George și o ocoli.

– Ascultă-mă. Pot să explic. Am încercat să te sun, dar deja plecaseși din bar. Prietena mea mi-a adus mașina înapoi.

– De ce nu ai rămas acolo să mă aștepți? Știai că vin spre tine.

George continua să urce scările cu atenție, încercând să nu leșine.

– Despre asta voiam să vorbesc cu tine. E cineva care se ține după mine și cred că e posibil să fi descoperit unde sunt.

– Nu-l cheamă cumva Donnie Jenks, nu?

Liana trase adânc aer în piept.

– Doamne sfinte! A fost acolo? Ești bine?

– Sunt bine. Doar că...

El se opri și se întoarse. Liana se uita în josul aleii.

– Te-a urmărit cumva până aici? întrebă ea.

Era o posibilitate care nici nu îi trecuse prin cap.

– Nu știu. Poate. A plecat înaintea mea, dar bănuiesc că asta nu înseamnă nimic. Din câte știu eu, poate fi pe drum încoace chiar acum. Probabil că ar fi mai bine să pleci.

Se uită în jos la Liana, care părea mică și fragilă, cu umerii imposibil de înguști.

– Te-a rănit? Ești rănit. Îmi dau seama. Făcu doi pași în sus spre George și îi puse o mână pe braț. Ce pot să fac?

– Vreau să pleci de aici, asta poți să faci. Am fost bătut de trei ori în viața mea și de fiecare dată de unul din cunoscuții tăi. Nu te rog decât să pleci.

George continuă să urce scările, iar Liana îl urmă. El îi simțea prezența în urma lui, ceea ce-l făcea să vrea să se repeadă în spate, cu pumnul ridicat. Întâlnirea cu Donny îi răpise lui George orice urmă de curaj pe care ar fi crezut că o are. Deveni deodată dureros de conștient de propria-i lașitate și simțea că, după ce o să îi treacă șocul, o să izbucnească probabil într-un plâns lung. Nu îi părea bine, dar se simțea norocos că e în viață și nu-și dorea decât să fie singur în apartamentul lui.

Mâna îi tremura în timp ce vârî cheia în broască.

Liana era chiar în spatele lui acum, cu vocea tânguitoare:

– George, am nevoie de o favoare. Îmi pare rău că te rog pe tine, dar ești singura persoană la care pot să apelez.

Știa instinctiv că cea mai proastă mișcare pe care o putea face era să se întoarcă, dar se întoarse oricum, uitându-se spre fața ei, dar evitându-i ochii, care străluceau umezi, sub soarele înalt. Sprâncenele ei erau un pic ridicate, iar colțurile gurii îi stăteau ușor pleoștite.

– E o favoare și o să mă scape definitiv de Donnie Jenks și promit că nu o să fie periculos pentru tine.

Se uită la linia părului ei și simți cum i se contractă mușchii feței.

– Te rog, zise ea, și vocea ei, răsunând cu ecou în casa scării, îi aminti foarte mult de fata aceea de optsprezece ani, nesofisticată, pe care o cunoscuse el.

– În caz că te las să intri, dacă am impresia pentru o singură clipă că o să își facă vreunul dintre prietenii tăi apariția aici, chem poliția.

– E în regulă. N-o să vină aici.

El intră și lăsă ușa deschisă în urma lui.

Ea îl urmă, iar George auzi declicul ușor al ușii închizându-se. Pășiră amândoi în apartament. Căminul lui George de peste zece ani. Tavanul era înclinat și prevăzut cu grinzi groase, iar arhitectul care renovase locul adăugase niște lucarne mari și o bucătărie modernă. Era cald vara și frig iarna, dar George îl iubea oricum. Căptușise pereții cei mai mari cu cărți și cumpărase câteva obiecte frumoase de mobilier de la jumătatea secolului trecut, dar toate fuseseră sfâșiate și zgâriate de Nora, pisica lui din rasa Maine Coon, care avea cincisprezece ani.

– Ți-au plăcut dintotdeauna cărțile, zise Liana, aruncând o privire prin apartament.

George o scărpină pe Nora sub bărbie, apoi se duse la baie, unde luă patru pastile de ibuprofen și le înghiți cu apă direct de la robinet. Când ieși din baie, o găsi pe Liana stând în picioare în mijlocul camerei sale de zi, privind cu un aer aproape visător în sus, prin lucarne. „Liana Decter este în apartamentul meu“, își zise el pentru sine. „E din nou reală. E din nou în viața mea.“

– Vrei ceva de băut?

– Un pahar cu apă. Și, George, mulțumesc că m-ai lăsat să intru. Știu că nu ți-a fost ușor.

George aduse două pahare cu apă, apoi se așeză într-un fotoliu în timp ce Liana luă loc pe marginea canapelei joase, cu spatele drept și paharul de apă pe măsuța de cafea cu mozaic ceramic.

– Nu te-aș fi lăsat niciodată să te duci în locul ăla dacă aș fi crezut că Donnie îl poate găsi. Sper că știi asta.

– Nu știu nimic.

George luă o gură mare de apă și își dori să-și fi luat în schimb o bere. Își poziționă corpul în așa fel încât să simtă cât mai puțină

durere.

– Îți sunt datoare cu o explicație. Știu asta. O să îți spun totul, dar vreau să mă crezi când îți zic că nu am vrut niciodată să pățești ceva rău. Spune-mi despre Donnie.

George îi povesti despre întâlnire, cu toate detaliile, inclusiv cât de speriat fusese și ce informații îi dăduse.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Acum poți să îmi spui de ce te urmărește. Îmi datorezi măcar atât.

Ea își bău restul apei, iar George îi privi mișcările gâtului palid. În lumina clară a apartamentului lui George, părea și mai frumoasă decât cu o seară înainte. Purta o fustă-creion bleumarin, prinsă cu o curea lată de piele; cămașa, băgată în fustă, avea niște buline mici, negre. Spre deosebire de ten, picioarele ei aveau un bronz de culoarea mierii. Părul era ținut pe spate de o agrafă, iar chipul ei arăta ca și cum abia fusese spălat și n-avea nici o urmă de machiaj. Singurul semn de stres era câte o pată întunecată sub fiecare ochi.

– Îmi mai aduci niște apă? îl rugă ea.

George se ridică.

– Nu vrei mai bine o bere? Eu îmi iau una.

– Sigur, zise ea.

George își aminti că așa se cunoscuseră. La o bere. Dădu să zică ceva, dar se opri. Nu avea nici un chef să fie el primul pe care îl apucă sentimentalismele.

Scoase două sticle de Newcastle din frigider, le desfăcu și se întoarse în camera de zi. Îi dădu Lianei berea ei și se așeză la loc. Nora zgârie piciorul scaunului lui și apoi îi sări în poală, torcând. Se instală comod și se uită la oaspete. Era pisică și fusese dintotdeauna sceptică în legătură cu alte femele.

Liana luă o gură de bere, își linse spuma de pe buza de sus și se lăsă ușor de tot pe spătarul canapelei.

– Pot să îmi ridic picioarele? întrebă ea.

– Sigur, zise George și o privi cum se apleacă să își desfacă sandalele.

Bluza i se deschise, oferindu-i o privire scurtă spre un sân palid, susținut de un sutien simplu, alb. Apoi Liana se îndreptă de spate,

ridicându-și picioarele pe canapea, cu genunchii îndoiți și picioarele aproape sub șezut, și se sprijini de cotieră. Pentru George era ca și cum ar fi auzit o melodie căreia îi știa fiecare notă, dar pe care nu o mai ascultase de douăzeci de ani. Așa ședea Liana. O mai văzuse de sute de ori în dormitorul ei, în acel prim an de studenție. Cum putea ceva să fie deopotrivă atât de familiar și de adânc uitat? De parcă i-ar fi citit gândurile, Liana spuse:

– Ca pe vremuri.

– Presupun că da, răspunse George.

După ce mai luă o gură de bere, Liana începu să vorbească:

– Donnie Jenks a fost angajat să mă găsească. L-a angajat un bărbat pe nume Gerald MacLean, care deține o afacere cu mobilă, numită MacLean's, și operează în principal în sud. E unul dintre tipii ăia care joacă în propriile reclame. Dar e totul doar de fațadă, cel puțin sunt nouăzeci la sută sigură că e o fațadă. Are mult prea mulți bani, care tot vin și pleacă. Știu că gestionează site-uri de pariuri de peste granițe și mai știu și că administrează un grup de investitori destul de dubios. Oricum, tipul e putred de bogat. Am fost asistenta lui personală timp de aproape un an. În Atlanta, unde are sediul principal al firmei. Am fost și iubita lui.

– Iar el era însurat.

– Era însurat, e însurat, dar soția lui e bolnavă. E tânără, mult mai tânără decât el, dar probabil că o să moară, dacă nu murit deja. Are cancer pancreatic. E a doua lui nevastă, iar Gerry mi-a dat foarte clar de înțeles că eu nu o să ajung să fiu a treia. A fost o lovitură grea.

– Te așteptai să ajungi?

– Sincer, nu. Doar că nu mă așteptam nici să fiu aruncată la marginea drumului așa de ușor. Nu-mi făceam iluzii că trăim cine știe ce mare poveste de iubire, dar am crezut că sunt totuși puțin mai mult decât o amantă plătită. Poate că era doar mândrie din partea mea. Tu înțelegi mai bine decât mulți alții că în ultimii douăzeci de ani nu am trăit tocmai o viață în legitimitate. Când l-am cunoscut pe Gerry, am văzut doar un bătrân bogat. Nu locuiam în State la vremea respectivă, iar el mi-a oferit o șansă să mă întorc să trăiesc aici. Nu mi-a cerut nici o dovadă că eram cine credea el

că sunt, mă plătea pe sub mână și totul era pe deplin satisfăcător. Am aflat tot ce am putut despre afacerea lui și am descoperit că făcea majoritatea banilor funcționând ca fond de alimentare pentru o companie nereglementată, din New York. Atrage investitori din zona Atlantei și oferă o rată a profitului ridicolă. Banii sunt apoi redirecționați spre New York, și MacLean câștigă un comision la fiecare vânzare. E o schemă piramidală pe stil vechi, sunt sigură de asta. Țintele au impresia că investesc în site-urile de pariuri operate de undeva din Caraibe. Nu știu exact cum funcționează totul, dar o parte din afacere este legală și o parte nu. Site-urile de pariuri sunt reale, dar nu știu sigur câți bani fac. L-am auzit pe Gerry vorbind o dată cu cineva din New York, despre faptul că mai aveau nevoie de bani, altfel casa ar fi dat faliment. E doar o schemă piramidală, dar l-a îmbogățit pe MacLean. Și are bani gheață peste tot, deci presupun că doar o parte foarte mică din profiturile lui e declarată. Pe mine mă plătea în bani gheață. Desigur, nu apăream în registre. Dar s-a plictisit și de mine până la urmă și într-o noapte s-a îmbătat și a început să plângă din pricina nevesti-sii și atunci mi-a spus că voia să dispar și eu din peisaj imediat după ce murea ea. Din compania lui și din patul său. Cum am mai spus, a fost o lovitură grea.

– Și ce ai făcut?

Liana se juca cu tivul fustei.

– I-am furat banii. N-a fost foarte greu. Trimitea tot timpul bani la câte o bancă din insule. Așa că tot ceea ce a trebuit să fac a fost să aștept un transport mai mare și să îl iau. Jumătate de milion de dolari.

– Și credeai că o să scapi basma curată? întrebă George.

– Nu credeam că nu o să observe, dacă la asta te referi. Credeam însă că nu o să îi pese foarte mult. Mi se părea un preț mic pentru a-i da ceea ce voia – adică, să mă vadă dispărută din viața lui. Și mă gândeam că suma nu e atât de mare încât să facă scandal, dar bănuiesc că m-am înșelat. Presupun că l-am scos din sărite. L-a trimis pe Donnie după mine. Habar n-aveam că știe astfel de indivizi, deși asta probabil că a fost o naivitate din partea mea.

– Cum ai aflat despre Donnie?

– După ce am luat banii, m-am dus undeva la dracu-n praznic, în Connecticut, am găsit un motel care accepta bani gheață și am mers pe burtă o vreme. Nu am nici cea mai vagă idee cum m-a găsit. Luam cina la un cazinou într-o seară, eram la bar, iar el s-a așezat la două scaune distanță de mine și a început să facă conversație. Credeam că e doar un tip libidinos, dar l-am lăsat să îmi cumpere ceva de băut și apoi, în mijlocul conversației noastre relaxate, a început să îmi spună pe nume.

– Jane, nu?

– Exact. Așa mă cheamă de ceva timp încoace. Ce părere ai?

– Ți se potrivește.

– Jane, o fată simplă, obișnuită.

– Eu mă gândeam mai degrabă la Jane Doe[2].

Liane își rotea sticla de bere în mâini.

– Unde rămăsesem? Ah, Donnie Jenks la Mohegan. După ce mi-a spus pe nume, s-a mutat lângă mine și mi-a zis că a fost angajat să recupereze banii și că i s-a dat mână liberă să aplice orice pedeapsă crede el de cuviință. Mi-a spus că a decis să mă omoare, dar că era mai distractiv să îmi dea o șansă. Zâmbea încontinuu. Abia m-am abținut să nu mă scap în pantaloni. Nu mă sperii ușor, dar el e un tip destul de înfricoșător.

– Și mie mi-a zâmbit încontinuu azi.

– Gestul lui tipic, presupun. Își mușcă buza de jos. Din nou, George, îmi cer scuze pentru asta.

– Nu a încercat să îți strângă mâna, nu?

– Ba să știi că da. Când a plecat de la bar, mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o, zicând cât de încântat e că m-a întâlnit și că ne vom revedea cât de curând, după care a plecat.

– Și ce ai făcut?

– Cumva mi-am luat inima-n dinți, m-am suit într-un taxi și m-am întors la motel ca să îmi strâng lucrurile. Fusese acolo. Nu că ar fi fost ceva deranjat, dar mi-am dat seama. Mă dusese capul să nu las nici un ban acolo, și acesta a fost probabil și motivul pentru care am supraviețuit nopții respective.

– Și banii unde erau?

– Sună tras de păr, știu, dar îi ascunsesem într-o boxă de depozitare de la gara Hartford. În mod evident, după ce Donnie mi-a scotocit prin camera de motel fără să găsească nici un ban, a decis să mă abordeze la bar, să încerce să mă sperie, ca să fac o greșeală. Mi-am dat seama că nu o să mă omoare până nu află unde sunt banii, însă chiar și așa, cele cinci minute în care mi-am făcut bagajele, am lăsat cheia la recepție și m-am urcat iar în taxi au fost cele mai lungi minute din viața mea. Eram sigură că o să iasă de undeva din umbră și o să îmi taie gâtul. Dar n-a făcut-o. Taximetristul m-a dus până în New Haven. Eram sigură că fusesem urmărită. Am intrat într-un hotel din centru, apoi am ieșit prin spate și am luat alt taxi. Am repetat operațiunea până am simțit că probabil mi-a pierdut urma. Apoi m-am urcat într-un autobuz spre Hartford, mi-am luat banii și am cumpărat o mașină, pentru care am plătit cash. Am luat o mașină cu numere de Delaware. Nu știu cum mi-a dat de urmă în Connecticut și acum nu știu cum a dat de mine nici aici, în Boston. Parcă mă poate mirosi sau ceva de genul ăsta. Chiar sunt speriată. Și sunt obosită. Așa că o să mă dau bătută, lucru pe care nu l-am făcut foarte des în viață. Gerry MacLean are o casă în apropiere, chiar lângă Boston – acolo primește soția lui îngrijiri medicale. Am vorbit cu un fost coleg, care mi-a spus că o să fie aici weekendul ăsta și că e aici cam tot timpul, acum că nevastă-sa trage să moară. Așa că o să îi dau banii înapoi și o să îmi cer iertare. E singura cale de scăpare.

– De-asta ești aici.

– De-asta sunt aici. Încă nu-mi vine să cred că Donnie a fost în New Essex azi-dimineață. Nu ai mai văzut pe nimeni altcineva?

– Doar pe el. Cine e prietena la care stai?

– E mai degrabă o cunoștință decât o prietenă. Mi-a zis la un moment dat de cabană. Mi-a plăcut pentru că era ascunsă și într-un loc ferit. Ei i-am împrumutat mașina, dar când s-a întors azi-dimineață, imediat după ce am vorbit cu tine, era destul de sigură că fusese urmărită. M-am speriat, am încercat să te sun la bar, m-am dat bătută și am venit aici, în Boston. Am crezut că probabil sunt paranoică, dar se pare că nu eram.

– Și de ce ai vrut să mă vezi?

Liana își termină berea, apoi puse sticla jos, cu un clinchet gol.

– Am nevoie de o favoare.

– Vrei să vin cu tine când dai banii înapoi, își dădu George cu părerea.

– Nu, vreau să duci tu banii pentru mine. Nu vreau să îl văd pe Gerry. Nu știu cum o să reacționeze. Dar dacă ai duce tu banii, dacă ai pleda pentru mine...

– Și nu vrei să îi dai banii lui Donnie?

– Nu. Doamne, nu. Deja mi-a spus că are de gând să mă ucidă. La el nu e vorba doar despre bani – e vorba de pedeapsă. De-asta vreau să îi duci tu banii lui MacLean, să îl rogi să mă ierte, să îl rogi să îi spună lui Donnie să se oprească.

– Ce te face să crezi că MacLean ar fi mai încântat să mă vadă pe mine decât pe tine?

– Pe tine nu te cunoaște. Ar fi ca o întâlnire de afaceri. Te rog să mă crezi că nu te-aș ruga să faci asta dacă aș considera că e vreun pericol. Gerry e un om bătrân. E inofensiv, dar dacă m-ar vedea, dacă m-ar vedea venind cu banii, nu știu cum ar reacționa. E clar că i-am intrat pe sub piele. Ar fi cu mult mai bine dacă l-ar aborda altcineva.

George ezită și începu să-și cerceteze cu luare-aminte o unghie.

– Te-aș plăti, continuă Liana. Oricum nu mai sunt toți banii acolo, deci ce mai contează încă zece mii de dolari?

– Dacă aș face asta pentru tine, n-aș face-o pentru bani.

– Cu siguranță nu-mi datorezi nici o favoare. Dacă faci asta, insist să primești banii. Altfel, m-aș simți mult prea îndatorată.

– Trebuie să mă gândesc, zise George.

– Înțeleg. Și o să înțeleg și dacă o să mă refuzi.

– Pot să te mai întreb ceva?

– Poți să mă întrebi orice.

– De ce eu? Sunt singura persoană pe care o știi în Boston?

– Mai e și prietena mea cu cabana, dar mai degrabă duc eu singură banii decât să o trimit pe ea. Și ea e singura pe care o mai știu în afară de tine. Mi se pare amuzant. N-am mai fost niciodată în Massachusetts, dar e un loc la care m-am tot gândit încă de pe vremea când eram împreună. În primul an de facultate.

Întotdeauna mi l-am imaginat ca pe un loc special. Bănuiesc că mi-am format o imagine exagerată, la fel cum am făcut de-a lungul anilor și cu relația noastră. Când am decis să vin aici, să îi returnez banii lui MacLean, am știut că trebuie să te găsesc. Cumva am știut că o să fii tot aici.

– N-am ajuns prea departe.

– Cum adică?

– Adică în viață. Am copilărit în apropierea orașului ăstuia. Mi-am petrecut cam toată viața aici.

– Am dus vieți destul de diferite.

– Îmi imaginez.

Urmă o tăcere scurtă. George simți o picătură rece de transpirație alunecându-i pe coaste în jos. Se uita la Liana, care întoarse capul și începu să se uite prin apartamentul lui. Își dorea să fi fost un pic mai curat.

– Ai locuit întotdeauna singur? întrebă ea.

Își trase piciorul de sub fese și își puse talpa goală pe parchet.

– Cam da. Am avut o iubită cu care am locuit în San Francisco. Chiar după facultate. N-a ținut prea mult și m-am întors aici. Sunt convins că aici o să și mor.

– Nu prea curând, sper. Liana își prinse bluza între degete, în dreptul umerilor, și o trase ușor în spate, apoi o netezi. Avea un decolteu rotund, suficient de adânc pentru ca George să îi poată vedea forma sânilor; chiar sub clavicula stângă, se vedea un tipar circular de pistrui vagi, pe care George și-l amintea. George, aș vrea să îți mai spun ceva înainte să te decizi. Când ies din încurcătura asta, indiferent dacă mă ajuți sau nu, aș vrea să petrec niște timp cu tine. Felul în care am lăsat lucrurile... m-a deranjat mereu. Nici nu-ți pot spune cât de mult mă gândesc la Mather College. A devenit un soi de obsesie pentru mine.

– Bine, zise George, cu vocea ușor răgușită.

Știa că o să zică da, că o s-o ajute pe Liana să înapoieze banii. Știuse că o să accepte chiar dinainte să știe ce vrea de la el. O știuse din clipa în care o lăsase să intre în apartamentul lui. Mai știa și că Liana îi inspira la fel de multă încredere ca un șarpe speriat, un fapt care ar fi trebuit să fie groaznic de evident până și pentru un copil

de cinci ani, dar gândul la ce ar putea să îi facă Donnie Jenks îi scosese la suprafață latura protectoare. Se simțea viu, cu toate simțurile ascuțite. Nu știa ce urma să se întâmple. Era o stare neobișnuită pentru el. Una bine-venită.

Chiar dacă știa că o să fie de acord, George simțea în continuare nevoia să își amâne măcar răspunsul. Se scuză și se duse la baie, unde descoperi că nu era pe deplin pregătit să vadă sânge în urina lui. I se înmuiară genunchii și, chiar dacă citise destule romane de consum ca să știe că era un efect secundar al unui pumn în rinichi, vederea jetului de pișat rozaliu îi stârni un nou val de greață. Aproape că vomită din nou.

– Ce știi despre rupturile de rinichi? o întrebă el pe Liana, când se întoarse în camera de zi, cu fruntea îmbrobonită de sudoare.

– Te pișI cu sânge?

– Mda.

– Am o prietenă care e asistentă. Aș putea să o sun, dacă vrei.

– Ar fi perfect, și Liana…

– Da?

– O s-o fac. Îi duc banii lui MacLean și o să văd dacă pot să îl conving să te lase în pace.

Ea se ridică, cu un zâmbet larg pe față, și George crezu pentru o clipă că o să traverseze încăperea și o să îl îmbrățișeze. N-o făcu, dar spuse:

– Eroul meu!

5

În acea primă seară de studenţie, când George se întorsese la camera lui de cămin ca să caute înnebunit prin ghidul bobocului, numele după care se uitase nu era Liana Decter, ci Audrey Beck. Aşa se prezentase ea când se cunoscuseră la petrecerea din McAvoy, acela era numele pe care el îl găsise în ghid, numele fetei de care se îndrăgostise în toamna aceea, numele pe care şi-l repetase în gând ca pe o mantră în timpul celei mai lungi vacanţe de Crăciun din viaţa lui.

Audrey.

În luna ianuarie din acel prim an de studenţie, George se întorsese la facultate cu trenul, din Massachusetts. Tatăl lui îl condusese până la South Station, unde abia avusese destul timp să îşi cumpere un pachet de Camel înainte să o rupă la fugă să prindă trenul. Nu fumase în vacanţa de Crăciun, ca să nu îşi supere părinţii, şi când fumă în sfârşit o ţigară – pe peronul staţiei New Haven, în timpul pauzei de zece minute în care trenul a fost schimbat de pe diesel pe electric –, nicotina i se răspândi prin tot corpul, ca un incendiu forestier. Se simţea uşor rău, dar era hotărât să îşi termine oricum ţigara. Lovitura ameţitoare a fumului îi aminti de viaţa studenţească.

Era aproape de asfinţit, şi fulgi de zăpadă pluteau şi se învârteau în aerul uscat. Îşi lăsase geaca în tren şi îşi înfipsese mâna care nu era chircită pe ţigară în buzunarul blugilor, încercând să şi-o încălzească. Privi de-a lungul peronului, ca să vadă dacă nu recunoaşte pe cineva. Cum era ziua dinaintea începerii semestrului, presupunea că orice tren de pe Coridorul de Nord-Est trebuia să fie plin de studenţi, de colegi de-ai lui. Dar nu zări pe nimeni cunoscut. Mai trase un fum adânc în piept şi stinse ţigara sub călcâi.

*Întors în tren, îşi deschise cartea (*Washington Square*), dar nu se putea concentra. Îşi tot derula în minte scenarii ale revederii cu Audrey. Îi spusese că s-ar putea să îl sune în timpul vacanţei, dar nu o făcuse, şi o parte din el începuse să creadă că şi-o imaginase, că primul semestru de facultate fusese întru totul rodul închipuirii sale. Pentru a ajunge de la gară la căminul lui, sări într-un taxi, unul dintr-acelea cărora li se*

opreşte motorul şi scot norişori pe ţeava de eşapament, în aerul şfichiuitor. Taxiul îl purtă pe străzile goale ale oraşului, pe o distanţă de circa doi kilometri şi jumătate, pe Asylum Hill, până în vârf, la Mather College, o fortăreaţă abruptă, din cărămidă şi ardezie, o universitate privată, veche de două sute de ani, care găzduia mai puţin de o mie de studenţi.

Toate căminele aveau lacăte cu cifru şi, în timp ce George se apropia de uşile duble de la North Hall, cifrul pe care îl memorase semestrul trecut îi dispăru din minte ca aerul dintr-un balon. Se uită în jur după vreun trecător pe care ar putea să-l întrebe, dar nu văzu pe nimeni. Se hotărî să facă totuşi o încercare şi duse arătătorul spre cadranul metalic, iar atunci îşi aminti instinctiv combinaţia de cifre. Patru, trei, unu, doi.

Colegul lui de cameră era un puşti de doi metri din Chicago, pe nume Kevin Fitzgerald, al cărui tată era un uriaş veşnic roşu în obraji, care activa pe scena politică locală. Faţa lui Kevin, grasă şi cu o bărbie de mărimea unei jumătăţi de franzele, era sortită să fie într-o bună zi la fel de roşie ca a tatălui său, la fel cum statura lui era sortită să susţină un burdihan de mărimea unei mingi de baschet. La cei optsprezece ani ai săi, Kevin era interesat mai puţin de politică şi mai mult de sport, bere şi emisiunea lui David Letterman, The Late Show. *George se înţelegea atât de bine cu Kevin, pe cât se puteau înţelege doi boboci care nu au nimic în comun.*

Deschizând larg uşa, păşi în camera lui goală de cămin, o banală cutie de beton vopsit, cu linoleum pe podea. Două paturi de o persoană erau aliniate de-o parte şi de alta a camerei şi o fereastră umplea spaţiul dintre două birouri de lemn presat. Kevin, care nu era acolo, se întorsese cu siguranţă mai devreme – pe patul lui erau vrafuri de haine proaspăt spălate, o minge de baschet încă în cutie şi un umidificator.

După ce îşi aruncă geanta cu haine la capul patului, George se descheie la haină şi ridică receptorul pentru a suna la camera lui Audrey. După patru apeluri, intră robotul: vocea lui Audrey şi acelaşi mesaj din semestrul anterior. Închise, se întinse în pat şi îşi aprinse o ţigară. Auzi paşi afară pe hol, apoi voci – o recunoscu pe una dintre ele ca fiind a lui Grant, un coleg care stătea într-o cameră din capătul

holului. Îşi imagina că toţi bobocii din clădirea lui – şapte, cu totul – erau adunaţi într-una dintre cele două secţiuni din aripa de sud.

În mod normal, ar fi bătut drumul până acolo, s-ar fi aruncat pe una dintre cele trei canapele ieftine din camera comună, ar fi tras un fum dintr-un bong şi ar fi depănat poveşti de pe frontul Crăciunului. Dar mai întâi voia cu disperare să dea de Audrey şi să stabilească o întâlnire pentru mai târziu în seara aceea.

– Foss, eşti acolo? se auzi un ţipăt, acompaniat de o bubuitură în uşă.

– Nu, urlă el înapoi şi mai formă o dată numărul lui Audrey.

– Mişcă-ţi curul în salon.

Din nou, nici un răspuns.

Îşi scoase geaca, îşi băgă ţigările în buzunar şi urmă mirosul înţepător de iarbă până la salon. Uşa era deschisă şi cei patru colegi de cameră erau toţi acolo, plus Tommy Tisdale, alt boboc care stătea două etaje mai sus.

– Foss.

– Fossy.

– Fii atent ce a primit Cho de Crăciun.

Grant ţinea în mână o pungă plină cu iarbă de un verde-deschis.

Cho tocmai trăgea un fum lung, cu bolboroseli, din Holmes, bongul lui mov de şaptezeci de centimetri. Trupa The Dead răsuna din combină.

După ce trase din bong şi bău o doză călâie de Stroh, George se întoarse în cameră şi sună din nou.

– Alo.

Era colega de cameră a lui Audrey, Emily, cu vocea ei sacadată şi familiară.

– Salut, Emily. Sunt George. Cum a fost vacanţa?

– Salut, George. A fost… De unde suni?

– North Hall. S-a întâmplat ceva? Ai o voce ciudată.

– Ai aflat? Ai aflat ce s-a întâmplat cu Audrey?

Stomacul lui George se întoarse pe dos şi în mintea lui răsăriră imagini cu Audrey şi un iubit nou, cu Audrey făcându-şi de cap cu toţi băieţii din ultimul an.

– Nu. Ce s-a întâmplat? E acolo cu tine?

Emily trase adânc şi zgomotos aer în piept.

– Nu cred că ar trebui să vorbesc cu tine despre asta.

– Despre ce? Mă sperii, Em.

– Se pare că... abia am aflat şi eu... că e moartă, George. Asta am auzit.

Fără să-şi ia geaca pe el, George se duse până la căminul lui Audrey, Barnard Hall, şi dădu peste o scenă suprarealistă. Barnard era unul dintre căminele mai noi, destinat exclusiv fetelor din primul an, şi o zonă comună spaţioasă fusese amenajată la parter, astfel încât toate camerele să fie la etaj. După ce coti pe un hol scurt şi împânzit de pliante, intră în camera înaltă, iluminată de becuri fluorescente, plină de canapele şi fotolii, într-un balamuc de glasuri feminine. Tot spaţiul era înţesat de peste douăzeci de boboace, dintre care multe plângeau.

Toate capetele se întoarseră spre George; erau ca nişte baloane palide, care pluteau, fără a se diferenţia cu nimic unele de altele. Le cercetă cu privirea, neputând să se abţină să n-o caute pe Audrey, încercând să îi distingă trăsăturile – părul în nuanţa fânului ud, sprâncenele închise la culoare, gâtul lung şi umerii înguşti. Unul dintre baloane pluti spre el. Era Emily – Emily cea îngâmfată şi snoabă, bolborosind nişte cuvinte şi întinzând mâinile spre el, de parcă ar fi vrut să îl îmbrăţişeze.

Îl luă de cot şi el se simţi ca un fluture prins cu un ac, ţintuit între prezenţa ei înfricoşătoare şi zidul invizibil din spatele lui, care îl oprea să fugă înapoi pe unde venise.

– Stai cu noi, îi zise ea.

Atunci ştiu că era adevărat. Audrey nu se mai întorcea.

Ziua următoare, George răspunse la telefonul din camera lui, care sună la nouă şi cinci minute.

– George Foss?

– Da.

– Salut, George, sunt Marlene Simpson. Decana facultăţii.

– Ştiu.

– Mă tem că avem nişte veşti proaste pentru tine.

– Am aflat.

– Ai aflat de Audrey Beck?

– Am aflat de la colega ei de cameră, Emily. Plus că ştie toată lumea din campus.

După ce fusese de acord să se alăture grupului de studente de la Barnard Hall, cu o zi înainte, George petrecuse o oră confuză printre fete, dintre care unele păreau cu adevărat afectate, iar altele păreau să savureze drama, ca nişte vulturi care se bat pe un stârv proaspăt.

Din câte se părea, în dimineaţa precedentă, Emily primise un telefon la ea acasă, în nordul statului New York. Era rectorul universităţii, care îi spusese că Audrey Beck murise şi, după toate aparenţele, era vorba de o sinucidere. Fusese găsită în garajul părinţilor ei, cu motorul maşinii încă pornit, asfixiată.

Prietenii şi cunoştinţele lui Audrey aveau toţi aceleaşi întrebări pentru George. Ai bănuit ceva? De ce a făcut-o? Ai vorbit cu ea în timpul vacanţei?

Le răspunse la toate întrebările cât putu de bine, preferând mecanismele vorbirii în detrimentul celor ale gândirii. Una dintre fete, o brunetă colţuroasă, cu o bărbie lungă şi subţire, adusese un album groaznic, pe care îl făcuse în primul semestru la facultate. Erau şi poze înăuntru, dar nici una cu Audrey, deşi unele dintre fete credeau că îi zăresc o mânecă într-un cadru de la o petrecere şi ceafa, într-o poză cu o cameră de cămin aglomerată. George observă absenţa fotografiilor, pentru că nici el nu avea vreuna cu ea şi deja, la doar patru săptămâni după ce o văzuse ultima oară, începea să îşi facă griji că uitase cum arată.

Mai târziu, Emily îl conduse pe George înapoi la North Hall. Se simţi uşurat când intră în cameră, întâmpinat fiind de sforăiturile cu miros de bere ale lui Kevin, care era şi el pe jumătate îndrăgostit de Audrey. George nu avea nici cea mai mică intenţie să-l trezească pe Kevin şi s-o ia de la capăt cu explicaţiile.

– Mi-ar plăcea să ne întâlnim în dimineaţa asta, zise decana. E în regulă la ora zece?

– Da.

– Ştii unde este biroul meu?

Îi spuse, şi George se duse acolo la ora zece, evitându-i pe toţi colegii din căminul lui. Nu suportase ideea de a se duce la cantină, conştient că toate conversaţiile vor fi despre Audrey şi că toţi ochii vor fi aţintiţi asupra lui, aşa că îşi cumpărase un pahar de cafea de la un magazin din imediata vecinătate a campusului universitar.

Reuşise să îl evite şi pe Kevin, care probabil că era la duş când sunase decana. Avea să afle şi el destul de curând.

Biroul decanei Simpson avea ferestre care dădeau spre principala curte interioară a campusului, o peluză în pantă, degerată, despărţită de un şir de ulmi. Era încă frig în dimineaţa respectivă, dar nu se zărea nici un nor pe cer, iar petice de zăpadă şi gheaţă străluceau peste tot prin campus. Studenţii înfofoliţi traversau curtea interioară, mai mult în perechi.

– L-am rugat pe Jim Feldman să treacă pe aici în scurt timp. Este unul dintre consilierii noştri şi ar vrea să faceţi o programare să vă vedeţi. Nu te putem forţa să te întâlneşti cu el, dar am fi cu toţii mai uşuraţi… ne-ar plăcea să o faci. Noi toţi ştim cât de apropiat erai de Audrey.

Lui George îi era neclar cine erau aceşti „noi toţi“ sau cum de ştia facultatea ceva despre relaţia lui cu Audrey, dar încuviinţă pur şi simplu din cap şi zise:

– Ăăă, sigur. O să vorbesc cu el.

Decana Simpson avea cincizeci şi ceva de ani şi era doar atât de înaltă, încât să nu fie considerată pitică. Purta un pulover mov, cu fir argintiu. Un nor de păr cărunt se umfla în jurul capului şi umerilor ei.

– Mă bucur. A fost un şoc pentru noi toţi. Abia acum primim detalii din Florida şi grija noastră principală este ca studenţii care au fost mai apropiaţi de Audrey să fie în siguranţă. Am dori să rămâi semestrul acesta aici cu noi, la Mather, şi să îţi continui studiile, dar înţelegem dacă o să ţi se pară greu de suportat. Despre asta vrea Jim să vorbească cu tine.

– Bine.

Abia dacă se gândise până acum la planurile lui pe termen scurt. Perspectiva de a pleca de la Mather pentru a-şi reveni după pierderea suferită era oribilă, până când se confruntă cu perspectiva şi mai oribilă de a rămâne la Mather fără Audrey.

– De asemenea, că tot te-am prins, mă întrebam dacă poţi să îmi mai spui câte ceva despre ceilalţi prieteni ai lui Audrey. Am vorbit cu Emily, desigur, aşa cum ştii şi tu, şi am luat legătura şi cu câteva dintre celelalte fete de la Barnard, dar ne dăm seama cât de traumatizantă poate fi o astfel de experienţă şi nu vrem ca cineva să simtă că trebuie să treacă singur prin asta.

George încuviinţă din cap, întrebându-se când o să îşi facă apariţia Jim Feldman. Soarele puternic pâlpâia la fereastră şi un ceas ticăia zgomotos undeva în birou.

– Nu ştiu. Îmi pare rău, zise el, uitând deja lucrul pe care nu îl ştia.

– Şi nu trebuie să te gândeşti la asta acum, dar ar fi potrivit să ţinem un fel de slujbă de comemorare pentru ea, aici, la Mather. Speram să fii de acord că e o idee bună.

George ridică din umeri şi încercă să zâmbească.

Decana îşi împinse buza de jos în faţă şi înclină capul într-o parte.

– Poate că acum ar fi un moment bun să îl rugăm pe Jim să intre.

– Bine.

Ridică receptorul şi, în mai puţin de treizeci de secunde, Jim Feldman bătu o singură dată la uşă şi o deschise. Dădu mâna cu George, punându-şi-o pe cealaltă pe umărul lui şi strângându-i-l uşor. Decana se scuză şi ieşi din propriul birou, pentru a-i lăsa singuri.

Două ore mai târziu, George era singur în camera lui, când auzi afară, pe hol, tropăitul inconfundabil al paşilor lui Kevin. Era trecut de prânz şi încă nu îşi văzuse colegul de cameră de când se întorsese de la Boston. Uşa se trânti de perete, şi Kevin se clătină în prag, deja beat, cu un bax de douăsprezece beri Genesee Cream Ale, atârnând într-una din mâinile lui neînmănuşate.

– Căcănarule, zise el. Dacă ai avut ceva de-a face cu asta, jur că…

Făcu doi paşi rapizi şi nesiguri prin cameră şi îl apucă pe George de cămaşă, trăgându-l în sus şi rupându-i un nasture.

– Doamne, Kevin. Ce dracu'?

– Te-ai despărţit de ea?

Kevin îl trase din nou de cămaşă pe George şi îi rupse gulerul.

– Despre ce vorbeşti? Nu! zise George şi îl apucă pe Kevin de încheietură, cu ambele mâini, încercând să se smucească din strânsoare.

Kevin, cu ochii roşii de la băutură şi plâns, se ţinu de cămaşa lui George şi, pentru prima oară de când aflase, în seara precedentă, George izbucni în plâns, jurându-i lui Kevin că nu avea nimic de-a face cu sinuciderea lui Audrey.

Kevin se linişti şi îi oferi lui George o bere. Băură împreună, unele beri în tăcere, iar altele, stând de vorbă. Se întunecă afară, dar ei nu

aprinseră lumina şi, când veneau oameni să bată la uşa lor, nu răspundeau.

George fusese surprins de ieşirea lui Kevin. Ştia că, în felul lui, Kevin o iubise pe Audrey, dar că nu ar fi făcut niciodată ceva în privinţa asta.

– Ai fost bun cu ea, cred, zise Kevin în cele din urmă, ca un preot matolit care îl absolvea de păcate. N-ai fost tu de vină.

– Slavă cerului.

– Ce-o să ne facem acum? zise Kevin.

– Nu ştiu. Consilierul meu, Jim, vrea să rămân la şcoală pe durata semestrului. Nu ştiu dacă pot.

– Rămâi aici. Dă-le dracului de ore. O să bem bere.

– Nu ştiu dacă o să mă lase să fac asta.

Kevin ridică din umeri.

– Nu ştiu ce să fac, zise George iar.

De fapt, îşi formulase un plan mai devreme, când străbătea campusul, întorcându-se de la întâlnirea cu decana. Turnurile de piatră maronie, care tronau semeţe deasupra lui, zidurile de cărămidă ale cantinei studenţeşti, copacii desfrunziţi şi studenţii îngrămădiţi unii în alţii, intrând şi ieşind din diversele clădiri – toate astea nu aveau nici un sens, erau aproape dezgustătoare, acum, că Audrey era moartă. Aşa că decisese să îşi ia câteva lucruri într-o geantă micuţă şi să se ducă în Florida. Avea de gând să plece în zori, să se îndrepte spre staţia de autobuze Greyhound şi să se suie în primul autobuz spre sud. Până la urmă ar ajunge în Tampa şi ar putea să facă o vizită rudelor şi prietenilor lui Audrey şi poate că aşa ar afla ce s-a întâmplat. Jim, consilierul, ar fi numit asta „împăcare cu situaţia".

– Sunt lihnit, zise Kevin.

– N-ai chef să te duci să-ţi iei ceva de mâncare şi să-mi aduci şi mie? Cantina se închide în zece minute.

Kevin plecă împleticit şi George îşi ticlui mai departe planul lui de a pleca în Florida a doua zi. Nu voia să-i spună lui Kevin, pentru că atunci ar fi vrut şi el să vină, iar George simţea că e ceva ce trebuie să facă de unul singur.

6

Duminică, la ora patru după-amiaza, George părăsi orașul pentru a doua oară în acel weekend, la volanul automobilului său Saab. Casa lui Gerald MacLean era în Newton, o suburbie înstărită, la vest de Boston. George o luă pe Commonwealth Avenue, trecând pe sub panoul publicitar cu logoul companiei petroliere Citgo și pe lângă zidurile înalte ale stadionului Fenway Park. Își aminti că în după-amiaza aceea se disputa un meci împotriva celor de la Rays. Dacă nu s-ar fi întâlnit cu Liana vineri seară și dacă nu ar fi fost de acord cu această misiune prostească, acum s-ar fi aflat, cel mai probabil, la barul prietenului său Teddy, uitându-se la meci, cu o bere rece în mână. L-ar fi ascultat pe Teddy explicându-i, în detalii de mare finețe, motivele pentru care echipa Red Sox jucase îngrozitor anul ăsta. Poate mai târziu ar fi sunat-o pe Irene ca să vadă dacă avea planuri pentru cină sau poate că nu ar fi sunat-o și ar fi continuat să bea bere și poate ar fi mâncat, la bar, calamarul vestit al lui Teddy, gătit în stil Rhode Island. Dar, în schimb, George conducea spre casa unui străin, cu aproape jumătate de milion de dolari bani gheață, într-o geantă sport.

Cu o zi în urmă, după ce George acceptase să o ajute pe Liana, ea îl sunase pe MacLean, din apartamentul lui George, și stabilise cum avea să se facă transferul banilor. Încercase să nu asculte fățiș conversația, în timp ce Liana îi spunea lui MacLean că o să trimită un curier la el acasă cu banii, dar într-un apartament care ar fi încăput pe jumătate de teren de tenis, nu era greu să auzi tot ce se vorbește. Ea menționă la un moment dat că era vorba despre *cea mai mare parte a banilor*, și nu despre *toți banii*, și George o auzi spunând „îmi pare rău“ de cel puțin două ori. Se înțeleseseră pentru după-amiaza următoare. Tonul conversației nu păruse prietenos.

Liana o mai sunase și pe prietena ei, asistenta medicală, care îi spusese că șansele erau mici să fi fost vorba despre o ruptură de rinichi în cazul lui George și că ar trebui să își monitorizeze sângele

din urină, ca să se asigure că situația se îmbunătățea, și nu se agrava. George nu s-a simțit ușurat.

După ce dădu cele două telefoane, Liana îi spuse lui George că trebuie să se ducă să ia banii și că îi va aduce la el la apartament a doua zi dimineață.

– Unde dormi în noaptea asta? o întrebase George, urându-se instantaneu pentru asta, căci sunase ca și cum i-ar fi făcut avansuri.

– Nu în New Essex. Nu cu Donnie prin preajmă. O să stau la un hotel. Văd eu ce fac.

– Ai putea rămâne aici. Ai putea să dormi pe canapea.

– Nu cred că e o idee bună. Donnie știe cum te cheamă acum, ceea ce înseamnă că știe și unde locuiești. De fapt, probabil că deja filează locul ăsta.

– Poate nu ar trebui să pleci deloc.

– Nu, mă descurc. M-am prins care-i treaba și cu Donnie. Vrea să mă sperie ca să fac o greșeală, să îi arăt unde sunt banii. Recompensa lui e probabil o porție mare din bani și nu cred că o să-mi facă rău înainte să pună mâna pe ei. După ce plec de aici, pot să îi pierd iar urma, să iau banii și apoi să stau ascunsă până mâine. E vreun loc public unde putem să ne întâlnim mâine să îți dau banii?

George sugerase un magazin alimentar pe Commonwealth Avenue, în Boston, și stabiliseră o oră.

– Am cum să dau de tine dacă e nevoie? întrebă George.

– Nu ai cum. Va trebui să avem încredere unul în celălalt. O să fiu la magazin.

– O să fiu și eu acolo.

– Iar dacă nu sunt acolo, înseamnă că, din cine știe ce motive, am considerat că e prea periculos. Și dacă nu o să fii tu acolo, o să înțeleg. Știu că îți cer mult.

Dar George, după altă noapte agitată și o dimineață confuză și tensionată, făcuse un duș lung, se bărbierise și își găsise niște haine care să-l facă să arate ca un director de nivel mediu îmbrăcat lejer, ca într-o zi de vineri. Știa că nu era necesar să se dichisească pentru rolul lui scurt de curier de bani furați, dar dacă trebuia să pledeze în

favoarea Lianei, se gândise că ar fi mai bine să arate prezentabil. Ajunse mai devreme la magazinul de lux, unde totul era la suprapreț, și se plimbă printre rafturile cu produse organice, fără gluten, așteptând-o pe Liana. Nu se gândiseră să stabilească un anumit punct de întâlnire, așa că la ora stabilită se duse în partea din față a magazinului, unde se aflau niște mici separeuri, chiar în dreptul vitrinelor înalte, ce dădeau spre o parcare îngustă. Imediat ce se așeză, o văzu pe Liana, îmbrăcată cu aceeași fustă, dar cu altă cămașă, șerpuind cu un aer degajat printre automobilele Prius parcate spre intrare. George o întâmpină la ușile automate.

– Hai înăuntru, zise ea.

Căra o geantă mică și o geantă sport neagră.

– E totul în regulă? întrebă George.

– Da. Cred. Dacă m-a urmărit cineva până aici, nu am observat și m-am uitat destul de atent. Hai să ne așezăm o clipă.

Se așezară într-unul din separeuri, și Liana puse geanta sport pe masa laminată dintre ei. George se simțea de parcă fiecare mișcare pe care o făceau era analizată de toți cei din jur.

– Sunt exact patru sute șaizeci și trei de mii de dolari aici. Din care zece mii sunt deasupra, înveliți în ziar. Ăia sunt pentru tine. Gerry știe că primește doar patru sute cincizeci și trei, deci nu-l lăsa să îți zică altceva. Știi cum să ajungi?

– Da. Mă gândeam că o să-mi dai banii după aceea, când ne întâlnim.

– Cum vrei tu, dar am încredere în tine.

George ezită, cu o mână pe geantă. Era o geantă mai mică decât se așteptase, dar părea solidă, de parcă ar fi fost umplută cu scânduri, nu cu bancnote.

– De ce nu îi ții tu? Aș prefera să nu-i am în mașină când mă duc acasă la tipul ăsta. Practic sunt banii lui.

– Bine, zise Liana și trase geanta mai aproape, îi desfăcu fermoarul pe jumătate și scoase un exemplar rulat al publicației *Herald*.

George zări un teanc de bancnote verzi și se uită repede în jur să se asigure că nu vede nimeni ce fac. Liana închise geanta și o împinse iar spre George.

– Mulțumesc din nou, zise ea. Îmi iei o mare piatră de pe inimă făcând asta. Nu cred că aș suporta să îl revăd.

– Și nu crezi că o să mă aștepte cu poliția, gata să mă interogheze?

Acest gând nu-i dăduse pace lui George, încă de dimineață.

– Nici pomeneală. Și dacă totuși a chemat polițiștii, atunci spune-le totul. Nu trebuie să mă protejezi sau să mă ajuți mai mult decât o faci deja. Chiar nu cred că are ce să meargă prost. Tu doar spune adevărul și înapoiază banii. Și dacă nu te deranjează, te rog, spune-i lui Gerry că îmi cer scuze. N-o să te creadă, dar vreau s-o audă. Privind în urmă, îmi dau seama că am exagerat.

Ea zâmbi și George îi întoarse zâmbetul. Calmul ei îl molipsea și pe George, care se simțise încordat de când se trezise.

– Eu nu cred că ai exagerat. Categoric valorezi jumătate de milion de dolari.

– Așa ai zice, nu?

Când se întoarse la mașină, George dădu aerul condiționat la maximum și își mai deschise un nasture la cămașă. Se întreba dacă fusese fraier că îi lăsase Lianei cei zece mii de dolari. I-ar fi fost atât de simplu să dispară cu ei, să îi tragă clapa la întâlnirea pe care o stabiliseră. Dar, cumva, George nu credea că avea să facă asta; de fapt simțea tocmai opusul, că banii îi dădeau Lianei un motiv să se întâlnească cu el mai încolo. Își aduse aminte că ea îi spusese cum că era important să îi dea banii aceia, pentru că nu voia să îi rămână datoare.

Blocurile de patru etaje din Boston rămâneau încet în urmă, în locul lor răsărind suburbiile înfrunzite și casele elegante din Newton. MacLean locuia puțin mai sus de Nonantum, care era unul dintre cele treisprezece cătune ale localității. George coti la dreapta pe Chestnut Street și se învârti pe lângă peluzele adormite și conacele în stil Tudor, până când dădu de Twitchell. MacLean avea primul teren îngrădit pe care îl văzuse până atunci. Trase mașina în dreptul interfonului și văzu un conac georgian ghemuit pe o peluză în pantă. George deschise geamul. De undeva din afara câmpului său vizual se auzea uruitul unei mașini de tuns iarba, iar în aerul dens plutea mirosul pătrunzător al ierbii proaspăt cosite.

O voce subțire de femeie întrebă prin interfon:

– Numele, vă rog?

– George Foss.

Aşteptă o clipă, apoi porţile din fier forjat, cu ornamentaţii, începură să se deschidă spre interior. Trase adânc aer în piept, ceea ce îi făcu durerea surdă din spate să erupă într-un spasm ascuţit. Imaginea lui Donnie Jenks îi răsări în minte, ca o înotătoare de rechin crestând suprafaţa mării. Dar dacă era şi Donnie Jenks în casă? Părea plauzibil.

Trase în faţa intrării principale, lângă duba unei firme de peisagistică. Acum putea să vadă maşina de tuns iarba, care se rotea într-un cerc strâns în jurul unui arţar falnic din partea de est a casei. Prezenţa grădinarului îl făcea să se simtă mai bine. Dacă MacLean sau Donnie plănuiau să îl îngroape în curte, nu ar fi făcut-o de faţă cu martori, nu?

Vila era din cărămidă, cu margini albe, cu obloanele proaspăt vopsite în negru şi o uşă neagră la intrare. Înainte ca George să apuce să sune la sonerie, uşa se deschise fără zgomot din interior. Îl întâmpină o femeie tânără. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi purta o fustă bej din bumbac, un tricou polo de un albastru-închis, iar părul blond, în şuviţe, îi era legat strâns la spate într-o coadă de cal. George se întrebă iniţial dacă nu cumva era fiica lui MacLean, dar purtarea ei, chiar şi felul în care deschisese uşa, era tipică stilului serviabil şi înfipt al asistentelor personale profesioniste.

– Domnule Foss, zise ea.

– Eu sunt.

– Intraţi. Sunteţi aşteptat.

George păşi înăuntru. Dacă, de afară, casa lui MacLean păruse extravagantă, interiorul era de-a dreptul opulent. Foaierul era clar de cel puţin două ori mai mare decât o piscină olimpică, un oval cu mulaje elaborate şi marmură albă. O scară în spirală din lemn ducea la balconul de la etaj. Deasupra foaierului atârna o sculptură de Chihuly, tuburi răsucite, de sticlă multicoloră, desfăcându-se ca o anemonă în mare. George mai văzuse una similară la un cazinou din Vegas. Pereţii albi erau decoraţi şi cu alte lucrări epatante de artă abstractă, în culori aprinse.

– Chihuly, îi zise George asistentei, ridicând ochii spre sculptură.

Se uită și ea în sus, dar nu păru impresionată de cunoștințele lui despre lumea artei.

– Domnul MacLean va coborî imediat. Așteptați aici. Îl conduse către o ușă albă, traversând împreună pardoseala din marmură, cale de vreo două sute de metri. Vă pot aduce ceva cât timp așteptați?

– Nu, mulțumesc, zise George, iar ea se răsuci pe călcâiele espadrilelor și plecă.

George intră în cameră. Arăta ca o bibliotecă, însă fără cărți. Încăperea nu era prevăzută cu ferestre, dar avea lambriuri din lemn, mobilier de piele și mai multe globuri pe stative, dintre care unele păreau cu adevărat vechi și de valoare. Camera era amenajată în cu totul alt stil față de foaier, așa încât George simți nevoia să se întoarcă, pentru a se asigura că spațiul anterior nu fusese doar rodul imaginației sale. Era tulburător, ca și cum ai trece din vestibulul unui traficant de droguri din Miami direct în salonul secret al lordului Wimsey[3]. Pe pereți erau hărți înrămate, printre care și una atât de veche, îngălbenită, încât avea pe ea unul dintre acei monștri marini ieșind din ocean. George tocmai o studia când doi bărbați intrară în cameră.

Primul era mai în vârstă și părea să fie MacLean. Era trecut de șaizeci de ani, dar părea în formă și avea părul alb și des, tuns periuță, de curând. Purta pantaloni negri și o cămașă în carouri roșii, vârâtă-n pantaloni. Era un pic cam scund și era clar că își petrecuse viața compensând acest lucru prin exerciții fizice. Chiar și la vârsta lui înaintată, umerii păreau puternici și abdomenul plat. Nu avea nimic distinctiv în înfățișare sau în stilul vestimentar, cu excepția cataramei de la curea, imposibil de trecut cu vederea: un oval mare de sticlă, în care se afla ceea ce părea a fi un scorpion negru adevărat, pe un fundal de fetru galben, într-un cadru din argint.

Celălalt bărbat era mai înalt, cam de înălțimea lui George, dar aproape de două ori mai lat. Era unul dintre acei bărbați care, de la brâu în sus, sunt doar ușor supraponderali, dar ale căror șolduri se lățeau în părți, cam de două ori cât ale lui George. Purta o pereche de pantaloni kaki de mărimea unui cort și un tricou al echipei de baseball Pawtucket Sox, vârât sub betelie. Capul era în perfectă

concordanță cu corpul: lat în bărbie și obraji, apoi îngustându-se spre vârf. Părul lui negru avea cărare pe o parte, iar mustața îi era perfect aranjată.

– Banii sunt în geantă? întrebă bărbatul mai în vârstă, zvâcnind din cap înspre George.

George încuviință și îi întinse geanta. Bărbatul masiv păși în față, cu un mers ciudat, legănat, și i-o luă din mână, apoi i-o dădu bărbatului mai în vârstă.

– Percheziționează-l, DJ, zise MacLean.

Bărbatul pe nume DJ se întoarse spre George și îi făcu semn să întindă brațele.

– Vă deranjează? întrebă el.

George îi spuse că nu, apoi întinse brațele. DJ îl atinse repede cu palmele pe lateral, de la glezne până la subraț. În loc să se aplece de mijloc pentru a ajunge la gleznele lui George, se lăsă încet într-un genunchi, apoi se ridică la fel de încet. Unul dintre genunchii lui pocni sonor, speriindu-l pe George. Se întreba dacă bărbatul căuta o armă sau un microfon. Probabil ambele.

În timp ce George era percheziționat, MacLean puse geanta sport pe o măsuță aflată într-un colț al încăperii, o deschise și apoi frunzări la repezeală prin teancurile de bancnote. Închise geanta la loc. Lui George i se păru că îl aude oftând.

– E curat, îi spuse DJ lui MacLean.

– Bine. Mulțumesc. Poți să ne lași singuri o clipă.

– Vreți să iau banii?

– E în regulă. O să mă ocup eu de ei.

DJ ieși din cameră și închise ușa după el.

MacLean făcu câțiva pași spre George, dar era clar că nu o să vină până la el să îi strângă mâna.

– Tu ești prieten cu Jane, zise el.

– Da, sunt.

– Te afli într-o postură delicată, zise el, și un colț al buzelor lui subțiri se ridică într-un zâmbet trist. George se simți ca un copil amuțit în fața unui adult. MacLean oftă din nou. Ei bine, ia un loc.

George se așeză pe unul dintre scaunele din piele. Materialul scârțâi ușor, în timp ce el se făcea comod, și emană un miros acru

de produse de curățat florale. MacLean se așeză la capătul canapelei, foarte aproape de margine, de parcă nu avea nici o intenție să stea mai mult decât era nevoie. Își puse mâinile pe genunchi, cu palmele în jos. Fața lui era de un trandafiriu roșiatic, sub coama de păr alb, ochii erau două fante, iar gura practic nu mai avea buze. Afară, George auzi mașina de tuns iarba oprindu-se, apoi pornind din nou, cu un uruit ascuțit și plângăcios.

– Îmi pare rău, cum ziceai că te cheamă? întrebă MacLean.

– George Foss. Am fost pentru scurt timp coleg de facultate cu Jane, cu mulți ani în urmă.

– Bine, George Foss. O să presupun că ăsta nu e numele tău real, dar n-o să-ți caut nod în papură. O să mai presupun și că ți-a tras-o de ți-au mers fulgii, altfel n-ai mai fi aici.

– Puteți crede ce vreți, dar e doar o prietenă veche de la facultate.

MacLean pufni disprețuitor, apoi își ciupi rădăcina nasului.

– Sigur. Deci, dacă tu ești doar un vechi prieten de la facultate, ție ce-ți iese?

– Îi fac doar o favoare. Mă gândeam că vă fac și dumneavoastră o favoare. V-ați primit banii înapoi.

– *O parte* din banii mei afurisiți.

– Exact. Și acum o să îi spuneți lui Donnie să se retragă.

Buzele subțiri ale lui MacLean tresăriră și se arcuiră din nou, de data aceasta într-un zâmbet involuntar.

– Să îi spun lui Donnie să se retragă? Să îi spun lui Donnie să se retragă de unde? De pe urmele tale?

– Nu. De pe urmele lui Jane. A amenințat-o.

MacLean își coborî sprâncenele, într-un gest de profundă confuzie.

– Despre cine vorbești? Despre Donnie Jenks? DJ?

Dintr-odată, George se simți și el confuz.

– Tipul pe care l-ați angajat ca să recupereze banii de la Jane. L-am întâlnit ieri.

– Păi, l-ai întâlnit și azi. Tocmai te-a percheziționat. Donald Jenks. DJ. E un detectiv angajat de mine. Habar n-am despre cine dracu' vorbești tu.

7

După o clipă, George zise:

– Mai e cineva care se pretinde a fi Donnie Jenks. L-am cunoscut ieri.

– Cum arăta?

George îl descrise.

– Nu-mi spune nimic. Probabil că e doar vreun prieten de-ai lui Jane, care încearcă să te sperie ca să-i faci ei vreo favoare.

– N-are nici un sens. Din cauza lui a decis să returneze banii.

MacLean strânse din buze și se ciupi din nou de rădăcina nasului.

– Așa ți-a zis ea?

George îi spuse ce știa, despre amenințările tipului la adresa Lianei și cum o urmărise încă de când plecase din Atlanta.

– În mod evident știe destul de multe despre dumneavoastră, dacă a aflat că ați angajat un bărbat pe nume Donnie Jenks pentru a recupera banii și se folosește de acel nume.

MacLean flutură din mână, într-un gest de nepăsare.

– Oricum ar fi, nu e problema mea. Dacă vreun mercenar e pe urmele lui Jane, n-o să am eu insomnii din cauza asta. Însă ceva mă face să cred că tot Jane e în spatele poveștii ăsteia. Nu știu de ce, dar o văd în stare.

– Ați primit banii înapoi, zise George și se foi pe scaun.

Era pregătit să plece. Dintr-odată îi năzări că asasinul miniatural care folosea numele Donnie Jenks era, cel mai probabil, tot unul dintre angajații lui MacLean, un angajat pe care nu avea de gând să și-l asume. Cineva plătit pe sub mână. MacLean era cel mai rău soi de infractor: cel care pretinde că este curat.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile lui George, MacLean ridică o mână și zise:

– Uite ce e, lasă-mă să îți fac un mic serviciu, gratuit. Lasă-mă să îți spun povestea mea despre Jane. Probabil nu o să te facă să îți schimbi părerea despre ea, dar o să mă simt eu mai bine.

Se uită la ceas, o piesă masivă din metal care îi atârna lejer pe încheietura subțire.

George ridică din umeri.

MacLean se împinse un pic mai în spate pe canapea.

– Așa cum probabil că știi deja, am ceva bani puși deoparte. Nu e ca și când aș fi patronul companiei Walmart, dar m-am descurcat binișor. Am avut două neveste. Prima a murit de eclampsie la nașterea singurei mele fiice. Asta a fost acum treizeci și șapte de ani. Pe prima mea soție o chema Rebecca și avea părul negru și ochii albaștri. Un păr negru ca pana corbului și ochi în cea mai palidă nuanță de albastru pe care poți să ți-o imaginezi. Era ca un poem, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am cunoscut-o pe un teren de golf, într-o după-amiază de sâmbătă, în Georgia. Juca bine golf. În ziua de azi ar fi trecut la profesioniști și ar fi fost una dintre cele mai bune jucătoare de golf din țară, dar pe vremea aia se mulțumea să fie soția mea. După ce a murit, n-am crezut că o să-mi revin, dar am reușit. Am cunoscut-o pe Teresa acum cincisprezece ani, la un eveniment caritabil de aici, din Boston. Ca și prima mea soție, are părul foarte închis la culoare și ochii foarte albaștri. Și tot ca și prima mea soție, o să se stingă înaintea mea. Trage să moară chiar acum, în această casă. E foarte posibil să moară în câteva zile, nu săptămâni. Care crezi că este probabilitatea ca eu să am două neveste care să semene atât de mult și care să aibă, amândouă, sorți atât de crude? Nu răspunde. E o întrebare retorică. Să moară așa de tinere e doar un ghinion nenorocit, ăsta-i adevărul, dar orice psiholog care își merită tariful pe oră o să îți spună că semănau pentru că eu sunt atras de femei cu părul negru și ochi albaștri.

Făcu o pauză, holbându-se la George, provocându-l să-l întrerupă. George nu spuse nimic.

– Ceea ce ne aduce la Jane Byrne, continuă el, apoi tuși de două ori, după ce îi pronunță numele. Domnișoara de care ești tu interesat. Jane nu este numele ei real, desigur, dar mai mult de atât n-am putut să aflu. Am cunoscut-o la Cockle Bay Resort, în Barbados. Mă dusesem acolo cu afaceri, și ea lucra la recepție. Mi-a dat cheia de la cameră și, la fel ca Rebecca și Teresa, avea părul

foarte întunecat, aproape negru, și ochii foarte albaștri. Nu numai atât, dar avea și aceeași tunsoare pe care o avusese prima mea soție. Până la umeri și cu vârfurile ușor întoarse spre interior, zise MacLean, arătând cu mâna lui cum venea coafura.

Era un gest ciudat de feminin de la un bărbat atât de masculin.

– Ei bine, știu și eu că vechiul redevine nou, și stilurile revin în modă, dar chiar mi-a amintit de prima mea soție. Nu că aș fi fost suspicios atunci. Normal că nu – de ce aș fi fost? Dar m-am gândit, îmi aduc bine aminte, că tocmai am văzut pe cineva care semăna leit cu prima mea soție și, fără supărare pentru Teresa – MacLean se uită în tavan când îi spuse numele –, dar întâlnisem cea mai frumoasă femeie, după Rebecca, pe care o văzusem în viața mea. În noaptea aceea beam un pahar la unul dintre barurile complexului turistic, împreună cu un angajat, când Jane a intrat, s-a așezat la bar și a comandat un pahar de vin. Am presupus că își încheiase tura, dar nu era pregătită să se ducă acasă. Nu s-a uitat nici o clipă spre mine, dar – și aici e întru totul vina mea – eu m-am dus la ea și m-am prezentat. Mi-am zis în sinea mea că nu voiam nimic altceva decât să-i spun că îmi amintea de soția mea care murise și că, atunci când o văzusem în fața mea, îmi încălzise sufletul bătrân. Voiam să mă descarc și apoi să mă întorc la masa mea și să o las în pace. Dar ea era vorbăreață, îmi punea întrebări despre viața mea, despre munca mea. Era în Barbados de un an și se săturase, dar era îndrăgostită de vremea și de oamenii de acolo. Am vorbit până pe la vreo două sau trei dimineața. Locuia într-o clădire de apartamente cam la jumătate de kilometru mai jos pe faleză și am condus-o până acasă. Nu pot să zic că flirta neapărat, dar se vedea clar că e interesată de mine. Ca să fiu sincer, credeam că vrea un post în compania mea, că mă vedea ca pe o cale de ieșire din Barbados. Am rămas în stațiune încă trei zile și m-am întâlnit în fiecare seară cu Jane, ca să bem un pahar împreună. În ultima seară, când o conduceam spre casă, i-am dat o carte de vizită și i-am spus că, dacă era interesată de un post, aș putea să-i ofer ceva la sediul central al firmei. Îmi amintesc că a râs de mine și a zis: „Crezi că am băut cu tine pentru că am crezut că poți să-mi oferi o slujbă?“ I-am spus că mi-a trecut prin cap și am întrebat, atunci, de ce era interesată de

mine. Ei bine, m-a sărutat și, să mă ierte Dumnezeu, i-am răspuns și eu la sărut. N-o să mă crezi, dar avusesem două neveste, plus o iubită serioasă în liceu și alta la facultate și nu le-am înșelat niciodată pe nici una dintre ele. Ăsta e adevărul.

Îl privea pe George de parcă l-ar fi provocat să îl contrazică. George își scărpină cotul.

– În fine, nu trebuie să afli toate detaliile despre următoarea etapă, dar începusem să merg în Barbados de fiecare dată când aveam ocazia și destul de curând i-am spus lui Jane că am nevoie să fie mult mai aproape de mine decât la un zbor de patru ore distanță, iar ea a fost de acord să vină în Atlanta și să lucreze ca asistenta mea personală. Asta a fost acum vreo doi ani. Teresa mergea în fiecare săptămână la alt specialist și fiecare ne spunea altceva, iar în timpul ăsta eu îi amenajam lui Jane un apartament în Atlanta. Pe atunci mi se părea destul de sordid ceea ce făceam, dar nu mă simțeam nici pe departe atât de prost pe cât mă simt acum. Nu o să zic că Jane mi-a făcut vrăji, dar pe aproape. Nu mă mai săturam de ea. Nu mă mai simțisem niciodată așa.

MacLean se frecă la ceafă și, pentru o clipă, George crezu că s-ar putea ridica și pleca din cameră, dar, chiar atunci, bărbatul reluă:

– Era destul de clar că Teresa urma să moară și nu aveam nici o îndoială că după o anumită perioadă o s-o cer pe Jane în căsătorie. Părea evoluția firească a lucrurilor. Apoi s-au întâmplat două lucruri, zise MacLean, ridicând două degete, de parcă ar fi ținut o prezentare. Mai întâi, unul dintre liderii companiei mele a venit la mine și mi-a spus că într-o seară rămăsese peste program și că atunci când a venit să vadă dacă mai sunt la birou, Jane umbla prin sertarele mele. A zis că nu i s-ar fi părut nimic suspect, numai că ea scosese unul dintre sertare complet și scotocea prin fișet, de parcă ar fi căutat ceva ascuns, poate un plic sau ceva lipit pe interior. Aici e buba. Eu chiar aveam cifrul seifului din birou lipit la interiorul unuia dintre fișetele mele. În general nu îl foloseam, pentru că am cifrurile stocate destul de bine aici sus, zise MacLean ducând un deget la tâmplă, dar doar ca să fiu sigur, le-am scris pe o etichetă de plic și le-am lipit într-unul dintre fișete. Nu-mi aminteam să-i fi spus vreodată lui Jane ceva despre ascunderea unor lucruri secrete

de genul ăsta, dar poate că am făcut-o. Nu prea am știut ce să înțeleg din asta. Adevărul e însă că, dacă Jane chiar și-ar fi dorit cifrul de la seif, i l-aș fi dat cu plăcere. Apoi a doua parte. Într-o seară eram la ea acasă, și ea a trebuit să iasă să cumpere niște lucruri. N-o să te mint, mi-am băgat nasul. Mă aflam la biroul ei, uitându-mă la laptopul ei, și am început să cotrobăi prin sertarul biroului. Nu erau multe lucruri înăuntru, dar am găsit niște fotografii, inclusiv câteva cadre din Barbados. Știam că sunt din Barbados pentru că erau chiar în față la Cockle Bay. Am presupus că erau niște fotografii foarte vechi pentru că (A) erau fotografii propriu-zise, nu imagini pe calculator, și (B) în ele, Jane avea părul lung, într-un soi de blond cu șuvițe. Îi schimba complet înfățișarea. Am întors poza, și pe verso erau marcate data și ora. Poza fusese făcută cu mai puțin de o lună înainte să ajung eu în Barbados, cu doar o lună înainte să o cunosc pe Jane. Și, deodată, totul a căpătat sens. Jane știa că sunt plin de bani și că mi-am făcut rezervare pentru un sejur în Cockle Bay, așa că trebuie să fi făcut săpături în ceea ce mă privește, m-a căutat pe Google sau naiba știe, și a descoperit că avusesem două neveste. Sunt sigur că a văzut poze cu ele și și-a schimbat părul ca să semene cu prima mea soție. Desigur că nu puteam dovedi nimic din toate astea în instanță și nici nu voiam. Dar mă simțeam ca un fraier. La început, nu i-am spus nimic lui Jane, dar am pus să fie verificată. Am angajat... o persoană să-i verifice trecutul și nu a reușit să găsească nimic. Și nu în sensul de „nimic rău“, ci nimic în sensul de „absolut nimic“. Jane Byrne pur și simplu *nu exista*. Existau persoane cu acest nume, desigur, dar nici una dintre ele nu era femeia pe care o știam eu. Nu exista nici un trecut, nimic care să sugereze că ea chiar ar fi existat.

Se opri din nou, și George îl întrebă:

– Și ce ați făcut?

– Nu m-am dus la ea să-i împărtășesc toate suspiciunile mele pentru că... nu știu..., dar i-am spus că timpul pe care l-am petrecut cu Teresa... cu Teresa aflată pe patul de moarte... mă făcuse să mă răzgândesc în legătură cu relația mea cu ea și că trebuia să se termine. Dar ea știa că aflasem și atunci am văzut cum se stinge

ceva în ochii ei, ca și cum nu ar mai fi avut nevoie să se prefacă. Mi-a spus că o să dispară din viața mea, iar eu, ca un fraier, nu am pus să fie escortată afară din sediu, pe loc. I-am spus că poate să mai rămână până își dă seama ce va face mai departe. Ei bine, mai departe știi ce s-a întâmplat. Mi-a furat jumătate de milion de dolari și s-a făcut nevăzută. Aproape că aș fi putut s-o iert și s-o las să dispară – în fond, nu erau așa de mulți bani –, dar mă tot gândeam la părul ăla negru și la ochii ăia albaștri, și cât de mult mi-a amintit de nevasta mea, când am pus prima oară ochii pe ea.

MacLean scoase un suspin tremurat.

– Ca s-o scurtez: târfa m-a jucat pe degete de la început, zise, iar un strop mic de scuipat îi zbură din gură când înjură.

– Și de aceea l-ați angajat pe Jenks.

MacLean ridică privirea, iar ochii lui mijiți scăpărară.

– Da, l-am rugat pe DJ s-o investigheze, dar nu, nu l-am trimis pe bătăușul ăla pe urmele ei. Știu că asta credeai.

– Nu mai știu ce să cred, zise George. Haideți, totuși, să cădem de acord că banii v-au fost returnați și afacerea e încheiată. Puteți să spuneți cui trebuie să înceteze urmărirea și s-o lăsați pe Jane să-și vadă mai departe de viață.

MacLean scoase iar suspinul acela tremurat, de parcă încerca să își tragă nasul. George se întrebă deodată dacă acest bărbat aparent încrezător nu era pe punctul de a claca. Corpul slab și privirea oțelită păreau deodată să aducă mai mult a suferință decât a sănătate.

– O să îi spun lui DJ să nu o mai caute pe Jane, dar vreau să o văd, doar o dată, față în față. Mi-a furat banii și acum te trimite *pe tine* să returnezi o parte din ei și pur și simplu nu e destul. Nu vreau să îi fac rău, vreau doar să o văd. Îi spui asta?

– O să-i spun, dar nu știu dacă o s-o facă. Nu voi face promisiuni în numele ei. Dar ea m-a rugat să vă transmit că îi pare rău. Nu știu dacă ajută cu ceva.

– Spune-i doar că vreau să o văd și că vreau să aud scuzele astea din gura ei. Nu se poate ascunde pentru totdeauna. Am resursele necesare ca să aflu cine e, de fapt. Știe asta. Acum aș dori să pleci.

Am petrecut destul de mult timp departe de soția mea pentru ziua de azi.

MacLean se ridică în picioare.

George se ridică și el și se uită la MacLean. Acum, că era în picioare, părea mai mic, de parcă ar fi intrat cumva la apă. George trebui să se abțină de la gesturile și cuvintele normale pe care le faci și le spui în fața unei noi cunoștințe. Nu îi întinse mâna și nu îi spuse lui MacLean că îi părea rău pentru soția lui. A fost o omisiune la care George avea să se gândească mai târziu, dar asta doar din cauza celor întâmplate lui MacLean la scurt timp după plecarea sa.

– Nu e nevoie să mă conduceți, zise George și se îndreptă spre ușă, pășind singur în foaierul impresionant din marmură albă.

Donald Jenks, sau DJ, se sprijinea de un perete, uitându-se la mobilul lui. Aruncă o privire scurtă spre George, care-l salută din cap, dar continuă să meargă, iar zgomotul pașilor săi răsuna pe pardoseală în timp ce se îndreptă spre ușă și o deschise, ieșind în soarele după-amiezii. Ameți în lumina bruscă și aspră a zilei și bulinuțe albastre începură să-i plutească prin fața ochilor. Se simțea de parcă tocmai se trezise dintr-un pui de somn mult prea adânc.

George stătu locului o clipă, înainte de a se duce la mașina lui, observând în treacăt că dubița firmei de peisagistică nu mai era parcată în fața casei. Probabil că grădinarii își terminaseră treaba, își strânseseră lucrurile și plecaseră. Acum că nu mai erau prin preajmă, lumea din fața casei lui MacLean părea sinistru de tăcută. Nu se vedea nici o altă casă printre șirurile dese de copaci. Singurul sunet era țârâitul neîncetat al greierilor, în după-amiaza caniculară de august.

8

George și Liana se înțeleseseră să se întâlnească la Kowloon, un restaurant chinezesc monstruos, dintr-un șir vulgar de restaurante din Saugus. George o luă pe Interstate 95 spre nord, către Route 1, și trase în parcare la puțin timp după ora șase. Asfaltul era moale sub picioarele sale, iar mirosul friteuzelor și al monoglutamatului de sodiu îl lovi din plin în timp ce mergea spre restaurantul cu etaj. Ușa de la intrare se afla între două statui, asemănătoare celor de pe Insula Paștelui, vopsite în alb, cu o statuie și mai mare deasupra, cioplită în lemn. Numele restaurantului era scris cu litere enorme – într-un font fals polinezian – care străluceau în roșu aprins prin negura serii.

George trecu pe lângă fântâna plină de monede din hol, apoi pe lângă o chinezoaică în vârstă, care încerca să-l îmbârlige să intre într-una dintre încăperile mai mici din față, și merse mai departe în sala de mese principală, un spațiu de mărimea unui stadion de fotbal, festonat cu tot soiul de kitsch-uri Tiki[4]. Era încă devreme, într-o seară de duminică, dar locul era deja aglomerat, iar zumzetul conversației alimentate de rom concura cu melodiile care duduiau din boxe. George merse direct la bar și se așeză pe unul dintre scaunele joase, care îi oferea o vedere bună spre intrarea principală. Liana îi spusese că o să ajungă la restaurant între cinci și jumătate și șase și jumătate și vorbiseră să se întâlnească la bar. El alesese acel local pentru că era ușor de reperat din aglomerația de pe Route 1 și pentru că era întotdeauna plin. Pe deasupra, îi plăceau creveții lor dulci-acrișori.

Comandă un cocktail Zombie și o așteptă pe Liana. Barul începuse să se umple. Două cupluri ocupau un colț și împărțeau două boluri de Scorpion[5]. Ambii bărbați aveau burdihane mari și purtau șepci cu Red Sox, în timp ce femeile erau bronzate și subțiri ca niște paie, cu coafuri tapate, care ar fi fost ultimul răcnet în 1985.

I se aduse băutura, iar barmanița tânără, care se afla în zona mai joasă a barului, cu o treaptă sub nivelul podelei, îl întrebă:

– Doriți și de mâncare?

George îi spuse că așteaptă pe cineva și sorbi din băutură. Nu era deosebit de bună, dar avea o grămadă de rom. Dădu gata jumătate de pahar de la a doua înghițitură. Mai arunca din când în când câte o privire spre televizorul suspendat, care difuza momentele principale ale campionatului de baseball – cei de la Red Sox reușiseră să câștige un avans de trei puncte, ca mai apoi să piardă în reprizele suplimentare –, dar, în principal, își ținea ochii ațintiți asupra ușii de la intrare, întrebându-se dacă Liana își va face apariția și ce ar trebui să îi spună când o să vină.

Avea de gând să-i povestească despre cei doi Donnie Jenks și că bărbatul scund, cu zâmbetul sinistru nu era angajat de Gerald MacLean sau, cel puțin, așa susținea MacLean. Pe drumul cu mașina din Newton spre Saugus, George se gândise că fie Liana, fie MacLean ar putea să îl ducă de nas și că nu avea nici un motiv întemeiat să se încreadă în vreunul dintre ei. Oare Liana avea nevoie de el și pentru altceva în afară de returnarea banilor? Se trezi că își roade obrazul pe interior și încercă să se oprească. Făcuse ceea ce spusese că va face. Banii fuseseră livrați, iar acum, în caz că Liana avea de gând să-și facă apariția, mai trebuia doar să îi transmită mesajul lui MacLean.

De un singur lucru nu era convins, și anume dacă era cazul să îi spună și ei întreaga poveste, așa cum i-o prezentase MacLean. Nici nu voia neapărat și nici nu avea nevoie să o asculte pe Liana negând versiunea lui MacLean. Liana era capabilă de lucruri rele. Știa asta, nu din intuiție, ci în baza faptelor. Știa ce făcuse ea cu douăzeci de ani în urmă și avea să se întrebe întotdeauna cât de premeditate fuseseră acțiunile ei. Dar dacă MacLean îi spusese adevărul – și nu avea prea multe motive să se îndoiască de asta –, ceea ce îi făcuse Liana *era* complet premeditat. Luase în vizor un bărbat înstărit, cu o nevastă bolnavă. Iar el îi căzuse în plasă. Era clar din povestea lui MacLean că o parte din ruina lui venea din pură obsesie sexuală. George înțelegea acest lucru. Încă de când o revăzuse pe Liana cu două zile în urmă, fusese năpădit de amintiri ale scurtei lor relații. Ea fusese prima lui parteneră sexuală și, de asemenea, și cea mai bună. Învățaseră totul împreună. Erau ca

niște exploratori care dăduseră peste niște ruine nedescoperite într-o junglă, fiind primii care puneau ochii pe orașul ascuns. De-a lungul anilor, el revenise acolo, cu alți exploratori și cu turiști, dar nu mai fusese niciodată la fel. Nimic nu se putea compara cu sentimentul acela de descoperire și compatibilitate pe care îl avusese cu Liana.

George își termină cocktailul Zombie și ceru un Fog Cutter. Se uită la barmaniță cum i-l prepară. Cu excepția paharului diferit și a fructelor diferite, arăta cam la fel ca un Zombie. Se uită la ceas și, chiar atunci, Liana intră în încăpere, îl zări la bar și o luă înspre el. Purta o rochie verde fără mâneci și legăna o geantă mică pe lângă șold, de parcă ar fi fost o cravașă.

– Cum a mers? îl întrebă ea, făcându-se comodă pe un scaun și căutând-o din priviri pe barmaniță.

– Comandă-ți băutura mai întâi, apoi îți spun totul.

Ea ceru o vodcă cu gheață. Era roșie în obraji, de parcă ar fi alergat ca să îl vadă. Fruntea îi strălucea.

– Vrei mai întâi vestea bună sau pe cea rea?

– Vestea bună, desigur.

– Vestea bună e că l-am întâlnit din nou pe Donnie Jenks și nu o să îți facă nici un rău. Arată de parcă n-ar face rău nici unei muște. Vestea rea e că nu-i același tip care m-a amenințat pe mine în New Essex.

– Cum adică?

Liana luă felia de lămâie de pe marginea paharului, o aruncă pe șervețelul de cocktail și sorbi din băutura ei.

– Când am ajuns la el, MacLean l-a pus să mă percheziționeze pe un bărbat foarte gras, cu o mustăcioară subțire. Numele lui era Donnie Jenks. Bărbatul care te-a amenințat pe tine în Connecticut și te-a urmărit până aici e altă persoană.

George se uita atent la Liana, încercând să îi citească reacția. Ea își agită paharul, uitându-se cum se învârt în el cuburile de gheață. Avea o privire de reală confuzie pe chip.

– Crezi că Donnie Jenks, tipul ăla scund și îndesat, nu lucrează pentru MacLean?

– Nu știu ce să cred. Ar putea fi cineva care lucrează pe cont propriu? A aflat de bani și s-a dat drept Jenks, ca să încerce să ți-i

smulgă din mâini. Evident că i-ai năruit planul când i-ai trimis banii înapoi lui MacLean.

– E posibil, dar cred că e mult mai plauzibil să lucreze pentru MacLean. Pare genul lui.

– Cum adică?

– Adică, nu ar vorbi niciodată deschis despre faptul că a angajat un asemenea bătăuș, care ne-a amenințat pe amândoi. Așa că a angajat un detectiv adevărat, ca să pară că operează în limitele legii, și apoi, în secret, a angajat și un cămătar veritabil. Astea sunt metodele lui. Vrea să pară un tip de treabă.

– Tot nu prea are sens. De ce ar folosi tipul ăsta același nume?

– Nu știu, zise ea și mai luă o gură din băutură. Doamne, m-am săturat de toate astea. Măcar a fost de acord să mă lase în pace?

– Asta e cealaltă veste proastă. MacLean zice că Donald Jenks o să continue să te investigheze, că o să descopere cine ești de fapt – astea au fost cuvintele lui –, cu excepția cazului în care accepți să te vezi cu el față în față.

– Bine. De ce?

– Nu știu. N-a prea intrat în detalii, dar cum ai spus și tu, i-ai intrat pe sub piele. Nu vrea să te lase să scapi basma curată.

– Dar a primit banii?

– Da.

Liana oftă.

– Ce-a mai zis MacLean? Spune-mi totul.

George îi spuse totul, de la început. Descrise casa și pe tânăra care i-a deschis ușa și îi zise mai multe și despre DJ, detectivul particular, și cum MacLean l-a pus să aștepte într-o cameră cu lambriuri de lemn, care arăta ca scoasă dintr-o povestire cu Sherlock Holmes. Apoi George îi istorisi ce îi spusese MacLean despre soțiile lui, zicându-i Lianei chiar și partea despre angajatul care o văzuse scotocindu-i prin sertare.

– Philip Chung, zise ea. Nu mă surprinde. Faza e că eu chiar căutam cifrul de la seif, dar doar pentru că voiam să pun niște dosare înăuntru. Gerry mi-ar fi dat oricum cifrul ăla, dacă i l-aș fi cerut.

– Asta a zis și el.

George îi povesti și restul, fără să omită mare lucru, în afară de partea cu vopsitul părului și cum MacLean începuse să creadă că îi fusese întinsă o capcană de la început. Știa că Liana o să nege și nu voia să audă dezmințirea aceea. Era îngrijorat că nu o s-o creadă.

– Ce părere ai despre el? întrebă Liana.

– Părea de treabă. Clar, nu e un om cu care să te pui, dar nici genul de persoană care să facă rău voit cuiva. Cred că ar trebui să ai încredere în el, să te duci să-l vezi și să-ți ceri iertare. Apoi să sperăm că te va lăsa să îți vezi de viață.

– Care viață, mai exact?

– N-ai putea să te întorci în Barbados?

– Probabil că aș putea, dar nu sunt sigură că vreau.

– Trebuie să mai fie locuri unde te poți întoarce, locuri în care ți-ai făcut o viață de când... de când te-am văzut ultima oară.

Ea se uitase în jos la rămășițele băuturii ei, dar apoi își ridică privirea spre el, iar George văzu în ochii ei un licăr scurt de mânie, care se schimbă rapid în altceva. Tristețe, poate, sau regret.

– M-am săturat să îmi tot iau viața de la capăt la fiecare trei ani. Nu caut milă, deoarece știu că mi-am făcut-o cu mâna mea, dar nu mă mai simt nici măcar înrudită cu fetița care eram când ne-am cunoscut. Eram prinsă în capcană, am făcut niște lucruri nasoale ca să ies din capcana aia și acum trebuie să fiu pedepsită pentru tot restul vieții. Râse un pic, iar ochii i se încrețiră la margini. Bine, evident că de fapt *caut* milă.Vai, vai. Sărăcuța de mine. Mă vezi în starea mea cea mai sentimentală, jur. Însă sunt atât de sătulă să mai fiu pe fugă. Zilele astea mă întreb întruna cum ar fi fost viața mea dacă m-aș fi predat pur și simplu și aș fi mers la închisoare. Poate că aș fi ieșit până acum și numele meu ar fi fost al meu.

– Ai putea să te predai acum, zise George.

– M-am gândit și la asta. Doar că nu suport ideea de a mă întoarce în Florida, or, procesul ar avea loc acolo. Nu m-am mai întors niciodată acolo, să știi.

– Nici n-aș fi crezut.

Tăcură o clipă. George voia să-i mai pună întrebări, voia să afle exact în ce măsură evenimentele întâmplate în Florida fuseseră intenționate și, în ce măsură, doar un accident oribil. Dar nu

îndrăzni. O privi pe Liana cum își lasă capul pe spate și ia un cub de gheață în gură.

– Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el. Adică, în seara asta, chiar acum. Vrei să comandăm ceva de mâncare?

– În mod ciudat, mi-e foame, zise ea. Nu putem să mai stăm aici o vreme și să bem și să comandăm antreuri ridicole și să vorbim despre orice altceva în afară de Gerry MacLean?

– Ba sigur că putem.

– Poate-mi spui câte ceva despre viața ta.

– E o poveste destul de plictisitoare.

– Poți să-mi spui despre tipa aia drăguță cu care erai la bar seara trecută. Părea interesantă.

– Irene.

– E iubita ta?

– Din când în când. E complicat.

George îi făcu un semn din ochi barmaniței și mai comandă un rând, plus unul dintre platourile asortate de antreuri pline de grăsime. În timp ce el comanda, Liana își împinse paharul gol spre capătul tejghelei, se îndreptă de spate și își dădu părul pe după ambele urechi. Apoi se întoarse și zâmbi.

Rămaseră acolo câteva ore, trecând la bere Tsingtao și comandând doar mâncăruri care veneau flambate. George îi povesti despre anii de după facultate, despre munca pe care o făcea la revistă, despre începuturile și sfârșiturile din viața lui romantică. Îi mai spuse și despre ultimii trei ani pe care îi petrecuse la Mather. Ea își aducea aminte de toată lumea. Îi spuse ce știa despre Emily și ce se întâmplase cu toți tipii de pe palierul lui din primul an. George rămase și el surprins de cât de multe detaliile mărunte din studenție reușește să își amintească și fu încă și mai surprins să vadă cât de interesată părea Liana de toate astea. Presupunea că, pentru ea, era ca și cum ar fi ascultat povestea vieții pe care ar fi putut să o aibă, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat diferit.

Când plecară într-un sfârșit din restaurantul fără ferestre, era deja întuneric și o ploaie deasă de vară răpăia pe trotuar. În depărtare se auzi un tunet.

– Unde ai mașina? întrebă George.

– Cam la un kilometru. Într-acolo.

Traversară în fugă parcarea, care acum era pe jumătate goală, și Liana își găsi Volkswagen-ul. George rămase alături de ea în timp ce descuie portiera, dar, înainte să o deschidă, ea se întoarse și se aruncă în brațele lui, și gurile li se întâlniră. George își alungă din minte toate îndoielile de mai devreme și se concentră doar asupra ei, asupra sărutării lor umede, asupra ploii care îi uda capul și spatele, în timp ce pieptul, strâns lipit de Liana, rămânea cald și uscat. George îi puse o mână pe obraz, iar ea se trase și mai aproape, îl sărută pe gât și zise:

– Putem să mergem la tine?

– Bine, zise el, pentru că nu ar fi putut zice nimic altceva.

– Nu încep nimic.

– Știu, zise George.

Ea se depărtă de el și intră în mașină, așezându-se pe scaunul șoferului.

– Sunt leoarcă, zise, dându-și la o parte de pe față șuvițele ude.

– Ai nevoie să mergi după mine cu mașina?

– Îmi dau eu seama de drum, cred. Cam cât ar trebui să facem?

– Jumătate de oră, zise el. Ne vedem acolo.

George se duse înapoi la mașina lui. Ploaia se înteți se, strălucind în alb pe mașini și transformând parcarea într-un lac întunecat. Câteva femei stăteau sub prelata de la Kowloon, așteptându-și bărbații să vină să le ia.

George încercă să nu se gândească prea mult pe drumul de întoarcere spre apartamentul lui. Ploaia își continua asaltul, iar șoferii bostonezi, din respect pentru forța ei, nu depășeau limitele de viteză. Porni radioul și găsi un post în capătul din stânga al scalei, care difuza melodiile lui Solomon Burke. Se foi pe scaunul lui umed și simți un spasm dureros în partea dreaptă, unde fusese lovit în rinichi – când se întâmplase asta? Părea să fi fost cu luni în urmă. Pe lângă autoturismul lui marca Saab treceau mașinile, pictând tunele de lumină prin potop, iar în una dintre ele ar fi putut fi Liana, pe drum spre apartamentul lui. Nu era convins că o să vină, dar nu era convins nici de contrariu. Nu era convins de nimic. Poate că MacLean se înșelase în privința ei, poate că de fapt

tot ce-și dorise vreodată era o nouă șansă la viață, iar părul vopsit fusese o simplă coincidență. Îi furase banii, dar doar după ce el o trădase, doar după ce își pierduse încrederea în ea. Și, până la urmă, îi dăduse banii înapoi. George își aminti deodată de bani, cei zece mii pe care încercase Liana să i-i dea mai devreme. Oare îi mai avea cu ea? Erau o grămadă de bani, care i-ar fi schimbat semnificativ viața lui George, dar gândurile la bani lăsară rapid locul celor legate de Liana, de felul în care se sărutaseră adineauri și de faptul că ea venea la el acasă.

Mai era însă un lucru care îl rodea și încerca din răsputeri să nu se gândească la asta. La Kowloon, Liana îl întrebase despre tipa drăguță cu care fusese vineri seară la bar. Zisese că părea interesantă, dar George nu reușea nici în ruptul capului să își dea seama când ar fi putut Liana să o vadă pe Irene. Oare Liana îi urmărise toată seara? Și dacă da, de ce nu îl abordase? Îi spusese deja că venise la bar sperând să îl întâlnească. Oare voise ca el să o vadă primul? Era totul calculat? Și, dacă da, de ce era atât de important ca George să înapoieze banii în numele ei?

Toate aceste gânduri dispărură odată ce își parcă mașina și străbătu aleea din fața clădirii, unde o găsi pe Liana așteptându-l sub copertină, din care picurau stropii de ploaie. Fără un cuvânt, începură din nou să se sărute. Ea își încolăci brațele pe după noada lui, provocându-i un spasm de durere pe care el încercă să-l ignore, dar care reverberă în tot corpul.

– Hai sus, zise el, cu vocea răgușită.

În micul foaier, cu Nora împleticindu-se printre gleznele lui, George o dezbrăcă pe Liana până la piele. În ciuda arșiței nopții, pielea ei umedă era rece și tremurândă. Se mutară pe canapea. Liana se întinse în timp ce el încerca să își scoată cât mai repede hainele, împotrivindu-se umezelii care i le făcea să se lipească de piele. Nora îi urmase, și acum mieuna tânguitor. George o luă în brațe, o duse la el în dormitor și închise ușa. Mai târziu avea să-i îndure mânia, dar erau anumite lucruri pe care pisicile de casă posesive nu ar trebui să le vadă. George se întoarse și se așeză pe canapea. Liana semăna atât de mult cu cea pe care și-o amintea el – sânii ei rotunzi și înalți, care se terminau cu niște sfârcuri mari,

trandafirii, adâncitura superficială a buricului ei, un semn din naștere ca o căpșună, aproape imperceptibil, pe coapsa ei dreaptă –, încât se transpuse instantaneu în mintea băiatului virgin de optsprezece ani care o văzuse primul goală. Emoționat, rămase lângă ea o clipă, gol și tremurând. Ea îi întâlni privirea și începu să-l mângâie cu mâna stângă, în timp ce pe cealaltă și-o strecură între coapse. Părul ei pubian negru era tuns mai scurt decât și-l amintea el. Ea îl trase deasupra ei și îl mușcă ușor de ureche. Un nerv îi zvâcni în gât. George o pătrunse într-o alunecare adâncă, ce îi făcu pe amândoi să icnească puternic și să își arcuiască spatele.

9

A doua oară când se auzi soneria, George se rostogoli în patul gol și se ridică în capul oaselor, adormit și confuz. Nici urmă de Liana. Singura dovadă că petrecuse noaptea acolo erau așternuturile încurcate și mirosul jilav de sex care plutea încă prin încăpere. Ceasul lui George arăta ora nouă dimineața și un puseu scurt de anxietate îl făcu să se înfioare. Era luni și trebuia să fie la muncă. Să fi fost cineva de la birou? Dar nu telefonul se auzea, ci soneria.

George se ridică din pat. Poate că Liana se trezise mai devreme și se dusese să ia micul dejun. Probabil că nu luase cheile.

În timp ce-și punea halatul, observă un teanc de bancnote pe birou, chiar la mijloc. Le atinse instinctiv cu degetul arătător – bancnota de deasupra era de cincizeci –, dar le lăsă acolo. Nu deschiseseră subiectul celor zece mii de dolari în seara precedentă, iar George nu se mai gândise la ei de când el și Liana ajunseseră împreună înapoi la apartament și își scoseseră hainele. Soneria răsună din nou și George simți că stomacul i se strânge un pic de teamă. Banii de pe birou însemnau că Liana plecase. Și atunci, cine era la ușă? Traversă camera de zi, puse o mână pe clanță și întrebă cine e.

– Poliția, se auzi răspunsul înăbușit.

O voce de femeie.

George deschise ușa și se trezi față în față cu un bărbat și o femeie. Aceasta din urmă îi arătă repede o insignă, pe care o avea prinsă de centură. Părea un gest redundant având în vedere că cei doi, care purtau pantaloni de costum și cămăși încheiate până la gât, nu puteau fi altceva decât polițiști.

– George Foss? întrebă femeia.

– Ăhă.

– Sunt detectiv sergent Roberta James și acesta este partenerul meu, detectivul John O'Clair. Putem să vorbim o clipă cu dumneavoastră? Vă deranjează dacă intrăm?

Detectiva James era la fel de înaltă ca George, se apropia de patruzeci de ani, era ușor mulatră și avea părul tuns scurt și cârlionțat. Chipul îi era prelung, cu pomeți ascuțiți. Partenerul ei, O'Clair, era mai tânăr, dar avea părul încărunțit. Fața lui colțuroasă era impecabil bărbierită, iar gâtul se remarca printr-un măr al lui Adam deosebit de pronunțat. Se clătina ușor pe vârfuri.

– Îmi cer scuze. Pot să întreb despre ce e vorba?

– Avem niște întrebări despre vizita dumneavoastră la domnul Gerald MacLean de ieri după-amiază. L-ați vizitat pe domnul MacLean ieri după-amiază, nu-i așa?

George ezită pentru o fracțiune de secundă, luând în considerare posibilitatea de a face pe prostul, dar gestul i se păru deopotrivă inutil și, foarte posibil, stupid.

– Da, am fost, dar nu...

– Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

– Sunt confuz. Abia dacă îl cunosc pe Gerry MacLean. L-am cunoscut ieri... V-a rugat dumnealui să vorbiți cu mine?

– De ce ne-ar fi rugat să vorbim cu dumneavoastră? întrebă detectiva James, cu aerul unui copil care așteaptă nerăbdător permisiunea să își deschidă cadoul.

– Îmi pare rău. Fără motiv. Presupun că sunt doar confuz în privința motivului pentru care sunteți aici, zise George, dându-și seama în timp ce vorbea că ar fi trebuit mai bine să tacă și să-i invite pe polițiști înăuntru.

– Suntem aici pentru că Gerald MacLean a fost ucis azi-noapte.

Detectivii nu mai spuseră nimic, dar George știa, din nenumăratele episoade ale serialului *Lege și ordine* la care se uitase, că amândoi îi studiau reacția imediată la auzul acelei informații. Se simțea ca un actor pe scenă, care își uitase replicile. Zâmbi vag, simțindu-se cuprins brusc de un val inexplicabil de vinovăție.

– Unde? întrebă el.

– Vă deranjează dacă intrăm în locuința dumneavoastră, domnule Foss? Sau, dacă vi se pare mai comod, putem merge la secție.

– Nu, intrați, zise el și se dădu la o parte, înfășurându-și halatul mai strâns în jurul trupului gol.

Dintr-odată se simțea expus și confuz. În timp ce detectivii intrau în camera de zi, aruncă o privire în dormitor prin ușa întredeschisă, uitându-se după indicii ale prezenței Lianei.

Detectiva pe nume Roberta James observă că se uită în jur.

– Mai este și altcineva cu dumneavoastră aici? îl întrebă ea.

– Nu, zise George, convins brusc că acesta era adevărul.

Liana plecase deja de mult. Din nou.

10

Staţia de autobuz mirosea a unsoare şi a pişat stătut. Când George ajunse la ghişeul de bilete, vânzătorul îi spuse că era un autobuz într-o oră care îl putea duce până-n Washington DC şi că, de acolo, putea lua alt autobuz care mergea direct în Tampa. Audrey locuia în Sweetgum, Florida, cam la o oră sud de Tampa.

Se aşeză mai în spate, ceea ce se dovedi a fi o greşeală, deoarece uşa de la toaletă era parţial stricată şi se tot deschidea şi închidea zgomotos.

Capul îi zvâcnea după o după-amiază şi o seară în care nu făcuse nimic altceva decât să bea bere. Se trezise devreme şi împachetase în linişte, deşi oricum şansele să îl trezească pe Kevin, care sforăia ca un urs tranchilizat, erau minime. Lăsase un bilet pe care scria:

„M-am cărat. Nu-ţi face griji.

O să îi sun pe ai mei în după-amiaza asta.“

George îşi scoase un pulover din bagaj, îl împături de câteva ori ca să îl folosească pe post de pernă, apoi alunecă într-un somn agitat, cu intermitenţe, pe tot drumul spre Washington. Avea de aşteptat douăzeci de minute înainte să vină autobuzul spre Florida. Mâncă jumătate de cheeseburger la McDonald's, apoi se duse la un şir de telefoane cu plată, ca să îşi sune părinţii, cu cartela pe care i-o dăduseră în septembrie. Tatăl lui era, probabil, la muncă şi spera că mama lui lua prânzul cu una dintre prietenele ei. Nu avu însă norocul ăsta – mama lui îi răspunse.

– George, ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ceva?

Nu era dintr-o familie în care să se sune foarte des unii pe alţii.

– Mamă, mai ţii minte că ţi-am spus de o fată pe nume Audrey Beck?

– Nu, dar te cred pe cuvânt.

El îi explică ce se întâmplase, smulgându-i mamei lui un val de suspine.

– Ce păcat, ce viaţă irosită, zise ea, de parcă ar fi cunoscut-o personal pe Audrey şi perspectivele pe care le-ar fi avut ea în viaţă. Dar cel mai mult îmi fac griji pentru tine, dragul meu. Nu vreau să îţi afecteze studiile la facultate. Ar trebui să fie o perioadă fericită pentru tine.

– Nu-ţi face griji, mamă, zise el.

Nu-i putu spune că era pe cale să se urce într-un autobuz de noapte spre Tampa. Dacă cei de la facultate aflau de absenţa lui, vor fi nevoiţi să îi contacteze părinţii, dar îşi va bate capul cu asta la momentul potrivit.

– Mamă, te sun într-o săptămână. O să fiu bine.

– Ştiu că da, George.

Pentru a doua parte a călătoriei lui, se aşeză spre mijlocul autobuzului, mâncă o pungă de mere şi se uită la autostrăzile sumbre din sud, care se perindau pe fereastră. Cotrobăia prin memorie după un semn, cât de mic, că Audrey ar fi avut tendinţe sinucigaşe, dar nu reuşi să găsească nici unul. Avusese impresia că nu era complet mulţumită cu situaţia ei de acasă, că era o parte a vieţii ei despre care prefera să nu vorbească, dar George nu simţise că ar fi fost profund nefericită. Ce s-ar fi putut întâmpla pentru a transforma o boboacă universitară bine integrată într-o persoană atât de disperată încât să îşi ia propria viaţă?

Încercă să îşi amintească fiecare detaliu al ultimelor lor momente împreună. Îşi dăduseră examenele finale într-o dimineaţă de joi, cu lapoviţă, când jumătate din şcoală ridicase deja tabăra spre casele părinteşti. Cantina nu era nici măcar pe jumătate plină. George şi Audrey mâncaseră împreună, singuri la o masă de zece persoane. Despre ce vorbiseră? George îşi amintea că analizaseră vita Stroganoff din farfuriile lor, întrebându-se dacă era făcută exclusiv din resturi de mâncare, înainte ca bucătăria să se închidă pentru o lună. Îşi mai amintea şi că o sâcâise un pic pe Audrey, exprimându-şi insistent îngrijorarea cu privire la faptul că ea plănuia să parcurgă tot traseul din New England până în Florida în doar două zile, a câte douăsprezece ore de şofat. Lui George i se părea, fără doar şi poate, o idee periculoasă, dar Audrey o ţinea pe a ei, spunându-i că, dacă aşa procedase la venire, o putea face din nou şi la întoarcere. În plus, nu avea destui bani pentru două nopţi la motel. George se oferi să plătească şi se oferi şi să o ajute cu şofatul până în Florida, ştiind însă că o să îl refuze. Până la urmă, după ce se certară un timp, Audrey încheie discuţia ca întotdeauna, zicând:

– Poţi să te îngrijorezi cât vrei, dar eu tot aşa o să fac.

Aşa că George se lăsase păgubaş.

Îşi făcură bagajele în seara aceea, separat, fiecare în camera lui, apoi petrecură noaptea împreună în camera lui Audrey, iar în zori se treziră şi îşi luară rămas-bun. George îşi amintea de aerul umed şi rece al dimineţii care abia începea şi de poleiul de pe trotuar, în timp ce o conducea pe Audrey la automobilul ei argintiu, Ford Escort, cu bara de protecţie prinsă cu bandă adezivă. Ea pornise maşina şi dăduse sistemul de încălzire la maximum, apoi ieşise ca să îl mai îmbrăţişeze pentru ultima oară de rămas-bun.

– Ai grijă, îi spusese el atunci, şi, fără să vrea, adăugă: Te iubesc.

Era prima dată când spunea acele cuvinte.

– Şi eu te iubesc, George, zisese ea fără să ezite. O să ne vedem în curând.

Păruse, îşi amintea George, plină de speranţă. Entuziasmată, de parcă viaţa ei tocmai se îmbunătăţise considerabil şi mai erau încă multe în faţă. Sau fusese asta doar ceea ce simţise George şi îşi transpunea, de fapt, sentimentele asupra lui Audrey? Îşi tot purică amintirile până când simţi că nu se mai poate încrede în ele.

Autobuzul îşi continua călătoria monotonă spre sud. Cerul senin şi albastru şi temperaturile geroase din New England lăsau acum locul norilor de joasă altitudine şi rafalelor de ploaie îngheţată. Veni noaptea. George îşi aprinse lumina pentru citit şi deschise romanul Washington Square*, dar aspectul cărţii şi felul în care o simţea la atingere îi făceau greaţă. Va fi pentru totdeauna cartea pe care o citea când aflase de moartea lui Audrey. O vârî în plasa de pe spătarul scaunului din faţă şi nu se mai atinse de ea.*

Cu toate că nu reuşi nici să citească, nici să adoarmă, cumva se făcu dimineaţă, iar şoferiţa autobuzului anunţă că erau încă pe Interstate 95 şi că intraseră în Georgia. Câmpurile înceţoşate care mărgineau autostrada interstatală erau neacoperite de zăpadă, iar frunze de un verde mat împodobeau copacii. George îşi lipi palma de geamul autobuzului: era răcoros la atingere, dar nu rece, iar păienjenişul de chiciură care împodobise sticla cu o noapte în urmă se transformase în broboane de condens.

La un popas, îşi cumpără o cafea mare, într-un pahar de polistiren, şi două gogoşi glazurate cu miere. Îi era foame pentru prima oară de când auzise veştile despre Audrey. Îşi mânca gogoşile rezemat de autobuz,

uitându-se la soarele palid care îşi răspândea căldura pe carosabilul aproape gol şi întrebându-se ce va face când va ajunge în Tampa. Nu avea vârsta necesară ca să închirieze o maşină, dar scosese un teanc de bani de la bancomatul din campus, destui cât să-i ajungă să ia un taxi până la cel mai ieftin motel din Sweetgum. De acolo îşi va da el seama ce avea de făcut mai departe. O să îi sune pe părinţii lui Audrey, rugându-i să se întâlnească. Trebuia să afle dacă urma să fie o înmormântare. Să îi găsească prietenii şi să vorbească cu ei. Ce se întâmplase cu Audrey după ce plecase de la facultate, ce ar fi putut să o facă să se sinucidă? Lăsase vreun mesaj? Exista vreun motiv?

Şoferiţa de autobuz îşi aruncă ţigara Virginia Slim într-o gură de canal şi anunţă că pauza se terminase. George o urmă înapoi în autobuz.

În Tampa era cald, aproape douăzeci de grade, sub cerul alb. Aerul mirosea a smoală şi a apă mareică. Un taxi năpădit de rugină era parcat în faţa staţiei de autobuz. Şoferul, un bărbat scund, sud-american, îşi rezema cotul de fereastra deschisă, şi capul pe braţ. Părea pe jumătate adormit.

– Cât îmi luaţi până în Sweetgum? întrebă George.

– De ce vrei să mergi acolo?

– Cât m-ar costa?

– Habar n-am. Optzeci de dolari.

– Îţi dau şaizeci în cap, dacă mă duci la un motel din Sweetgum.

Taximetristul se uită la ceas.

– Bine, zise el, şi George se aşeză pe bancheta din spate, cu geanta în braţe.

O picătură înceată de sudoare începuse să-i curgă printre omoplaţi. Taxiul trecu pe un pod terifiant, care se înălţa peste Tampa Bay. Printre norii îndepărtaţi apăruse o fantă, şi soarele arunca o pată de lumină pe apa gri. Odată ce ieşiră din Tampa, oceanul dispăru şi autostrada fu împânzită de siglele luminoase ale motelurilor, mai înalte decât măreţii palmieri, de pâlcurile de restaurante, benzinării şi cluburi de striptease.

Audrey nu spusese mare lucru despre viaţa ei de dinainte de facultate, dar vorbise despre oraşul în care crescuse.

„Mi-ar plăcea să îl vizitez“, zisese George o dată.

Ea izbucnise în râs.

„Nu prea ai ce să vezi. Avem un Waffle House şi o casă de amanet.“

„Ţie ce ţi-a plăcut la el?“

„Mi-a plăcut să mă car de acolo. Viaţa de provincie şi cu mine… suntem aşa“, zisese şi ridicase degetele arătătoare, ţinându-le paralele şi la vreo zece centimetri distanţă unul de celălalt.

Taximetristul coti la prima ieşire spre Sweetgum şi opri la un motel care anunţa că are camere la 29,99 dolari pe noapte. Motelul se afla între un restaurant numit Shoney's şi parcul auto al unui dealer de maşini la mâna a doua. Deasupra lui era un panou care făcea reclamă unui magazin aflat la cinci sute de metri depărtare şi numit Billy's.

– Mă aşteptaţi aici până verific dacă au camere libere?

Şoferul se întinse şi se uită pe geamul pasagerului la şirul de maşini parcate în faţa motelului cu pereţi de vinilin.

– Cred că au o cameră, zise el.

George plăti cei şaizeci de dolari şi traversă parcarea până la recepţie. Era după-amiază târziu, dar vremea era încă destul de călduroasă, şi George îşi dădu seama că uitase să îşi ia cu el o pereche de pantaloni scurţi.

La motel plăti cash pentru două nopţi. Completă formularul, lăsând gol spaţiul destinat informaţiilor despre maşină.

– N-aveţi maşină? întrebă recepţionera, o doamnă cu pielea galbenă şi un dinte negru.

– N-am maşină, zise George. Care e cel mai bun mijloc de deplasare prin Sweetgum?

– Cu maşina.

– Credeţi că aş putea închiria una? Nu am douăzeci şi cinci de ani.

– Asta e vârsta minimă pentru închirierea unei maşini? râse ea. Încearcă alături, la Dan. S-ar putea să îţi împrumute o conservă de-ale lui dacă-i plăteşti cu bani gheaţă. Câţi ani ai, de fapt?

– Optsprezece, zise el.

– Da, păi, cam aşa şi arăţi.

Camera lui avea un covor bej, aşternuturi cu imprimeuri florale şi pereţii prost tapetaţi. Fereastra din faţă, care dădea spre parcare şi rampa de ieşire, era obturată de nişte storuri veneţiene jegoase; fereastra din spate era proptită ca să stea deschisă şi avea în dreptul ei

un aparat de aer condiţionat, care momentan era oprit. George îşi aruncă bagajul pe pat, se dezbrăcă şi făcu un duş.

„Sunt în oraşul lui Audrey“, gândi el, în timp ce jetul de apă îl lovea peste ceafă. „Poate că a fost doar o neînţelegere, şi ea de fapt e aici, încă în viaţă, revenindu-şi într-un spital.“ Acel gând zăcuse ascuns undeva într-un ungher al minţii lui, ca o speranţă secretă. În timp ce se ştergea, aburul dispăru de pe oglindă, şi George se uită în ea, la părul lui şaten, cu bucle răsucite în afară, ca nişte aripi, atunci când creştea prea lung, la faţa lui comună, la nasul poate un pic prea mare, la gropiţa din bărbie care compensa pentru acest neajuns. Ochii lui erau de un căprui-deschis, culoarea pungilor de hârtie. Era chipul pe care Audrey îl privise cu mai puţin de câteva săptămâni în urmă. Ce-o fi fost în capul ei? Şi unde erau acele gânduri acum? Încercă să îi simtă prezenţa, dar nu reuşi.

Îşi trase pe el o pereche de blugi Levi's şi un tricou polo, verde-închis, cu dungi orizontale galbene. Sertarul de sus al noptierei conţinea o Biblie evanghelică şi o carte de telefoane. Existau două familii Beck în Sweetgum: mai întâi era trecut un anume C. Beck şi, apoi, Sam şi Patricia Beck. Bănui că ar trebui să fie Sam şi Patricia, îşi aprinse o ţigară şi formă numărul. Răspunse un bărbat.

– Domnule Beck?

– Cine e?

– Bună ziua, sunt George Foss. Am fost un prieten apropiat al fiicei dumneavoastră. La Mather. Nu ştiu dacă a vorbit vreodată despre mine...

– Poate cu soţia mea... eu nu cred că am auzit.

– Îmi pare atât de rău pentru cele întâmplate.

– Mda.

– Mă întrebam... am venit în Florida... mă întrebam dacă aş putea să vin să vorbesc cu dumneavoastră şi cu soţia dumneavoastră.

– Sfinte! Aşteaptă o clipă. Apoi îl auzi pe tatăl lui Audrey urlând: E nu ştiu ce prieten. Vrea să vină aici.

George trase adânc aer în piept, apoi oftă, neliniştit.

– Dragule, cu cine vorbesc? se auzi pe fir o voce de femeie, după un declic.

– Sunt George Foss. Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră la Mather.

Auzi un alt declic – probabil că domnul Beck tocmai închisese, de la celălalt capăt. Şi-o imagina pe doamna Beck în dormitorul ei, ţinând în poală o poză înrămată cu Audrey.

– George, dragule, ai bătut tot drumul până aici din Connecticut? Ce drăguţ din partea ta.

Părea beată, iar limba i se împleticise uşor când pronunţase „dlăguţ“.

– Mă întrebam dacă o să fie vreun fel de slujbă de înmormântare. Dacă nu am ajuns prea târziu…

Auzi un suspin la celălalt capăt sau poate că era doar fumul de ţigară suflat.

– O să fie o slujbă. Cum să nu. Dar vrem s-o îngropăm pe fetiţa noastră şi acum ne spun că nu se poate… O, Doamne.

Glasul începuse să i se fisureze uşor când rosti cuvântul „slujbă“ şi cedase complet la „fetiţa noastră“.

– Îmi pare rău, zise George. Probabil n-ar fi trebuit să sun.

Nu primi nici un răspuns imediat şi se gândi să închidă pur şi simplu, când reapăru vocea domnului Beck:

– Cine-i acolo?

– Tot eu. George Foss.

– Băga-mi-aş. Ce ziceai că vrei?

– Îmi pare rău, domnule, nici eu nu ştiu exact. Speram să pot lua parte la înmormântarea ei, poate să mă văd cu cineva care ştie mai multe despre ce s-a întâmplat, să încerc să înţeleg. Cuvintele lui erau doar zgomot, şi nimic mai mult, aşa că schimbă placa: Am adus flori. Speram să pot să trec să le las.

– În cursul zilei de mâine, poate, zise domnul Beck, după încă o pauză.

– Mulţumesc domnule. O să trec.

George închise telefonul şi se lăsă pe spate în pat, extenuat, cu tâmplele pulsând, cu umerii strânşi şi încordaţi. Îi era şi foarte foame, având în vedere că nu mai mâncase nimic după cele două mere de la prânz. Se gândi să se ducă alături, la Shoney's, să mănânce un hamburger şi să bea un pahar de lapte. Dar, cu cât se gândea mai mult la efortul necesar, cu atât devenea mai obosit. Extenuarea primă în faţa foamei, iar George se băgă sub aşternuturile aspre, luă perna

suplimentară în braţe, strângând-o la piept, şi căzu într-un somn adânc, fără vise.

În dimineaţa următoare, după un mic dejun cu ouă jumări şi fiertură de mălai la Shoney's, George păşi pe asfaltul deja orbitor, îndreptându-se spre Dan's Pre-Owned Automobile Emporium.

– Cu ce vă pot ajuta în dimineaţa asta? zise un bărbat masiv şi cu obrajii trandafirii, care purta un costum cafeniu.

George, care îşi exersase abordarea în timpul micului dejun, îşi drese glasul şi spuse:

– Sunt într-o situaţie delicată şi speram să mă puteţi ajuta.

Buzele bărbatului păliră într-un zâmbet subţire, încordat.

– În regulă, fiule, te ascult.

Purta o cravată mov, lucioasă, perfect asortată la batista care flutura din buzunarul din faţă al sacoului.

– Am doar optsprezece ani, dar am nevoie de o maşină pentru următoarele două zile. Accept orice maşină aveţi şi vă las cartea de credit a părinţilor mei. Sunt un şofer foarte bun. Şi pot plăti cu banii jos.

Bărbatul râse.

– Pe-asta n-am mai auzit-o. Îşi lăsă capul pe spate şi expiră zgomotos pe nările pline cu păr negru. Fii atent. O să te rezolv şi mai bine: angajatul meu şi-a luat azi a unsprezecea zi de concediu medical pe anul ăsta şi sunt la ananghie, zise el scuipând cuvintele „angajatul meu", ca pe o bucată de friptură greu de mestecat. Trebuie să trimit nişte documente şi mai am nevoie de două seturi de semnături pe ele, şi asta până în prânz. Dacă faci asta pentru mine, îţi dau mână liberă la una dintre maşinile mele, atâta vreme cât nu părăseşte comitatul Manatee.

– Bine, zise George. Nu prea ştiu zona, însă.

– Ştii să citeşti o hartă, băiete?

Maşina era un Buick LeSabre cu paneluri de lemn şi vinilin şi cu un volan care trăgea spre stânga. Cu o hartă şi nişte instrucţiuni scrise de la Dan Thompson, George trecu de păşunile cu vite şi de zonele subdezvoltate din Sweetgum, de râul Dahoon, ajungând în Chinkapin, un oraş care măcar avea ceea ce semăna cu un centru – mai multe clădiri de cărămidă, înalte de cinci etaje şi înghesuite unele într-altele. Duse documentele unui agent de asigurări, al cărui birou era situat

între o casă de amanet şi un magazin de mâna a doua, şi apoi, în parcul de rulote Seavue, destinat rezidenţilor de peste cincizeci şi cinci de ani, unui cuplu care cumpăra un Dodge de cinci sute şaptezeci şi cinci de dolari pentru nepotul lor. Când se întoarse în Sweetgum, zări o florărie într-un centru comercial de pe şosea şi cumpără un buchet de flori de zece dolari, care i se păru adecvat pentru o înmormântare.

Când ajunse înapoi în parcarea dealerului de maşini la mâna a doua, cu semnăturile de care făcuse rost în duplicat şi butonând la aparatul de aer condiţionat, care producea mult zgomot, dar nici un pic de aer rece, George şi-l imagina pe Thompson oferindu-i un post cu normă întreagă. L-ar accepta şi ar deveni un vânzător de maşini formidabil, cel mai bun din întreg comitatul. Ar locui la motel şi şi-ar lua toate mesele la Shoney's şi în fiecare zi ar duce un buchet de flori la mormântul lui Audrey. Casa lui din Massachusetts, semestrul la Mather, toate s-ar pierde în trecut, odată cu trecerea zilelor şi anilor. George rânji şi îşi aprinse o ţigară de la bricheta maşinii, care era acoperită de negreala reziduală a o mie de ţigări aprinse de-a lungul vremii.

Thompson era cu un client, aşa că George îi puse documentele pe birou, apoi conduse suta de metri până la camera lui de motel, pentru a-şi schimba tricoul umed cu ultimul articol vestimentar curat pe care îl mai avea, o cămaşă Oxford cu mâneci scurte, în dungi subţiri.

Îşi luă florile, care se ofileau deja din cauza căldurii, şi se întoarse la Buick. Studiase harta mai înainte şi ştia exact cum să ajungă la casa părinţilor lui Audrey. Conduse aproximativ trei kilometri, apoi zări perechea de coloane vopsite în corai, care întâmpinau vizitatorii pe Deep Creek Road, o porţiune de asfalt care fusese peticită de curând cu linii şerpuite de smoală neagră. Casele de pe Deep Creek Road erau în mare parte locuinţe de două etaje, cu grădini pline de flori; arătau de parcă o căsuţă cu obloanele trase fusese aruncată deasupra alteia, apoi vopsită într-o culoare tropicală: roz, turcoaz sau, din când în când, verde neon.

Casa de la numărul 352, de pe Deep Creek, era turcoaz; curtea plină de arbuşti şi palmierul ei înalt arătau exact la fel ca ale celorlalţi. Dar la numărul 352, pe trotuarul din faţă, era parcată o maşină de poliţie.

George parcă în spatele maşinii de poliţie şi opri motorul. În timp ce mergea spre uşă, agăţându-se cu putere de flori, încerca din răsputeri să nu acorde atenţie garajului de două maşini unde Audrey îşi petrecuse ultimele clipe, respirând monoxid de carbon.

Un poliţist în uniformă îi deschise uşa.

– Tu eşti puştiul de la Mather? întrebă el.

– Da.

Poliţistul, cu pete roşii pe piele şi o mustaţă rară şi care era probabil cu cel mult cinci ani mai în vârstă decât George, îşi smuci capul spre dreapta.

– Intră.

George îl urmă în camera de zi, care se afla spre spatele casei. O canapea în formă de L şi două fotolii din imitaţie de piele erau aşezate în jurul unui sistem audio-video, cu un televizor de mărimea unui birou masiv. Cel mai apropiat fotoliu era ocupat de un bărbat înalt şi slab, care purta o cămaşă din denim, băgată într-o pereche de blugi. Avea pielea ciupită de vărsat şi genul acela de păr blond care pare aproape alb. Domnul Beck. Soţia lui, mama lui Audrey, era pe canapea. Şi ea purta blugi, cu o bluză de mătase neagră băgată în pantaloni. Un colac de grăsime, împins în sus de blugii prea strâmţi, era vizibil pe sub bluza ei. Părul ei era tot blond, dar nuanţa aceea arăta de parcă ar fi provenit dintr-un flacon. Sorbea dintr-un pahar de vin rozé.

Lângă ea era un bărbat mai în vârstă, într-un costum frumos, gri. Părul lui cărunt era tuns scurt, lăsând la iveală scalpul roşu ca focul. Faţa lui arăta de parcă ar fi fost turtită de un perete, ca mai apoi să fie strânsă înapoi la proporţii normale, într-o menghină. George gândi că era, probabil, bunicul lui Audrey.

În timp ce păşea în cameră, trecând pe lângă poliţistul slab, George îi întinse florile doamnei Beck, care îl privea cu ochii umflaţi.

– Îmi pare atât de rău, doamnă Beck. Astea sunt pentru dumneavoastră.

Bărbatul în costum se ridică în picioare, împingându-se cu mâna dreaptă de cotieră. În mâna stângă ţinea o cană de cafea.

– El e, Robbie?

Vorbea cu poliţistul în uniformă.

– Mda.

– Tu eşti iubitul de la Mather College?

Cu toţi ochii din cameră aţintiţi asupra lui, George simţea nevoia să facă un gest grandios: de pildă, să ţină un discurs despre iubirea pe care o simţea pentru Audrey sau să aibă o izbucnire emoţională. În schimb, încuviinţă din cap. De ce era poliţia acolo?

– Cum te cheamă?

– George Foss.

– Aha. Eu sunt detectivul Chalfant. Acesta este ofiţerul Wilson. Ia loc. Avem câteva întrebări.

George se aşeză pe marginea fotoliului liber.

– Sunt un pic…, începu el.

– Nu-ţi face griji, zise detectivul în haine de civil. O să-ţi explic totul într-o clipă. Cum ai ajuns aici, băiete?

– Am luat autobuzul.

– Nu ai venit cu autobuzul direct din Connecticut până în Sweetgum.

– Am luat autobuzul până în Tampa, apoi am luat un taxi până aici şi apoi am împrumutat o maşină. Aşa am ajuns aici azi.

– Deci cunoşti pe cineva din oraşul ăsta? Ai mai fost aici?

– Nu. Niciodată, zise George. Am împrumutat maşina de la domnul Thompson de la Dan's Emporium. I-am făcut o favoare şi m-a lăsat să o împrumut. Am făcut ceva greşit?

– Chiar deloc, George. Încercăm doar să aflăm tot ce putem despre ce s-a întâmplat cu Audrey.

Lui George îi fugiră ochii la televizorul uriaş, pe care erau îngrămădite fotografii înrămate. Fix în mijloc era o poză cu Audrey, care arăta ca o fotografie de absolvire. Îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată o fotografie cu Audrey şi, fără să întrebe dacă se poate, se ridică şi merse spre televizor. În timp ce se apropia de poză, îşi dădu seama că nu era totuşi Audrey, ci doar o fată care semăna un pic cu ea, o fată cu părul blond-închis, strâns sus, în vârful capului. Avea probabil cam optsprezece ani şi ar fi putut fi chiar drăguţă, dacă îi mai ştergeai un pic din fardul verde de pleoape. Avea buzele ţuguiate şi sprâncenele negre.

George îşi aruncă ochii pe celelalte fotografii de pe televizor. Erau mai multe portrete şcolare ale aceleiaşi fete, dar nici o poză cu Audrey.

– Poţi să te uiţi, George, zise mama lui Audrey.

George se întoarse, confuz. Detectivul Chalfant veni în spatele lui şi spuse încet:

– O poţi identifica pe fata din pozele acestea?

– Nu. Îmi pare rău. Ar trebui?

– Eşti sigur?

Detectivul se întoarse şi se uită la familie. Lui George începură să-i gonească tot soiul de gânduri prin minte. Nimerise în casa greşită?

– O, Doamne! făcu doamna Beck.

Apoi se clătină un pic în faţă şi începu să vorbească singură, zicând ceva neinteligibil. Domnul Beck se ridică şi traversă camera din trei paşi mari, apoi se opri şi se întoarse.

– Fir-ar să fie, zise el.

– Îmi pare rău, zise George. Nu înţeleg. Cine e în această fotografie?

– E Audrey Beck, răspunse detectivul.

11

– Și cum o cheamă? întrebă detectiva Roberta James, cu un pix pregătit deasupra carnețelului ei deschis.

Acceptase să ia un loc și stătea acum pe canapeaua lui George. Partenerul ei, O'Clair, alesese să rămână în picioare. Se clătina încă aproape imperceptibil pe vârfurile picioarelor, cercetând cu privirea apartamentul lui George de parcă s-ar fi uitat după rozătoare.

George mai trăsese un pic de timp după ce îi invitase înăuntru, ducându-se în dormitor să-și ia pe el o pereche de blugi și un tricou. În timp ce era acolo, luă teancul de bani pe care i-l lăsase Liana și îl ascunse în fundul sertarului cu șosete. Se simțea încă amețit de lipsa de somn, de dispariția subită a Lianei și de vestea că MacLean fusese ucis. Totul se lega; atâta lucru știa și el. Fie el, fie MacLean picase într-o capcană, și Liana plecase dis-de-dimineață, pentru că știa, sau, cel puțin, bănuia, că detectivii aveau să ajungă în curând la ușa lui. Cu toate astea, în timp ce își trăgea încet tricoul pe el, se întreba dacă ar fi putut să o apere și pe ea și să se pună și pe el la adăpost, odată ce începeau întrebările. Știa că era fraier, că singura mișcare logică era să îi privească pe cei doi detectivi drept în față și să le spună tot ce știe, dar nu putea să-și scoată din minte imaginea Lianei, chipul ei aproape lipit de-al lui, în lumina palidă a orelor de dinaintea zorilor, spunând, cu ochii înlăcrimați, că cel mai mare regret din viața ei fusese să renunțe la el, să renunțe la acel unic semestru de normalitate, iar George, deși știa că n-ar fi trebuit, o crezuse.

Așadar, după ce îi spuse detectivei James că fusese la MacLean ca să îi dea banii ca o favoare pentru o prietenă și ea întrebase cum o cheamă pe prietena respectivă, o privi în ochi și spuse:

– Audrey Beck. Am cunoscut-o în primul an de facultate, dar n-am mai văzut-o de atunci.

Era o minciună care conținea și puțin adevăr. Puteau să verifice. Probabil că o vor și face. Și vor afla că Audrey Beck era o fată moartă din Sweetgum, Florida. Dar, dacă l-ar chestiona din nou pe

George, ar putea oricând să susțină că acela era numele pe care și-l amintea. Petrecuseră trei luni împreună. Numele ei era Audrey. A fost cu mult timp în urmă.

– Deci, stai să înțeleg, zise detectiva James. Această Audrey Beck, pe care nu ai mai văzut-o de douăzeci de ani, te abordează într-un bar și îți cere o favoare?

– Eu am recunoscut-o la bar și tot eu am abordat-o. Ne-am înțeles să ne vedem a doua zi. A venit aici, acasă la mine – George decisese să treacă sub tăcere situația cu cei doi Donnie Jenks și cabana din New Essex – și atunci mi-a cerut să îi fac această favoare. Lucrase pentru Gerry MacLean și luase niște bani de la el...

– Furase bani de la el?

– Asta mi-a zis. E o poveste complicată, dar a lucrat pentru el și avuseseră și o relație romantică și bănuiesc că el i-a dat papucii. De aceea a luat banii. Dar a avut mustrări de conștiință și a vrut să îi returneze. Ăsta e motivul pentru care se afla în Boston.

– Câți bani furase?

– În jur de cinci sute de mii de dolari.

Detectivul O'Clair se întoarse spre George și pufni zgomotos. Detectiva James ridică din sprânceană și zise:

– O grămadă de bani. I-ai văzut?

– Cum ziceam, i-am dus lui MacLean, într-o geantă sport. M-am uitat la ei scurt, dar nu i-am numărat. MacLean însă, da.

– Și această... Audrey Beck... *de unde* venea cu toți banii ăștia?

– Bănuiesc că a venit din Atlanta. Acolo se află compania lui MacLean. Chiar nu am aflat prea multe informații personale de la ea.

– Nu știu ce să zic, mie mi se pare că ați aflat totuși destul de multe informații personale. Detectiva zâmbi, ceea ce îi schimbă dintr-odată fizionomia feței. Fără zâmbet, figura ei era ca o mască tristă, cu un aspect aproape lemnos. Zâmbetul larg îi lumină însă ochii căprui, cu irizații aurii, și avu efectul imediat de a-l face pe George să se simtă prost că o minte. V-a spus despre idila ei cu un bărbat însurat, că a fost părăsită și că a furat bani de la el. De ce nu s-a dus pur și simplu la casa lui MacLean din Newton să lase ea banii? De ce trebuia să faceți dumneavoastră asta?

– Zicea că îi e frică. Zicea că el angajase pe cineva să recupereze banii.

– V-a spus cine era acel cineva?

– Nu, dar părea foarte speriată. Cred, de asemenea, că nu mai voia să dea ochii cu MacLean.

– Așa cum o spuneți, nu vi s-a părut deloc ciudat că o persoană pe care nu ați mai văzut-o de douăzeci de ani apare din senin și vă cere să returnați niște bani furați pentru ea?

Zâmbi din nou. Era arma ei. O'Clair încetă pentru o clipă să se mai clatine pe vârfurile picioarelor și aștepta răspunsul lui George.

– Sigur că mi s-a părut ciudat. Nu e ceva ce mi se întâmplă zilnic.

– Dar ați acceptat să o faceți.

– A fost o vară plictisitoare.

Detectiva James scoase un sunet gutural, care ar fi putut fi la fel de bine un tușit sau un râset.

– Să zicem. Ați avut o relație amoroasă cu Audrey Beck, la început, când ați cunoscut-o?

– Da, zise George.

– Bun. Așadar, nu aș greși cu mult dacă aș presupune că, pe de o parte, ați acceptat să duceți la capăt acest comision pentru o persoană pe care nu o cunoșteați foarte bine cu speranța că ar putea duce la o altă implicare amoroasă? Sau sunt prea timidă? A fost un *quid pro quo*?

– În ce sens?

– Audrey Beck a petrecut noaptea trecută aici, nu?

George ezită, destul de mult încât să nu mai aibă sens să nege.

– Da.

– Mă gândeam eu. Arătați ca un bărbat care n-a dormit prea mult azi-noapte. Știți, eu și partenerul meu s-ar putea să o fi zărit pe domnișoara Beck.

Își ridică privirea spre O'Clair, care ridică din umeri și se încruntă.

– A trebuit să dăm câteva ture de bloc ca să vă găsim apartamentul de dimineață și am trecut pe lângă o femeie care mergea pe Charles Street. Purta o rochie verde, avea părul negru cam până la umeri?

– Pare să fi fost ea.

– Mă gândeam eu. Nu părea genul de rochie pe care să o porți luni dimineața, la prima oră. Deci am ratat-o la mustață, zise și plesni din limbă, iritată. V-a spus unde se duce?

– A plecat înainte să mă trezesc eu. Am fost surprins că nu mai e aici.

– Și în legătură cu întrebarea mea de mai devreme? A fost o învoială? Dumneavoastră returnați banii și ea vă întoarce favoarea? Sau v-a dat o parte din bani? Presupun că nu au fost returnați toți.

– Nu, nu a fost deloc așa. Nu am vorbit niciodată despre sex. Evident, având în vedere faptul că era o fostă iubită și că eu eram încă atras de ea... mi-a trecut prin cap. Sau, mai bine zis, speram la asta.

– Sperați că, dacă returnați banii, ar fi de acord să se culce cu dumneavoastră.

– Nu, speram să mă culc cu ea, punct. Am returnat banii ca o favoare.

– Aha, făcu detectiva și se uită sceptică în carnețelul ei.

Din câte își dădea George seama, singurul lucru pe care îl notase era numele de Audrey Beck.

– Aș vrea să îmi spuneți despre vizita la MacLean. Domnișoara Boyd ne-a spus că ați ajuns la patru fără un sfert după-amiaza.

– Domnișoara Boyd este asistenta care mi-a deschis ușa?

– Da. Karin Boyd este și nepoata lui MacLean. Ea a găsit cadavrul.

– Unde a fost omorât? Ce s-a întâmplat?

– Asta încercăm să aflăm. De aceea suntem aici și vă punem întrebări. Așadar, ați ajuns la patru fără un sfert?

– Cam pe-acolo.

– Și cât timp ați petrecut în casă?

– Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș zice cam patruzeci și cinci de minute.

Detectiva James îi aruncă o privire partenerului ei, apoi se uită iar la George.

– Se apropie destul de mult de ceea ce ne-a spus și domnișoara Boyd. De ce ați stat atât de mult? Credeam că v-ați dus doar ca să îi dați banii.

George le spuse cum îl invitase MacLean înăuntru, cum fusese percheziționat și cum fusese lăsat singur cu MacLean, care îi povestise totul din punctul lui de vedere. Omise partea în care MacLean îi spusese că o suspecta pe Liana că i-ar fi întins o capcană din capul locului, că își vopsise părul ca să semene cu nevasta lui decedată și că pusese ochii pe el încă de la început, din Barbados. În schimb, George le spuse că părea să nutrească multă mânie față de Liana.

– Și a păstrat banii? întrebă detectiva.

– Da. Apoi mi-a cerut să plec. A zis că se întoarce la soția lui. E foarte bolnavă.

– Se crede că o să moară în după-amiaza asta. Din câte am înțeles, nu i se spune ce s-a întâmplat cu soțul ei.

– Ah.

– Ce impresie v-a făcut MacLean? V-a părut vreun pic speriat?

– Speriat? Nu. Părea iritat de faptul că se afla în postura de a-și accepta propriii bani înapoi și părea trist în legătură cu soția lui. Și mi s-a mai părut și că avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Am fost surprins de cât de multe mi-a destăinuit. Pot să întreb cum a fost ucis? S-a întâmplat la scurt timp după ce am plecat eu?

– Ați mai observat pe altcineva prin casă? Domnișoara Boyd v-a deschis ușa, nu?

– Domnișoara Boyd era acolo. Și bărbatul care m-a percheziționat. MacLean îi spunea DJ, cred.

– Donald Jenks. Lucra pentru domnul MacLean. Sunteți sigur că nu ați mai văzut pe nimeni altcineva?

George se gândi o clipă, apăsându-și degetele pe ochii închiși. O mahmureală întârziată începea să se instaleze, după romul și berea pe care le băuse cu o seară în urmă, și mai era și profund conștient de cât de mult îi minte pe polițiști. Inițial plănuise să zică adevărul, cu excepția numelui real al Lianei, dar deodată se trezi că omite detalii importante, cum ar fi falsul Donnie Jenks.

– Mai erau și niște grădinari, zise el într-un final.

– Știm despre ei.

– Dar și-au terminat treaba și au plecat înaintea mea.

Detectiva James se uită din nou în carnețelul ei și dădu câteva pagini în urmă.

– Sunteți sigur?

– Da. Îmi aduc aminte că am ieșit din casă și duba nu mai era acolo.

– Duba grădinarilor?

– Exact.

Detectiva James notă ceva în carnet. George se uită la partenerul ei, care era în picioare, și se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era surdomut. George nu îl auzise să scoată vreun cuvânt.

– Vă deranjează dacă îmi iau un pahar de apă? întrebă el, privind spre spațiul dintre cei doi polițiști.

Detectiva James îi spuse că nu.

– Vă pot aduce ceva? Apă? Suc de portocale?

Amândoi refuzară, detectiva James în cuvinte și detectivul O'Clair prin tăcerea lui demnă de un călugăr budist Zen.

George se îndreptă cu pași nesiguri spre chicineta lui și își turnă un pahar mare de apă. Îl dădu pe gât, apoi îl umplu din nou. Înainte să se așeze la locul său, detectiva James zise:

– Mai am doar câteva întrebări. Puteți să ne spuneți cum arăta geanta cu bani și *exact* câți bani erau înăuntru?

– Eu, personal, nu i-am numărat, dar Audrey a zis că erau patru sute cincizeci și trei de mii de dolari. Cum am mai spus, MacLean i-a numărat. Erau într-o geantă sport neagră.

– Când mergeați acasă la MacLean, ați fost singur cu banii în mașină și nu ați tras măcar cu ochiul?

– Știu cum arată banii.

– Și nu ați luat nimic din ei?

– Încercam să îi fac o favoare unei prietene, nu să o bag și mai mult în bucluc.

Detectiva James înclină ușor capul într-o parte, de parcă ar fi încercat să scape de o contractură musculară la nivelul gâtului.

– Unde lucrezi, George?

Îi spuse detectivei numele revistei literare și văzu că tresare ușor, de parcă ar fi auzit de ea, undeva în trecutul îndepărtat.

– Presupun că nu aveți nici un fel de date de contact de-ale lui Audrey Beck? O adresă? Un număr de mobil?

– Nu, n-am.

Detectiva James nu vorbi imediat, și George sorbi din apa lui, silindu-se să nu o dea pe gât dintr-o înghițitură. Nora se culcase pe un pervaz din apropiere, lângă o plantă agățătoare lăsată de izbeliște.

– Încă ceva: cunoașteți o persoană pe nume Jane Byrne?

George fu cât pe ce să nege, dar se abținu la timp. Trebuia, desigur, să știe că Liana era cunoscută sub numele de Jane Byrne. Era singurul nume pe care l-ar fi știut MacLean și probabil și numele pe care asistenta / nepoata l-a dat poliției.

– Așa o cunoștea MacLean. Bănuiesc că a folosit alt nume când lucra pentru el.

Detectiva James zâmbi și îi aruncă o privire partenerului ei.

– Nu v-ați gândit să ne spuneți asta?

– Îmi cer scuze. Eu o știam de Audrey Beck și așa mă gândesc la ea.

– Și aveți mulți prieteni care își schimbă numele când li se năzare?

– Nu, nu am. Doar pe Audrey. Uitați ce-i, ca să vă spun adevărul, s-ar putea ca nici măcar Audrey să nu fie numele ei real. A fost la Mather College timp de jumătate de an și nu s-a mai întors. Îmi amintesc că am auzit cum că ar fi avut niște probleme prin Florida, că poate a intrat la facultate sub o identitate falsă.

George nu știa cât de adânc o să sape detectivii în povestea lui Audrey Beck / Liana Decter sau dacă aveau de gând s-o facă, dar decise să-și acopere spatele, măcar un pic. În mod evident, dacă decideau să meargă atât de departe încât să citească rapoartele originale, vor da și de numele lui și vor ști că a mințit. Avea să găsească o soluție dacă va fi cazul.

– Contactați-ne dacă o vedeți din nou, sau dacă vă mai gândiți la ceva care ne-ar putea fi de folos.

– Desigur, zise el.

Înainte de a se ridica, detectiva James scoase o carte de vizită din carnetul ei și o puse pe măsuța de cafea. George îi conduse pe ambii detectivi până la ușă. James îi întoarse spatele și plecă, dar partenerul ei zise:

– Încă ceva, Foss. Nu părăsi orașul.

Vocea lui era înaltă și nazală și, când o auzi pentru prima oară, George aproape că tresări.

– Ah, zise el. Sunt suspectat?

– Da, normal că ești suspectat, zise detectivul O'Clair, rânjind în colțul gurii.

12

George sună la birou și își anunță șefa că întârzie, apoi făcu un duș și se rase. I se părea ireal că era o zi de muncă, o zi de luni, când lumea se aștepta să fie la birou, în ciuda statutului său proaspăt dobândit de suspect într-o crimă.

Totul i se păru și mai ireal când ajunse la biroul lui, la etajul trei dintr-o fabrică renovată, la jumătatea distanței dintre Back Bay și North End. Darlene, de la recepție, îl întâmpină cu un prelung: „Bleaah, nu?“

George rămase perplex câteva secunde, până să realizeze că ea se referea, de fapt, la Red Sox, care pierduseră trei meciuri la rând de vineri încoace.

– Noroc că e un sezon lung, zise George în timp ce mergea spre biroul lui.

– Slavă Domnului! strigă ea, din spatelui lui.

De ani întregi, revista tot făcea reduceri de personal, dar nu se mutase într-un sediu mai mic, probabil pentru că proprietarul, speriat de piața în scădere, tot micșora chiriile și le oferea diverse beneficii ca să rămână. Din această cauză, plimbarea lungă pe care o făcea George până la biroul lui din partea de sud a clădirii devenise din ce în ce mai sumbră, trecând pe lângă birouri goale și camere de conferință pustii. Se angajase la revistă la mai puțin de un an după terminarea facultății. Era a doua lui slujbă postuniversitară; mai lucrase la un lanț de librării în timpul perioadei petrecute în San Francisco, când locuia cu Rachel, iubita lui din ultimul an de facultate. Aranjamentul acela durase doar șase luni și se încheiase într-o zi când George ajunsese acasă mai devreme de la muncă și o găsise pe Rachel în pat cu unul dintre barmanii de la spelunca lor preferată din zonă.

Apoi se mutase la ai lui. Mama lui nu fusese niciodată o femeie deosebit de fericită, dar, cu anii, începuse să vorbească din ce în mai mult despre dezamăgirile din viața ei. Considera că renunțase la o carieră în arte pentru a se dedica vieții de soție și mamă, iar

acum nu mai avea nimic, în afară de un cuib gol și de un soț aproape mut și obsedat de muncă. Se înscrisese la un atelier de olărit și George se întreba dacă nu cumva avea o idilă cu vreunul dintre colegii ei. Spre deosebire de mama lui, tatăl lui George devenise din ce în ce mai tăcut cu trecerea timpului. Lucra și acum din greu, ajungând acasă extenuat și roșu în obraji în fiecare noapte, instalându-se în rutina lui previzibilă de fiecare seară, care implica un pahar mare de alcool, cina și apoi lectura în biroul lui. În ciuda caracterului tăcut și inabordabil al tatălui său, George se simțea mai în largul lui cu el decât cu mama sa. Tatăl lui era un bărbat care se simțea confortabil în pielea lui.

În timpul șederii lui de două luni în casa părintească, tatăl lui îi spusese, după o ocazie rară în care își turnase și un al doilea pahar de scotch cu apă, că, pentru el, cheia fericirii era să găsești o slujbă și să o faci cât de bine poți. Îi zise că și tatăl lui îi dăduse același sfat. Învață să clădești și să bați un cui drept și nu o să duci niciodată lipsă de fericire. Tatăl lui George mai mărturisi și că se temea, ba chiar era îngrozit, de vremea când avea să iasă la pensie. Fusese cea mai revelatoare conversație pe care o avusese George vreodată cu tatăl său și una la care se gândise apoi de multe ori, în special după ce tatăl lui făcuse un atac de cord masiv și murise la vârsta de șaizeci și cinci de ani, la doar câțiva ani după aceea.

Cât stătu acasă, George răscoli ziarele după anunțuri de angajări, apoi își trimise CV-ul și primi postul de asistent administrativ în cadrul departamentului de contabilitate al celei mai prestigioase publicații bostoneze.

– Întotdeauna te-ai priceput la cifre, opină tatăl său.

Mama lui era impresionată de statutul revistei în lumea literară.

George s-a mutat la oraș și și-a găsit un apartament, un etaj întreg dintr-o clădire ieftină, cu trei etaje, în Charlestown, pe care îl împărțea cu un cuplu de foști colegi de la Mather College. George era strălucit la noua lui slujbă, motiv pentru care a fost luat sub aripa directorului administrativ al revistei, Arthur Skoot, un om care nu fusese niciodată căsătorit și care era, când ajunsese George acolo, cel mai în vârstă angajat al revistei. Arthur l-a învățat pe George tot ce știa, l-a promovat rapid și l-a scos la prânzuri lungi,

udate bine cu alcool. George își considera munca deopotrivă satisfăcătoare – să scoți la timp o revistă cu un buget mic echivala cu a bate un cui cât de drept se poate – și stimulantă; îi plăcea ideea de a face parte dintr-o tradiție literară și intelectuală grandioasă, chiar dacă treaba lui era doar să facă bilanțul registrelor contabile.

Revista i-a plătit lui George cursurile la seral și, în câțiva ani, și-a luat diploma de contabil public autorizat. Creșterea salarială i-a permis să se mute din Charlestown în apartamentul de la mansardă în care încă locuia și acum cu chirie. Era prima dată când locuia singur și a descoperit că îi plăcea la nebunie. Putea să își țină apartamentul exact așa cum voia, plin de cărți și fără praf. A început să iasă cu Irene, care lucra la revistă ca redactor-șef adjunct și nu părea să se grăbească să se mute cu George sau să se logodească. Astfel a plutit George fericit până la treizeci și ceva de ani. Deși se gândea tot mai puțin la Liana, se uita încă după ea, trezindu-se că scrutează mulțimea după fața ei sau mersul ei și încă mai avea vise erotice puternice și tulburătoare, în care ea plutea deasupra lui, imensă și inevitabilă.

Cam la un an după pensionarea forțată a lui Arthur, George a fost promovat pe postul de director administrativ. S-a întâmplat în timpul unei perioade tumultuoase pentru revistă: internetul explodase, și proprietarul se schimbase de curând. S-au făcut reduceri de personal, iar direcția revistei a fost schimbată radical, dinspre scena literară spre cea politică. Proza scurtă a fost scoasă din edițiile lunare și marginalizată într-o ediție de vară destinată ficțiunii. Poezia a fost eliminată cu totul. O atmosferă sumbră domnea în redacție. Irene și-a găsit un post ideal în cadrul departamentului online al publicației *Boston Globe*, dar George a rămas pe loc, știind că va avea o slujbă, atât timp cât revista nu dădea faliment. A bătut întotdeauna drept cuiele. În plus, George știa că noul grup de proprietari, care deținea mai multe afaceri profitabile, accepta ca revista să iasă în pierdere lună de lună, ceea ce se și întâmpla, neabătut.

Ajuns la biroul lui, George își verifică e-mailul să vadă dacă nu exista vreo urgență iminentă și, când nu găsi nici una, intră pe net pentru a căuta informații despre moartea lui Gerald MacLean. Nu

găsi mare lucru, doar câteva articole care anunțau că MacLean fusese găsit mort în casa lui din Newton, dar cauza morții nu fusese încă făcută publică. Oricine le-ar fi citit ar fi tras concluzia că MacLean, care fusese un bărbat în vârstă, suferise un atac de cord. Unul dintre articole includea și o fotografie veche de cel puțin cincisprezece ani, un cadru corporatist, cu MacLean într-un costum albastru-deschis. Descrierea lui MacLean, formulată aproape identic în ambele articole, suna în felul următor: „Gerald MacLean, fondator și președinte al companiei MacLean's Furniture, magazin angro cu sediul în Atlanta, intrase recent într-un parteneriat cu Paul Hull, pentru a pune bazele Fundației Hull, o organizație caritabilă devotată cercetărilor în domeniul cancerului. Domnul MacLean lasă în urmă o soție, Teresa MacLean, născută Rivera".

Nici o mențiune despre crimă. Nici o mențiune despre fonduri de investiții și scheme piramidale. Nici o mențiune despre conturi în străinătate. Și nici o mențiune despre vreo geantă plină cu bani.

George încercă să lucreze. Revista găzduia o conferință de vară – mai degrabă o strângere de fonduri, la care clienții puteau să participe și să socializeze cu unii dintre scriitorii mai cunoscuți ai revistei – la o facultate din vestul statului Massachusetts. Facultatea cerea revistei să includă un certificat de asigurare ca anexă la asigurarea revistei pe durata conferinței și George fusese prins la mijloc între un administrator al facultății foarte inconstant și un agent de asigurări foarte leneș. Începu să scrie un e-mail către agent, explicând în ce consta formularea exactă necesară în certificat, dar nu reuși să-l termine. Mintea lui revenea neîncetat asupra evenimentelor de la sfârșitul săptămânii trecute și a rolului pe care el îl jucase în cadrul lor. Putea presupune doar că MacLean fusese omorât pentru banii returnați. Și, în acest caz, Liana nu fusese implicată în crimă. Doar ea avusese banii în mână și îi înapoiase. Era un gând ușor reconfortant.

Pe la jumătatea dimineții, îi sună telefonul. Era Irene.

– Ai uitat? întrebă ea.

– Se pare că da.

– Trebuia să luăm prânzul.

– Așa e, zise el. George își amintea vag că făcuse planuri cu Irene să ia prânzul împreună luni. Unde, mai exact?

– Localul ăla nou de pe Stuart Street. Are un nume mexican.

George o așteptă pe Irene în fața restaurantului. Temperatura sărise de treizeci de grade și nu mai rămăsese nici o urmă a potopului biblic care inundase Bostonul cu o noapte în urmă. Citi meniul înrămat din fața ușii. Era un local Tex-Mex standard, ce conținea și aperitive ca tacos cu burtă de porc și băuturi precum cocktailuri margarita cu coriandru. Deodată se simți leșinat de foame; mahmureala de după bere și mâncarea chinezească proastă de noaptea trecută îi dăduse târcoale toată dimineața. Decise să își ia un burrito de vită și o cola dietetică mare, poate cu puțin rom în ea.

George o zări pe Irene de la trei străzi depărtare. Mergea încet și cu capul în jos, cu brațele lipite de corp. El o tachina că cele douăzeci de ierni pe care le petrecuse în Boston îi alteraseră permanent postura, în așa fel încât mergea întotdeauna ca și cum ar înfrunta un viscol. Ea susținea că îi era întotdeauna frig, chiar și în verile umede ale Bostonului, că acele ierni teribile îi intraseră în oase și rămâneau acolo tot timpul anului. Când o văzu venind spre el, evenimentele bizare ale ultimelor două zile și jumătate îi părură și mai ireale. „Ea e viața mea adevărată“, gândi George, „chit că îmi place sau nu“, în timp ce ea venea spre el, în toată normalitatea ei glorioasă. Irene era doar Irene. Tocilară, sarcastică, harnică, dar atât de loială încât nu renunța nici măcar la un iubit dezamăgitor și inconstant. Când mai era la o singură stradă distanță, George luă decizia să nu îi spună povestea sfârșitului său de săptămână. Nu azi, în orice caz. Voia să petreacă o oră din viața lui obișnuită, să bea și să vorbească cu Irene și să se simtă iar normal.

Dar când Irene ajunse în dreptul lui, prin aerul care plutea strălucitor, și își ridică privirea spre el, George văzu un bandaj alb ce pornea din marginea sprâncenei ei stângi și se ducea în jos pe față, pe o porțiune de aproximativ cinci centimetri. Pielea din jurul ochiului ei stâng era de un alb albăstrui palid și ochiul în sine, abia întrezărit printre pleoapele umflate, era complet roșu.

– Ce dracului ai pățit? zise George.

– Îți zic înăuntru. Nu e atât de rău pe cât pare.

– Nu, zi-mi acum. Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri și zise:

– Am fost jefuită, cred.

– Cum adică, crezi?

– Păi, nu mi-a luat nimic. Pe scurt, veneam acasă azi-noapte pe la unșpe și, în fața blocului meu, un tip m-a întrebat cât e ceasul. M-am uitat la ceas și, când am ridicat privirea, mi-a tras una în față.

– Doamne sfinte, zise George.

– Știu. Așa m-am gândit și eu. M-am lovit de asfalt și am crezut că atât mi-a fost, dar apoi tipul s-a cărat, pur și simplu. Nici măcar nu mi-a luat geanta.

– Ai sunat la poliție?

– Aproape că nici nu mi-a venit s-o fac. Pur și simplu nu părea real, dar m-am gândit mai bine și având în vedere că mi-a dat numele lui...

– Cum adică ți-a dat numele lui?

– Nu știu dacă era un nume real, dar, după ce mi-a tras pumnul în față și înainte să plece, s-a prezentat foarte politicos.

Irene zâmbi, apoi tresări un pic când i se mișcă bandajul.

– Cum adică, s-a prezentat?

– Eram pe jos, așteptându-mă să fiu violată sau împușcată în cap, iar el m-a privit și a zis: „Încântat de cunoștință. Numele meu este Donald Jenks“. Apoi a plecat.

13

În următoarele zece minute, detectivul Chalfant îi mai arătă o serie de poze. George le privi pe toate cu atenţie. Audrey Beck care i se arăta nu era Audrey Beck pe care o cunoscuse la Mather College. Ambele fete aveau părul blond-închis, ochi albaştri, pielea deschisă la culoare. Pe spectrul larg al diferenţelor umane, puteai spune că erau apropiate una de cealaltă, dar erau, incontestabil, două fete diferite. Nasul fetei din fotografie – adevărata Audrey? – avea o gâlmă mică, genul de lucru pe care o tânără mai înstărită ar fi eliminat-o cu ajutorul chirurgiei plastice. De asemenea, buzele ţuguiate erau disproporţionate, iar ochii erau prea apropiaţi unul de celălalt.

– Ai cumva o poză cu iubita ta? Nu la tine, ştiu, dar la motel sau la facultate? întrebă Chalfant.

– Nu am deloc poze cu ea. M-am gândit deja la asta, când am auzit că a murit.

– Eşti sigur că nu e fata asta?

– Sunt sigur. Sută la sută.

Încă derutat de cele întâmplate în ultimul sfert de oră, George simţea mici puseuri de înţelegere şi speranţă. Dacă iubita lui nu era Audrey Beck, atunci ea era încă în viaţă. Ar fi vrut să-l roage pe detectiv să-i confirme acest aspect, dar era profund conştient de prezenţa familiei îndoliate a adevăratei Audrey Beck. Tatăl continua să se foiască de colo colo, clătinând din cap şi oftând în barbă.

– Ce se întâmplă?

Vocea, una nouă, venea dinspre uşa din faţă. Toate capetele din încăpere se întoarseră la unison. Un adolescent intrase în camera de zi, un puşti înalt şi blond, cu aparat dentar, purtând un tricou al echipei de fotbal american Florida Gators şi o pereche de pantaloni scurţi de baschet.

– Nimic, Billy, zise doamna Beck.

„Ăsta e fratele, dar ea n-a zis niciodată că ar avea un frate. A zis că e singură la părinţi“, gândi George. Se întoarse să se uite la detectivul Chalfant, care se adresă întregii încăperi:

– Haideţi să încheiem aici. George, dacă nu te deranjează, aş vrea să vii cu noi la secţie să îţi luăm o declaraţie oficială. Nu mai avem de ce să deranjăm familia Beck. Vino după noi cu maşina ta, dacă nu cumva preferi să mergi cu mine şi cu ofiţerul Wilson.

George se ridică.

– Mi-e totuna…

– Deci, voi ziceţi că Audrey nu s-a dus deloc la facultate?

Acum vorbise doamna Beck, cu glas piţigăiat, şi un strop de vin se vărsă peste buza paharului pe care încă îl ţinea în mână. Lansase întrebarea cumva în gol, spre mijlocul camerei, astfel încât ateriză undeva între George şi cei doi poliţişti.

Chalfant ridică o mână.

– Stai, Pat. Hai să nu tragem concluzii pripite…

– Concluzii pripite?

– … dar, da, se pare că există o confuzie cu privire la cine se ducea la facultate sub numele fiicei tale. O să lămurim totul şi o să vedem ce s-a întâmplat, de fapt. O să vă anunţ imediat cum aflu ceva nou. Vă promit.

– Unde ar fi putut să fie, dacă nu se ducea la facultate?

– Asta încercăm să aflăm.

George urmări maşina de poliţie până la secţie, care funcţiona într-o clădire acoperită cu stuc bej. Fumă o ţigară pe drum şi încercă să se concentreze la şofat. Avea palmele umede de transpiraţie. Detectivul îl conduse în biroul lui, una dintre încăperile ce se înşiruiau pe un coridor lung, oarecare, amintindu-i lui George de cabinetul unui alergolog la care fusese de multe ori în copilărie.

Biroul lui Chalfant era primitor, cu rafturi împânzite de tot soiul de fleacuri şi un perete ticsit de poze atârnate strâmb, majoritatea înfăţişând nişte copii. Lui George i se oferi un scaun rotativ cu spătar înalt, iar Chalfant ocoli biroul şi se aşeză pe un scaun de lemn.

– Mă ajută să nu adorm la birou, zise el şi îi făcu lui George cu ochiul. Scaunul, adăugă el, apoi ridică receptorul de pe biroul lui.

– Ştiaţi despre asta? zise George. Ştiaţi că Audrey nu era Audrey? Nu vreau să fiu prea insistent, dar…

Chalfant ridică un deget şi zise, la telefon:

– Denise, dragă, fă-mi o favoare, vrei? O să am nevoie de toate albumele şcolare anuale, de la liceele din Sweetgum, din ultimii trei ani... Da... Nu, începând cu anul trecut şi mergând în urmă... Le avem aici, nu? Atunci, hai să zicem mai bine până la patru ani în urmă. Adu-mi-le aici, te rog. Cât de repede poţi... Mersi, scumpo.

Chalfant închise telefonul şi îşi sprijini călcâiele pantofilor pe bara de jos a scaunului. Nu arăta atât ca un detectiv, cât ca un antrenor de baseball dispeptic, care e pe cale să piardă un sezon.

– Hai să îţi spun ce ştim deja. Mi se pare întotdeauna mai simplu să dau pe faţă toate faptele relevante. Ştim că adevărata Audrey Beck, fiica lui Sam şi a Patriciei Beck, pe care i-ai cunoscut adineauri, şi-a petrecut o parte, dacă nu chiar întreg semestrul trecut, în West Palm Beach. Le-a spus părinţilor şi celor mai mulţi dintre prietenii ei că se duce la facultate, la Mather College. Şi-a burduşit maşina cu o grămadă de pulovere şi de blugi şi a plecat, mergând spre nord, dar, din câte se pare, la un moment dat s-a întors şi a pornit spre est. Conform spuselor lui Ian King... ai auzit de el? Nu, nici nu credeam. Conform spuselor lui Ian King, şi-a petrecut cea mai mare parte a toamnei împreună cu el şi alţi membri ai trupei lui, într-o casă închiriată. E într-o formaţie care se cheamă Gator Bait. Presupun că nu...

George clătină din cap.

– ... nu, desigur că nu. Ştiu toate astea, pentru că Ian King şi-a făcut ieri apariţia aici. A venit la mine pentru că el crede că Audrey Beck a fost omorâtă de un traficant de droguri pe nume Sam Paris. Din câte se pare, Gator Bait şi Audrey Beck datorau bani pentru droguri. Nu am fost surprinşi să auzim că Audrey Beck era consumatoare de droguri pentru că reieşea destul de clar din raportul medicului legist. Am fost însă surprinşi să aflăm că nu petrecuse semestrul la facultate. Ne pregăteam să sunăm la Mather... Ah, bună, Denise, da, pe birou, te rog.

O femeie masivă şi cu corpul în formă de pară, trecută bine de cincizeci de ani, puse un teanc de albume şcolare pe birou.

– Ne pregăteam să sunăm la Mather, când familia Beck primeşte un telefon de la tine, un iubit de la facultate. Poţi să îţi imaginezi că suntem foarte interesaţi să îţi auzim povestea.

– Credeţi că s-a dus altcineva în locul ei?

– Aşa se pare, fiule, dacă nu cumva crezi că a fost în două locuri în acelaşi timp.

– Pozele pe care le-am văzut mai devreme cu siguranţă nu o înfăţişau pe acea Audrey Beck pe care o ştiam eu.

– Exact, aşa că, ce speram să faci pentru mine, e să treci prin teancul ăsta de albume şcolare. Dacă cineva s-a dus în locul lui Audrey, pretinzând că e ea, s-ar putea să fi fost o persoană pe care o cunoştea din liceu.

– Bine. George puse o mână pe coperta învelită în imitaţie de piele a primului album. Fac tot pot să vă ajut, dar trebuie să mă ajutaţi şi pe mine s-o găsesc pe fata pe care o caut eu. Probabil că e încă în viaţă, nu credeţi?

– Nu vreau să speculez, fiule, dar ceea ce ai spus despre ajutor e unul şi acelaşi lucru. Tu ne ajuţi pe noi, noi te ajutăm pe tine. Eu am nişte lucruri de făcut la birou. Stai bine aici sau preferi să te duc în altă cameră?

– Aici e bine.

George răsfoi pagină cu pagină albumele şcolare ale liceelor din Sweetgum, în căutarea unei fete fără nume. Privi cu atenţie portret după portret: fete cu părul coafat şi buze strălucitoare, fete pozate din profil, uitându-se peste umăr, fete cu acnee acoperită de un machiaj dens, fete care purtau cruci la gât, peste bluze, fete cărora le zisese fotograful să îşi mai ridice un pic bărbia, fete care arătau ca şi cum vor avea succes şi fete care arătau ca şi cum vremurile bune trecuseră deja. Printre ele, erau intercalaţi băieţi cu priviri buimace, unii chipeşi, alţii nu, aproape toţi cu freze de sportivi şi ochi goi. George cercetă şi celelalte poze, cele alb-negru, ale cluburilor, echipelor, societăţilor, poze de la balurile de absolvire, toate pozele de grup în care ar fi putut să o zărească pe Audrey a lui. Dădu pagină după pagină, până îşi simţi vârful arătătorului uscat şi ros. Regăsi multe aspecte – tunsoarea ei, la o fată pe nume Mary Stephanopolis, profilul, la o brunetă care făcea o machetă pentru ziarul şcolii, buzele ei curbate şi picioarele care se subţiau spre glezne, la o membră a echipei de înot –, dar nici una dintre fete nu era ea.

– Mai sunt şi alte fotografii la care pot să mă uit? îl întrebă George pe detectivul Chalfant, care stătea acum în picioare şi se uita prin

ochelari la un dosar cartonat pe care îl ţinea într-o mână.

– Nu. Las-o baltă. Îmi fac griji pentru ochii tăi. Veni în spatele lui George şi, pe neaşteptate, îi puse o mână mare pe umărul stâng şi îl strânse uşor. George, care se trăgea dintr-o lungă descendenţă de bărbaţi lipsiţi de orice afecţiune, găsi gestul lui pe de o parte tulburător şi, pe de alta, aproape insuportabil de liniştitor. Spune-mi despre fata asta pe care ai cunoscut-o. Cum era?

George îşi spuse povestea şi, în timp ce vorbea, deveni conştient de cât de normale şi de neinteresante fuseseră tatonările şi relaţia lor. Se cunoscuseră la o petrecere. O plăcuse. Ea îl plăcuse. Era un dans ritualic pus în scenă de un milion de studenţi înmatriculaţi, din întreaga lume.

– N-am bănuit niciodată că nu ar fi fost cine zicea că e, zise el. Era un pic evazivă cu privire la trecutul ei, dar am crezut că pur şi simplu nu vrea să vorbească despre asta. Nu toată lumea e dispusă să o facă.

– Despre ce îi plăcea să vorbească?

– Îmi punea întrebări despre mine, despre oraşul meu, părinţii mei. Vorbeam despre filme şi cărţi. Analizam prietenii pe care îi aveam în comun. Nu-i plăcea Florida. Zicea că e urât şi provincial aici.

– Şi oraşul tău nu era?

– Aparent nu. Eu sunt dintr-o localitate micuţă, dar destul de înstărită. Nu m-am prea gândit la asta pe atunci, dar îi plăcea să-i povestesc.

– De ce altceva era interesată?

– Era deşteaptă. Zicea că vrea ca specializare principală ştiinţele politice şi, secundar, literatura engleză. Voia să urmeze Dreptul.

– Avea note bune?

– Zece pe linie.

Detectivul Chalfant, care se duse înapoi pe partea lui de birou, îşi puse un picior pe scaun şi începu să îşi strângă şireturile.

– Cât mai stai pe aici? În Sweetgum.

– Mai rămân o vreme, cred, aşa mă gândesc acum. Până aflu ce s-a întâmplat.

– Bine.

Chalfant îi puse o carte de vizită în mână.

– Eşti la motel, nu? Ţinem legătura.

Afară, pe cerul albastru, se vedeau tipare vagi de nori, ca nişte biluţe de bumbac deşirate. Sub ştergătorul lui George era un bilet: o foaie de hârtie liniată, ruptă dintr-un caiet. Pe foaie nu era scris decât un număr de telefon, şapte cifre, cu cerneală indigo.

Împături cu grijă biletul şi îl puse în buzunar. Nu semăna cu scrisul lui Audrey, dar nu putea fi sigur.

Ducându-se înapoi la motel, încetinit de traficul specific orei de vârf, când muncitorii de la o fabrică de procesare a roşiilor ieşeau din tură, se simţi cuprins de exaltare, nu doar pentru că fata pe care o ştia era probabil încă în viaţă, dar şi pentru că devenise implicat în ceva mult mai misterios decât sperase vreodată să trăiască. Realităţile plictisitoare de la Mather College şi cele ale casei lui din suburbii se retrăgeau într-un trecut banal şi gri.

Trase Buick-ul în parcarea dealerului auto şi îi predă maşina lui Dan Thompson, care îi oferi, succesiv, o bere rece şi o învoială similară pentru a doua zi. George îi spuse lui Thompson că, cel mai probabil, va veni din nou a doua zi dimineaţă, dar refuză berea, nu pentru că nu o voia, ci pentru că nu voia să petreacă mai mult timp decât era necesar în biroul care mirosea a fum de trabuc şi soluţii de curăţat. Avea un telefon de dat.

Încuietoarea de la uşa camerei lui de motel îi dădu puţin de furcă. Se blocase niţel, iar George mormăi o înjurătură în barbă, destul de tare însă ca să nu audă imediat zgomotul portierei deschise şi apoi închise în spatele lui. Simţi însă ceva, ca o ameninţare iminentă plutind în aer, dar asta doar cu o fracţiune de secundă înainte să fie împins violent pe podeaua camerei lui de motel.

14

Prânzul cu Irene era interminabil.

În timp ce intrase în restaurant, îşi dăduse numele plasatoarei şi fusese condus spre o masă de la geam unde soarele bătea puternic, George decisese că nu are cum să îi spună lui Irene că bărbatul care îi trăsese un pumn în faţă îi trimitea, de fapt, un mesaj lui. Mai mult ar speria-o şi apoi ar fi nevoit să îi spună întreaga poveste, ceea ce ar fi făcut toată situaţia şi mai periculoasă pentru ea. Planul lui era să supravieţuiască unei mese plăcute, obişnuite, să îşi ia liber de la muncă pentru restul zilei ... şi apoi, ce? Dacă ar fi putut cumva să dea fie de Liana, fie de bărbatul care pretindea că e Donnie Jenks, poate dacă se ducea înapoi la cabana din New Essex, atunci ar fi putut să se asigure că nu o mai implicau pe Irene, indiferent despre ce era vorba.

În ciuda faptului că îşi pierduse dintr-odată apetitul, George comandă totuşi un burrito de vită, aşa cum plănuise. Plus un rom cu cola. Reuşi să îşi îndese cam jumătate din mâncare pe gât, chiar dacă simţea că stomacul i se strânsese până ajunsese de mărimea unei lămâi chircite. George puse întrebări, vrând să se asigure că atacatorul, care se prezentase ca fiind Donnie Jenks, era bărbatul scund şi slab, cu dinţii gri, şi nu angajatul corpolent al lui Gerald MacLean. Descrierea ei nu lăsa nici o urmă de îndoială. Fusese atacată de acelaşi bărbat pe care îl cunoscuse George în New Essex. Irene părea ciudat de calmă, de parcă în sfârşit cunoscuse latura întunecată a vieţii de la oraş şi se dovedise a nu fi atât de rea. Era clar că incidentul devenise deja o anecdotă amuzantă pe care o va spune la petreceri şi în bucătăria biroului. Cu cât Irene vorbea mai mult despre asta, cu atât George simţea că fruntea i se umple de broboane de sudoare.

– Nu arăţi prea bine, zise ea.

– Îmi fac doar griji pentru tine.

– Sincer, nu ştiu dacă o să îl mai văd vreodată. Din punctul meu de vedere, cred că mi-a făcut exact ce voia să îmi facă. Să îmi tragă

una și să se prezinte. Eram întinsă pe trotuar și primul meu gând a fost că sper doar să mă omoare, și nu să mă violeze mai întâi, apoi să mă omoare. Nu-i așa că-i groaznic? Și nu a fost un gând panicat; părea ceva de bun-simț. „Mai bine să fie o omucidere simplă, pentru că nu cred că aș suporta să fiu violată.“ M-am gândit și la tine. Întâi la mama, desigur și apoi la tine, după ea. Mă întrebam ce o să faci când o să afli că sunt moartă. Nu-i ciudat? Am avut toate gândurile astea în circa cinci secunde, și apoi tipul a plecat, pur și simplu. Mă simt de parcă mi s-a mai acordat niște timp. Tu ce bei acolo? Rom cu cola? Poate îmi iau o margarita.

George se uită după chelnerița evazivă.

– Dar serios, chiar nu arăți deloc bine. Când ai fost ultima oară la doctor?

– Pentru o mahmureală? Niciodată, zise George.

– Mahmur într-o zi de luni. Nu te-am întrebat nimic despre weekendul tău.

– E totul în ceață. Auzi, chiar nu mă simt bine. Cred că am mâncat niște calamari stricați la Teddy azi-noapte. Te superi dacă încheiem prânzul mai devreme?

Când ajunseră iar pe trotuar, George reuși să o convingă pe Irene să nu îl conducă la birou. Se îmbrățișară de rămas-bun, și George o ținu un pic mai mult în brațe decât o făcea în mod normal. Irene se trase în spate și se uită la el întrebătoare. El o pupă grijuliu pe tâmplă, chiar deasupra pufului blond-închis al sprâncenei.

– Ești frumoasă, zise el. Chiar și cu un singur ochi.

– Acum chiar că știu că nu te simți bine.

– Nu, chiar vorbesc serios. Mă sperie ce ți s-a întâmplat.

– Sună-mă mai târziu dacă începi să te simți mai bine. OK? Și sună-mă și dacă nu. Sună-mă oricum.

O privi cum pleacă și se simți năpădit de un val amestecat de iubire și grijă. Știa că dacă l-ar fi văzut în acel moment pe Donnie Jenks, nu i-ar fi frică de el, ar fi fost doar mânios. Când fusese doar capul lui pe butuc, era înfricoșător, dar acum că o trăsese și pe Irene în asta, simți cum crește ușor în el un curaj reminiscent.

George se duse în New Essex. Nu știa ce altceva să facă. Nu avea cum să ia legătura cu Liana și nici cum să îi dea de urmă lui

Donnie Jenks. Singura informație reală pe care o deținea despre ei era că aveau o legătură cu acea cabană dărăpănată pe malul apei. Donnie Jenks fusese acolo, iar Liana cel puțin susținuse că fusese acolo, deși George nu mai lua de bun absolut nimic din ce-i zisese.

Sună la birou și le spuse că se simte rău și că s-a dus acasă. Porni aerul condiționat la maxim și aparatul de radio la minim, pe un post de sport. Se simțea bine la volan, rutina aceea deloc solicitantă pentru minte lăsându-i timp să gândească. Era evident că banii pe care îi returnase George lui MacLean aveau cumva o legătură directă sau indirectă cu uciderea lui. Dar nimic din toate astea nu avea sens. Era posibil ca micul Donnie Jenks să fi aflat cumva că George returna banii și să se fi dus acasă la MacLean, să-l ucidă și să-i fure. Dar mai avusese și înainte ocazia să ia banii. De la Liana. Conform spuselor ei, se dusese direct la ea la Mohegan Sun. Ar fi putut să îi ia atunci. George luă în considerare posibilitatea ca Liana și Donnie să fi lucrat împreună, dar asta avea și mai puțin sens. În cazul acesta, ar fi putut pur și simplu să împartă banii. De ce să te mai sinchisești să îi dai înapoi lui MacLean și apoi să-l ucizi pentru ei? Mai putea fi și o altă persoană implicată, cineva de care nu știa, poate cineva care lucra în casa lui MacLean și, văzând geanta plină cu bani, decisese să și-o însușească. Adevăratul Donnie Jenks? Vreo infirmieră criminală care se ocupa de soția bolnavă? Nepoata care îi dăduse drumul în casă?

Conducea încet prin centrul orașului New Essex. Turiștii erau în număr mare, în special pensionari care se plimbau de la magazinele de suvenire la standurile de înghețată și înapoi la magazinele de suvenire. George văzu mai mulți bărbați care stăteau cocoșați pe băncile de pe trotuar, așteptând ca nevestele lor să termine cumpărăturile. Aveau aerul acela pleoștit, apatic, al bărbatului care se aștepta să nu i se mai întâmple niciodată nimic memorabil.

Pe Beach Road domnea liniștea, până ajunse la biserica veche de piatră, unde erau mașini parcate în paralel, pe strada și așa foarte îngustă. Trecu încet pe lângă ele și, la intrarea în biserică, zări un dric negru și bărbați îmbrăcați în costume negre.

Dădu de Captain Sawyer Lane și coti, avântându-se pe ea. Gropile de pe drum păreau și mai adânci, iar unele dintre ele erau încă pe

jumătate pline cu apa de ploaie din seara trecută. Sulițe de lumină străpungeau desișul de pini și, în razele acelea, George vedea învârtejindu-se roiurile mici de insecte, care împânzesc vara terenurile mlăștinoase din New England. Când opri, nu zări nici o mașină în fața cabanei, dar în rest totul arăta exact la fel. Își parcă mașina, urcă scările din față și bătu la o ușă în putrefacție, cu vopseaua de mult cojită. Privi printr-o fereastră murdară, acoperită la interior de o pânză deasă de păianjen. Îi luă câtva timp până când ochii i se obișnuiră cu întunericul, dar, când o făcu, văzu că acea cabană era, de fapt, o proprietate abandonată. Pereții erau înnegriți de mucegai, iar singura piesă de mobilier pe care o putea distinge era o canapea capitonată, a cărei umplutură gălbuie începuse să iasă pe la cusături. Auzi un sunet în spatele lui și se întoarse repede, dar era doar motorul mașinii lui care păcănea, răcindu-se.

George se duse în spatele cabanei, unde pontonul putrezit se înclina spre apa mlăștinoasă. Legată de cea mai stabilă parte a pontonului era o ambarcațiune din fibră de sticlă, cu motorul la exterior. Barca, neavând mai mult de patru sau cinci metri, nu arăta deosebit de nouă sau de scumpă, dar tot ieșea în evidență, prin contrast cu împrejurimile dezolante. Încercă să își amintească dacă o văzuse prima oară când fusese acolo. Își aducea aminte că văzuse pontonul, dar nu și barca.

Se întoarse iar spre casă. Veranda fusese închisă, dar geamurile fuseseră în mare parte sparte, iar veranda începea să se afunde în pământ. Ciuperci albe și umflate răsăriseră pe grinzi.

Ușa verandei avea zăvorul pus, dar o împinse, și zăvorul se smulse din lemnul putrezit. Ușa dinspre verandă spre interiorul casei era descuiată, dar mai greu de clintit. Ieșise din balamaua de sus, și colțul se afundase în podea. Îi trase un șut, și aceasta se dădu de perete, iar din toc zburară bucăți de lemn. Mirosul înțepător de praf îl lovi pe George în față. Făcu un pas înăuntru, dar decise să nu meargă mai departe. Podeaua era acoperită cu plăci de polistiren din tavan, care cu timpul mucegăiseră și căzuseră pe linoleumul crăpat și umflat. Canapeaua pe care o văzuse de la cealaltă fereastră arăta și mai rău din acest unghi nou. Era clar că fusese scormonită de

animale sălbatice. Cheaguri galbene de umplutură din burete erau împrăștiate peste tot.

Se întoarse și se duse la mașină. Poate că nu știa multe despre Liana Decter, dar știa că nu ar fi petrecut nici în ruptul capului o noapte în cabana asta.

Conduse până în capătul străzii, trecând pe lângă cealaltă casă, o colibă pescărească, cu o terasă maronie, care aproape că trecea nevăzută prin desișul întunecat al pinilor. Era pe cale să intre iar pe Beach Road, în schimb, însă, băgă Saab-ul în marșarier și trase pe aleea casei. O cutie poștală recent vopsită avea trecut pe ea numărul 22, iar deasupra, era o cutie de corespondență marcată *Boston Herald*, cu literele atât de șterse încât deveniseră aproape ilizibile. Parcurse cu mașina aleea scurtă, în timp ce buruienile mărăcinoase îi zgâriau scutul automobilului, și parcă în fața garajului. Casa era mai mare decât păruse din stradă. Avea o fundație de piatră, un acoperiș care era doar ușor înclinat și ferestre din podea până-n tavan, la fel de întunecate ca lambriurile de lemn. Era imposibil să îți dai seama dacă era cineva acasă, dar gardurile vii din jurul treptelor din față fuseseră tunse recent și, pe când se dădea jos din mașină, lui George i se păru că vede o mișcare în spatele uneia dintre ferestrele înguste, înalte cât ușa de la intrare.

Sună la sonerie și auzi un gong grav răsunând în casă. Trecură cam zece secunde până auzi sunetul unui lanț alunecând pe făgașul lui. Ușa se întredeschise cam zece centimetri. Deasupra lanțului întins se întrezăreau doi ochi, mai mari și mai sinistri decât văzuse George în viața lui, de un albastru atât de palid, încât erau aproape de culoarea laptelui degresat.

– Îmi pare rău să vă deranjez, zise el. Căutam pe cineva mai jos pe stradă, la cabana de lângă apă, și mă întrebam dacă știți cine locuiește acolo.

Femeia făcu jumătate de pas înapoi, și George o văzu mai bine. Putea să fi avut la fel de bine douăzeci și cinci sau patruzeci și cinci de ani sau să fie undeva la mijloc. Avea părul lung și aspru, cu cărare pe mijloc. Purta o rochie de casă cu model, genul acela care are un fermoar în față, dar îi era mare și îi cădea de pe un umăr. Avea pielea atât de albă încât era aproape translucidă. Puteai să îți

dai seama că fusese frumoasă cândva; avea trăsături de elf și pomeții proeminenți. Buzele ei erau late și plate, dar foarte uscate, cu mici crăpături și fisuri pe toată lungimea, și, într-un colț al gurii, avea un fel de crustă albă.

Își apucă rochia cu o mână și o făcu ghem la piept.

– Eu nu locuiesc aici, de fapt, zise ea. E casa familiei, adăugă ea.

– Nici o grijă. Mă întrebam doar despre cabana aceea. Prietena mea mi-a zis că a stat cândva acolo, dar tocmai am fost să arunc o privire și pare aproape nelocuibilă. Știți ceva despre asta?

Ea își întinse capul mare în față și își îndreptă ochii în direcția cabanei, de parcă ar fi putut să o vadă din casă. Capul ei era atât de aproape de al lui George, că putea să îi simtă mirosul respirației, înțepător, ca cel al grâului ud.

– Nu locuiește nimeni acolo. Cel puțin, n-am cunoscut pe nimeni care să fi locuit acolo.

– Știți cine e proprietarul?

– Nu.

– Cine deține casa? întrebă el, privind-o cum se retrage ușor dinspre ușă, coborându-și pleoapele umflate.

George își dădu seama că întrebase prea multe.

– Aveți o țigară? întrebă ea.

– Nu, îmi pare rău, nu am.

– Bine. Păi, v-am lăsat, zise și închise ușa.

Soarele intră într-un nor, părând deodată să fi apus sub desișul copacilor. În liniștea din jur, George auzea doi pescărușii țipând unul la altul peste mlaștină. Părea un sunet ciudat printre umbrele întunecate ale pinilor. Se duse la mașina lui și porni înapoi spre Boston.

După ce parcă în garajul lui, George se întoarse cu pași lenți înapoi la apartament. Plănuia să doarmă. Să ignore soneriile și bătăile în ușă. Să ignore apelurile telefonice. Nu știa ce plănuia să facă după aceea, dar avea să-și dea seama atunci. Drumul de întoarcere din New Essex fusese nămolos și suprarealist, iar oboseala îl ajunsese din urmă.

George locuise în acest cartier îndeajuns de mult timp încât să poată observa imediat o mașină necunoscută. În fața clădirii lui era

parcat un Suzuki Samurai decapotabil alb, cu cu plafonul retractabil ridicat. Pe lateralele ei pătrățoase avea dungi specifice mașinilor de curse, în roșu și negru, iar cuvântul SAMURAI era încă imprimat în alb pe parbriz. În interior erau două persoane, una mai mare și una mai mică, mascate de lumina puternică ce se oglindea din parbriz. George încetini, știind cu siguranță că erau acolo pentru el, și, chiar atunci, ambele portiere se deschiseră. De pe partea șoferului ieși bărbatul masiv, cu trupul în formă de pară, pe care George îl cunoscuse acasă la MacLean, în Newton. Celălalt Donald Jenks sau DJ, cum îi spunea MacLean. Se uită la George, ridică o mână ca și cum ar fi schițat un gest amical și se întoarse spre însoțitoarea lui, o femeie care tocmai ieșea pe partea pasagerului. Și ea îi era cunoscută lui George. Își dădu seama că era tânăra care îl primise în casa lui MacLean. Detectivii îi spuseseră cum o cheamă, dar uitase.

– George Foss, zise ea pe un ton arțăgos.

George încuviință din cap și păși în față. Ea dădu ocol mașinii, ca să ajungă lângă bărbatul cu care venise.

– Îmi pare rău... cum vă cheamă? zise George.

– Karin Boyd. Ne-am cunoscut ieri în Newton. Eu v-am primit în casa domnului Gerry MacLean.

– Așa e. Desigur.

Avea un aspect mai puțin formal ca înainte. Purta pantaloni trei sferturi, negri, și un tricou alb fără mâneci, cu un decolteu circular. Părul ei blond era despletit și ușor încrețit din pricina umidității. Avea ochii încețoșați și roșii, de parcă ar fi plâns, și George își aminti că, din spusele detectivilor, era nepoata lui MacLean.

– Vă deranjează dacă vorbim o clipă cu dumneavoastră?

Șoferul mașinii făcu un pas în față.

– Și noi ne-am cunoscut. Sunt Donald Jenks. DJ. Scoase un act de identitate din portofel, prezentându-se ca detectiv particular. De aproape, era un bărbat chipeș, cu tenul bronzat și fără pori și o mustață întunecată, atent îngrijită, deasupra buzei de sus. Sunt detectiv particular și m-am aflat în slujba persoanei decedate. Știți că Gerald MacLean a decedat, nu?

George spuse că da.

– Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

Ezitând să îi invite în apartamentul lui, George sugeră o cafenea din apropiere. Găsiră o masă pe colț, cât mai departe de casa de marcat. George își cumpără o cafea mare cu gheață, însă nici Karin Boyd, nici DJ nu comandară nimic. Când George se așeză la masă, cu paharul lui înalt de cafea deja alunecos de la condens, DJ zise:

– Vrem să lăsăm investigarea crimei pe mâna poliției, domnule Foss, dar am dori ajutorul dumneavoastră în încercarea de a recupera ceea ce a fost furat. E vorba de foarte mulți bani.

În timp ce-și cumpărase cafeaua, George decisese să le spună la fel de multe ca și polițiștilor. Voia să omită partea în care cineva se dădea drept Jenks. Știa că până la urmă va trebui să spună totul, dar pentru moment simțea că era nevoie să țină unele lucruri pentru el, până când le înțelegea mai bine. Pe de o parte, era îngrijorat pentru Liana și acum, pe de altă parte, își făcea și mai multe griji pentru Irene.

– Poliția nu mi-a dat prea multe detalii, zise George. Ce s-a întâmplat, de fapt?

DJ și Karin se uitară unul la altul, apoi Karin zise:

– Mai întâi spuneți-ne cum ați ajuns implicat în povestea asta. De ce ați fost trimis de Jane Byrne să returnați banii pe care îi furase?

– O să vă spun ce am spus și poliției. Jane e o persoană pe care o știu din facultate, deși atunci o știam după alt nume...

– Care? întrebă DJ și scoase un mobil cu tastatură.

George repetă numele pe care îl dăduse și poliției:

– Audrey Beck.

DJ tastă cu degetele lui mari, la fel de rapid și de cursiv ca un adolescent care trimite un mesaj.

– N-o mai văzusem de douăzeci de ani. Ne-am întâlnit într-un bar... nu departe de aici... și m-a rugat să îi fac această favoare. Părea ciudat, dar mi-a explicat că voia să returneze banii fără să trebuiască să se întâlnească față în față cu MacLean – cu unchiul dumitale, îi spuse el lui Karin. La momentul respectiv, mi s-a părut logic.

– Unde v-ați dus după ce ați plecat de la casa lui MacLean?

– M-am dus cu mașina până în Saugus și m-am întâlnit cu... Jane, la Kowloon. I-am spus cum a decurs totul. Părea ușurată. Am luat cina. Puteți, vă rog, să îmi spuneți cum a fost ucis MacLean? Cred că mi-ar fi de folos să încerc să vă ajut și eu pe voi. S-a întâmplat imediat după ce am plecat?

Se uitară din nou unul la altul, iar Karin încuviință din cap, aproape imperceptibil, spre DJ. Era clar că el era acum pe statul ei de plată.

– A fost lovit peste ceafă cu un ciocan, zise DJ, ducând la ceafă o mână prea mică pentru statura lui. Purta verighetă și unghiile lui arătau de parcă fuseseră îngrijite de un profesionist. S-a întâmplat în dormitorul lui și, cel mai probabil, la doar câteva minute după ce ați plecat din casă. Aveți mare noroc că v-a văzut Karin plecând din casă, domnule Foss, altfel cred că ați fi în custodia poliției acum.

– M-ați văzut plecând? o întrebă el pe Karin.

George nu își amintea să o fi văzut la plecare.

– Am un birou la etaj. Unchiul meu a trecut pe acolo după întâlnirea cu dumneavoastră, înainte să se ducă în dormitor, ca să îmi spună că totul a decurs bine. Am ieşit din birou și v-am văzut de la balcon. Sunt ferestrele de deasupra ușii de la intrare. V-am văzut intrând în mașină și plecând. Înțelegeți, asta nu înseamnă că nu vă cred implicat în moartea unchiului meu.

Ochii ei aveau privirea plată, impasibilă a unui interogator profesionist.

– Vă jur că tot ceea ce am crezut că fac era să returnez banii pentru o prietenă. N-am știut nimic de nici o crimă până azi-dimineață, când m-am trezit cu poliția la mine acasă.

Karin se uită la el cu aceeași expresie neabătută. Avea tenul palid, ușor pistruiat, și nu purta machiaj. O pată rozalie i se întindea la baza gâtului, cauzată fie de umiditatea din acea zi, fie de stresul întregii situații.

– Vă credem, domnule Foss, zise DJ, cu tonul calm al avocatului care e pe cale să își dezvăluie martorul-surpriză pentru a câștiga un caz. Ceea ce urmărim, de fapt, este o pistă pentru a afla unde este sau cine este Jane Byrne.

– Deci, să înțeleg că banii au dispărut?

– Banii pe care i-ați adus în geantă?

– Da.

– Ei bine, da, banii au dispărut, dar nu asta ar fi problema, de fapt. Motivul pentru care domnul MacLean s-a dus în dormitor, după întâlnirea cu dumneavoastră, a fost ca să pună banii în seif. Presupunem că oricine l-a ucis l-a așteptat în cameră. O fereastră de la etaj, care dă spre spatele casei, era deschisă și bănuim că pe acolo a intrat. Erau grădinari în jur și ei de obicei aduc scări, pentru glicină. Asta, însă, nu e o scuză. Ar fi trebuit să avem un sistem de siguranță mai bine pus la punct. Oricum, seiful fusese deschis și lipsea totul, mai puțin documentele lui. Domnul MacLean nu avea încredere în valută, nu pe deplin în orice caz, și în ultimii ani începuse să cumpere diamante neșlefuite. Din acelea scumpe, în culori rare. Devenise aproape un hobby pentru el, nu ai spune, Karin? Avea bunuri prețioase în acel seif. Valorând niște sume mari de bani, cu *mult* mai mulți bani decât cei cinci sute de mii de dolari. Putem doar să presupunem că banii i-au fost returnați pentru a-l face să deschidă seiful; apoi a fost atacat, iar seiful, prădat. Sunt sigur că ținta erau diamantele. Prietena ta știa în mod cert despre ele. Este o situație foarte gravă.

Imediat cum DJ a menționat seiful, lui George i se încețoșase un pic privirea. Nu pentru că ar fi fost confuz sau prea obosit sau derutat de atâtea informații, ci pentru că, deodată, totul îi deveni atât de clar, ca o ultimă piesă de puzzle găsită. În tot timpul ăsta, el crezuse că miza era o geantă sport plină cu bani, mai mulți bani decât văzuse vreodată în viață, dar asta era doar momeala, un truc folosit pentru a-l face pe MacLean să deschidă seiful la o anumită oră.

– Vă simțiți bine?

– Îmi cer scuze, zise George. N-am știut de seif. Cât valorau diamantele?

DJ și Karin se uitară unul la altul.

– Nu am dreptul să vă zic exact cât valorau, dar era o sumă semnificativă, spuse DJ. Credem că cel puțin cinci milioane de dolari. Nu vă acuzăm de furtul diamantelor, sper că înțelegeți...

– Nu, nu, înțeleg perfect. Îmi cer scuze. Aceasta este o informație nouă pentru mine. Evident.

George se uită neajutorat la paharul de cafea cu gheață, pe jumătate plin. Un cub de gheață se mișcă în pahar.

– Cum spuneam, continuă DJ, ne întrebam dacă aveți vreo idee cum să o contactăm pe Jane Byrne sau unde ar fi putut locui, cât a stat pe aici. Orice ne-ar fi de ajutor.

George abia dacă auzi cuvintele lui. Mintea i-o luase la goană, încercând să țină pasul cu noile informații pe care le primea. Și erau numai vești proaste. George își dădu seama că, indiferent dacă se întâmplase cu voia lui sau nu, fusese implicat în uciderea unui om. Luă o gură de cafea ca să tragă de timp, dar simți că stomacul i se întoarce pe dos și saliva i se învolbură în gură. Respirând adânc pe nas, zise:

– Îmi pare rău. Încerc doar să fac față lucrurilor pe care mi le spuneți și e ușor tulburător. Am nevoie la baie.

Spuse aceste cuvinte în timp ce se dădea în spate cu scaunul, se ridică și plecă de la masă. Era deja convins că o să i se facă rău. Ușa de la toaleta bărbaților, care era situată undeva în spatele cafenelei, se deschise, iar George intră și trase zăvorul. Lumina fluorescentă dinăuntru fremăta cu o frecvență neregulată. Podeaua era umedă, de parcă dăduseră recent cu mopul, doar că părea încă murdară, cu fire negre de păr lipite de gresie. George se lăsă în genunchi în fața vasului de toaletă. Mirosul țevilor vechi îi ajunse la nări, și el se încovoie, deja dorindu-și să vomite, în ciuda durerilor care îi zvâcneau deasupra șoldului. Nu se mai întâmplă nimic. Valul de greață se retrase și lăsă locul unei stări de amețeală. Se apucă cu mâinile de marginile vasului de toaletă și se sprijini ca să se ridice din nou în picioare. Dădu drumul la apa rece de la robinet și se spălă de mai multe ori pe mâini, apoi se dădu cu apă pe față și pe ceafă. Respiră din nou adânc pe nări și se îndreptă de spate, ținându-se de chiuvetă.

Se uită în oglindă. Paloarea pielii lui îl șocă. Părul îi era ud de transpirație. „Am fost un mare prost“, gândi George, uitându-se pentru încă un minut la reflexia lui în oglindă, așteptând să îi treacă amețeala.

15

George se rostogoli, ca să ajungă pe spate. Doi bărbaţi intrară în cameră şi închiseră uşa în urma lor. Unul dintre ei, cel mai mic şi mai slab, încercă să calce pe genunchiul lui George şi rată. Celălalt, mai înalt şi mai gras, zise:

– Ridică-te, căcănarule. Praf te fac.

George se târî spre mijlocul camerei, încercând să-şi acomodeze ochii cu lipsa de lumină. Tipii erau de vârsta lui sau mai tineri, încă adolescenţi. Arătau ca o pereche de fundaşi de liceu, îmbrăcaţi ca să meargă la Burger King într-o sâmbătă seară. Amândoi purtau blugi decoloraţi şi tricouri Ocean Pacific băgate în pantaloni.

– Poate rămân aici, pe jos, zise George.

– Poponaru' dracu', zise cel care încă nu vorbise. Dacă îţi zicem să te ridici, te ridici.

– Stai să mă gândesc o clipă la asta.

Cel mai mic, care încercase să îl calce, întinse o mână şi îl apucă pe George de cămaşă, ultima curată pe care o mai avea. George încercă să îi tragă un pumn în nas, rată şi îl lovi în schimb în mărul lui Adam. Băiatul scoase un sunet gâlgâit şi răguşit şi se trase în spate, cu mâna la gât şi gura deschisă într-un „O“ larg.

– Bulangiule, reuşi puştiul să croncăne.

George se ridică. Ştia că ar trebui să îi fie frică, dar instinctul lui de supravieţuire îl ţinea calm. Îşi ridică ambele mâini cu palmele spre ei.

– Nu ştiu ce vreţi..., începu el.

Cel mai mare se repezi la el. George încercă să dea un pumn, dar înainte să apuce să îşi ia avânt, fu placat şi aruncat pe patul proaspăt făcut. Atacatorul îi răsuci braţele la spate, astfel încât ajunse imobilizat cu faţa în jos, ceafa ţinută de un antebraţ şi zona lombară ţintuită de un genunchi.

– Cum îţi place, bulangiule? Cum îţi place?

Presupunând că e o întrebare retorică, George nu răspunse nimic. Puştiul pe care îl lovise în gât veni până la marginea patului, intrând în fâşiile de lumină care treceau printre jaluzelele trase. Respira mai bine

şi îşi masa uşor gâtul. Avea o bărbie îngustă, era roşu de la acnee şi tuns periuţă, prin părul scurt întrezărindu-i-se scalpul alb, plin de aluniţe.

– Ar trebui să te bag în pământ, zise el, răguşit.

– Spuneţi-mi şi mie ce am făcut, zise George.

– Ştii ce ai făcut, zise tipul mai mare şi îşi lăsă toată greutatea pe genunchiul cu care îl împungea pe George în şira spinării.

Înăuntrul saltelei se rupse un arc.

– Sincer, nu ştiu. Are ceva de-a face cu Audrey Beck?

– Nu, ha? zise Slăbănogul, care acum îşi mişca mandibula circular, ca un pasager într-un avion, încercând să îşi desfunde urechile.

– Serios, chiar nu ştiu mai multe decât ştiţi şi voi, probabil. Nici măcar nu cred că am cunoscut-o de fapt.

– Tu i-ai dat droguri?

– Nu cred că vorbim despre aceeaşi persoană. Audrey Beck nu s-a dus la facultate. Altcineva s-a dus în locul ei. Audrey s-a dus în West Palm Beach, cu cineva pe nume Ian King. Jur pe viaţa mea.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Lasă-mă să mă ridic o clipă. Vă zic.

– Mda, sigur, zise Slăbănogul, în timp ce puştiul care îl ţinea pe George execută o altă serie complicată de mişcări de wrestling şi îl întoarse pe spate, ţintuindu-l cu genunchiul în plexul solar.

George se uită la atacatorul lui principal. Era lat în umeri şi înalt, cu o bărbie grasă şi fruntea mai mare decât restul feţei. Avea părul blond, tuns scurt în vârful capului şi în părţi şi cu o chică lungă la spate.

– Vreţi să mă ascultaţi o clipă? Nu mint. Nu cred că am cunoscut-o vreodată pe Audrey Beck.

Căpăţânosul îşi scutură capul, ca un părinte minţit de un copil.

– Dacă aflăm că ai avut ceva de-a face cu ce i s-a întâmplat, o să te vânez ca pe o căprioară şi o să te împuşc. Înţelegi?

– Da, d...

– Înţelegi, căcănarule?

– Da.

– Scott, lasă-mă să îi trag una în gât, cum mi-a dat şi el mie.

– O fac eu, zise Scott şi îşi luă avânt.

George îşi trase umerii în sus şi îşi băgă bărbia în piept, astfel încât atunci când încasă lovitura, fu nimerit atât în buza de sus, cât şi în nas. Îi ţâşni sânge din ambele şi începură să îi şiroiască lacrimi din ochi.

Băieţii îşi luară tălpăşiţa la fel de repede cum veniseră.

George se împletici până la baie şi îşi acoperi faţa cu un prosop subţire, care mirosea a clor. Cel mai rău îl durea nasul; pe locul doi, la egalitate, se aflau pometii şi orbitele. Îşi ţinu prosopul pe faţă cam cinci minute, apoi îşi dădu seama că uşa nu era încuiată. Traversă camera, încuie uşa, se aşeză pe pat şi formă numărul de telefon de pe biletul găsit sub ştergătorul de parbriz. Îi bubuia inima în piept şi se întreba dacă va reuşi să vorbească atunci când va trebui.

– Alo?

Era vocea unei fete, care părea îngrijorată şi vorbea cu un accent vag sudist, dar în afară de asta, nu avea mare lucru în comun cu vocea lui Audrey.

– Mi-ai lăsat un bilet cu numărul ăsta.

Vocea lui George suna de parcă ar fi fost foarte răcit.

– Tu eşti tipul de la Mather College?

– Da. Tu cine eşti?

– Am fost prietenă cu Audrey.

George îşi scutură pachetul de ţigări până se iţi un filtru.

– Şi eu eram, sau aşa credeam, dar se pare că nu.

– Nu s-a dus la facultate, zise fata.

– Ei bine, cineva s-a dus. Cum te cheamă?

– Cassie Zawinsky.

– Deci, tu ştiai că Audrey nu s-a dus la Mather?

– Da, ştiam.

– Ştii cine s-a dus în locul ei?

– Nu ştiu cum o cheamă, dar ştiu că s-a dus cineva. Era de la liceul Chinkapin, cred. Ai cunoscut-o, o ştii, nu? Cum era ea?

– Era iubita mea. O tipă de treabă.

George îşi aprinse o ţigară. Primul fum îi desfundă un pic nasul şi simţi miros de sânge.

– Dar ştii ceva despre ea? insistă Cassie.

– Uite ce e, şi eu am multe întrebări pentru tine. Nici măcar nu ştiu cum ai aflat tu că sunt aici sau ce încerci să scoţi de la mine. Ne-am putea întâlni, mai bine?

– Putem să facem şi asta.

– Ştii restaurantul Shoney's, de la şosea?

– Sigur.

*

Două ore mai târziu, după ce făcuse duş şi se îmbrăcase, cu nasul julit şi o buză crăpată şi lipicioasă, George aştepta într-un separeu, cu o cola în faţă.

La Shoney's era plin de cupluri, unele în vârstă, singure, şi unele mai tinere, cu copii gălăgioşi. Cassie a fost uşor de reperat când a intrat: singură, de o seamă cu George, purtând o vestă bărbătească, vintage, *peste un tricou Crowded House şi o pereche de blugi strâmţi şi rupţi. George îi făcu cu mâna, ea veni până la el şi se aşeză vizavi.*

– Ce-ai păţit? întrebă ea.

– Au venit doi tipi la mine la motel şi voiau să afle ce i-am făcut lui Audrey. Poate ştii ceva despre asta.

– Ce fel de tipi?

Ea avea părul roşcat, tuns scurt, ochi mici, de un albastru-verzui, un nas cârn şi o gură enormă, cu dinţi mari, albi. Nu o ajuta foarte mult faptul că se dăduse cu o tonă de ruj roşu aprins, care se luase un pic pe unul dintre canini.

– Nu ştiu. Sportivi. Pe unul dintre ei îl cheamă Scott.

– Ah, sfinte! Scotty e fratele meu. Celălalt era slăbănog, cu urechile ca două farfurii?

– Da.

– Acela e Kevin Lineback, aghiotantul fratelui meu. Ah, sfinte, îmi pare rău pentru asta. N-au avut nici un... nici măcar n-ar fi ştiut că eşti aici dacă n-aş fi fost eu.

– Tot nu înţeleg cum de ştiai tu.

Apăru o chelneriţă, şi Cassie comandă un Dr. Pepper.

– Păi, ai fost la familia Beck azi, nu? zise ea. L-ai văzut pe Billy Beck, fratele lui Audrey? Da, ei bine, el m-a sunat şi mi-a zis, probabil la un minut după ce ai plecat din casă. Faza e că el era singura persoană în afară de mine care ştia că Audrey nu plănuia să meargă la facultate şi

ştia că şi eu ştiu, aşa că m-a sunat imediat. Cretinul de frate-miu probabil că m-a auzit vorbind la telefon cu Billy. Aşa cred, cel puţin. Scott a fost combinat cu Audrey vreo cinci minute vara trecută şi încă e în limbă după ea.

– Cum de ai ştiut să îmi laşi un bilet pe maşină?

– Billy mi-a spus că te-ai dus după poliţişti la secţie şi mi-a descris cum arată maşina ta. M-am gândit să las doar un număr de telefon. Aşa, dacă îl mai vedea cineva, nu ar fi dezvăluit nimic.

Ţinându-şi braţele pe lângă corp, Cassie se aplecă în faţă şi sorbi cu paiul din sticla de Dr. Pepper. Arăta împăcată cu sine însăşi.

– Şi cum au ştiut Scott şi prietenul lui unde să mă găsească?

– Billy. Mi-a spus la telefon şi probabil că am repetat cu voce tare sau ceva, pentru că m-a auzit Scott. Sau o fi ascultat convorbirea. Am un telefon în cameră, dar nu e o linie directă, aşa că oricine din casă poate să ridice receptorul şi să audă tot. Oricum, aşa a aflat Scott unde stai. Se pare că a ajuns la tine înaintea mea.

– Ce nu înţeleg este de ce nu voia Audrey să meargă la facultate. Doar îşi depusese dosarul pentru admitere.

– A fost obligată. Părinţii ei au pus-o. E cam printre puţinii copii din Sweetgum care îşi permit să facă patru ani de facultate, ca să nu mai zic că mulţi nici n-ar fi în stare să intre. Oricum, părinţii i-au spus că trebuie să meargă. A ales Mather, cred, pentru că e aşa departe. Dar ea nu voia să meargă. Nici gând. Îl plăcea pe tipul ăsta, Ian King…

– Din Gator Bait.

– Ah, Doamne, tu chiar ai auzit de ei.

– Nu, nu chiar. Mi-a spus detectivul azi. Mi-a spus şi că Audrey a plecat cu tipul ăsta, Ian.

– Ăsta era planul… cel puţin din câte mi-a zis mie. Avea de gând să le spună părinţilor că se duce la şcoală şi apoi voia să fugă din oraş. Se gândea că ce ar putea să îi facă, dacă nu o găsesc?

– Dar apoi a găsit pe cineva care să meargă în locul ei?

– Da. Faza e că Audrey nu mi-a spus nici mie foarte multe. Audrey şi cu mine eram prietene, dar nu la cataramă. Am crescut cu toţii împreună. Tatăl meu îl ştie pe tatăl ei. Mama mea o ştie pe mama ei. Aşa am ajuns să ne cunoaştem eu şi Billy, Scott şi Audrey. E ca o treabă de familie. Aşa că atunci când Audrey mi-a spus că nu se duce la

facultate, am zis că... nu ştiu. Dar apoi mi-a zis că a cunoscut-o pe fata asta din Chinkapin, care semăna cu ea şi era superdeşteaptă, dar venea dintr-o familie nasoală, fără bani, şi îşi dorea mult să meargă la facultate.

– Cum s-au cunoscut?

– La competiţiile de argumentare, cred.

– Ce-i aia?

– Nişte concursuri ca să intri în clubul de dezbateri. Nu ştiu multe despre asta.

– Dar nu ţi-a spus niciodată cum o cheamă pe tipa asta?

– Cred că s-a speriat şi aşa că mi-a spus prea multe. Cum ziceam, nu eram cele mai bune prietene sau ceva de genul. Mi-a spus să nu care cumva s-o torn şi am promis că n-o fac. Acum mă simt cam vinovată. Poate ar fi trebuit să zic ceva.

– Vă mai aduc un rând? zise chelneriţa, care se materializase în faţa lor.

Amândoi dădură din cap că da.

– Te-ai gândit ce vrei să mănânci?

– De fapt, nu mi-e atât de foame, zise George.

– Vrei să împărţim o porţie de cartofi? întrebă Cassie. Sunt buni aici.

Cartofii prăjiţi, cu margini dantelate, ajunseră în zece minute, pe un platou mare, oval. Cassie mai avu multe de spus, dar informaţia importantă fusese deja rostită. Fata pe care o căuta George era din Chinkapin şi fusese în echipa de dezbateri. A doua zi putea să îi afle numele, dacă se uita din nou peste albumele şcolare. Dar nu se hotărâse încă dacă să încerce asta de unul singur sau să îl implice şi pe detectivul Chalfant.

George o conduse pe Cassie la maşină. Ea îşi ridică ochii spre cerul înstelat.

– Uite, e Carul Mare, zise ea, arătând cu degetul.

– Nu crezi că cealaltă fată ar fi putut avea ceva de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Audrey, nu? întrebă George.

– Sigur că m-am gândit la asta. Dar Audrey o cam luase cu drogurile, aşa că cine ştie?

– Mă suni dacă mai afli ceva?

– Promit. Şi nu-ţi face griji: o să îi spun lui Scotty că nu ai nici un amestec în treaba asta şi nu o să te mai deranjeze.

– O să fiu pregătit data viitoare.

– E destul de rău.

– Am observat.

Averse sporadice căzură în timpul nopţii, în vreme ce George stătea treaz, întins pe salteaua ruptă, cu faţa cuprinsă încă de dureri. Motelul vechi şi dărăpănat trosnea şi pârâia din toate încheieturile. Maşinile de pe şosea proiectau umbre care se roteau prin cameră, lungi, apoi scurte, apoi iar lungi. George umplu scrumiera de chiştoace şi aprinse şi stinse televizorul de mai multe ori. La răsărit, când se potoli vântul şi soarele scăldă totul în aceeaşi lumină slabă, adormi, cu buzele usturându-l şi gura plină de gustul de ţigări. Îl sună pe Chalfant de dimineaţă şi îi spuse detectivului că, după părerea lui, fata pe care o căutau ar putea fi dintr-un oraş învecinat şi că poate ar trebui să se mai uite pe nişte albume. George îi mai spuse lui Chalfant şi că Chinkapin ar fi una dintre posibilităţi. Chalfant îi spuse să treacă pe la secţie după prânz.

Dan Thompson îi împrumută din nou maşina lui George.

– Vorbeşti spaniola mexicană?

– Îmi pare rău, nu.

– Nu-i o problemă, dar ar fi ajutat. Mai am totuşi o favoare să-ţi cer. E un local mexican, Abelito's, îl ştii?

Purta din nou acelaşi costum cafeniu-deschis, dar cu un set diferit de cravată cu batistă. Astăzi erau de un albastru neon strălucitor.

– Nu, dar îl găsesc eu.

Thompson îi spuse bulevardul şi strada care îl intersecta şi îi dădu hârtiile care aveau nevoie de semnături.

George îşi sincroniză acel comision să coincidă cu prânzul şi luă masa la localul mexican aglomerat. Mâncarea era bună, dar abia dacă avea poftă. Ştia aproape cu certitudine că în câteva ore avea să afle adevărata identitate a fetei pe care o cunoscuse ca fiind Audrey. Cât de curând după aceea o va putea vedea din nou? Achită nota de plată şi se duse la secţia de poliţie.

Chalfant era plecat, dar Denise îi lăsase în biroul acestuia un vraf de albume, incluzându-le pe cele ale liceului Chinkapin. Odată ce rămase singur cu albumele, George începu cu cel mai recent. În loc să se uite

mai întâi la fotografiile individuale, deschise albumul la sfârşit, unde erau pozele de grup cu cluburile şi echipele. Găsi secţiunea de „Discursuri şi Dezbateri“, o jumătate de pagină cu un cadru alb-negru, cu vreo şapte elevi pe două rânduri, şi scrută cu emoţie feţele.

Iat-o. Părul ei arăta altfel în fotografie – era mai lung, filat şi părea să fie mai blond –, dar în rest totul era la fel, faţa, postura, zâmbetul în colţul gurii.

Citi numele scrise în josul pozei. Era pe al doilea rând, a treia din stânga: L. Decter. Dădu paginile înapoi, la prima secţiune, cu portretelor elevilor din anul terminal, şi o găsi: Liana Decter. Purta o rochie neagră, cu decolteu circular, şi un şirag de perle. Se holbă multă vreme la poza aceea, şi i se părea că şi ochii ei sunt aţintiţi asupra lui. Nu îi spuneau însă nimic nou.

Închise albumul, dar îl puse în poală. De când Denise îi dăduse drumul în birou, nu auzise nici urmă de activitate pe hol. Luă o decizie. Lăsă albumul în urmă şi ieşi, cu un aer degajat, din biroul lui Chalfant, apoi trecu de recepţie când Denise era cu spatele şi căuta ceva într-un fişet. Ieşi afară pe uşile de sticlă, în ziua caldă şi vijelioasă.

Erau şase familii Decter listate în zona Chinkapin. Începu cu prima şi formă numărul, hotărât să întrebe pur şi simplu de Liana, indiferent cine ar fi răspuns. La două dintre numere, sună îndelung – nici un răspuns, nici un robot –, iar la altul intră automat un mesaj deloc promiţător. De două ori i se spuse că a greşit numărul. Dar, la ultima încercare, un bărbat îi zise, ca răspuns la întrebarea lui:

– Cine întreabă?

– Sunt un prieten de-ai ei, domnule.

– Îmi spui cum te cheamă sau vrei să ghicesc?

Bărbatul avea un glas bătrânicios şi tremurând, răguşit, ca şi cum ar fi avut o flegmă în gât.

– Mă cheamă George Foss.

– Bine, George. Îi spun că ai sunat-o. Nu pot să-ţi promit că te sună înapoi, dar asta e problema ta.

– Mulţumesc, domnule. George nu se prea adresa cu „domnule“, dar realiză că îşi formase obiceiul ăsta de când ajunsese în Florida. Pot să vă las numărul meu?

– Ce, nu-l are deja?

– Nu, domnule.

– Atunci du-te dracu', băiete. Ce crezi că sunt eu, serviciul matrimonial al fiică-mii? zise şi îi trânti telefonul în nas.

George se uită în jos la cartea de telefoane, deschisă în poala lui. Degetul lui arătător, albit la vârf, apăsa cu putere foaia, în dreptul numărului pe care tocmai îl formase. Era şi o adresă.

K. Decter locuia pe Eighth Street şi, după ce conduse jumătate de oră, George găsi strada cu pricina. Era într-unul dintre cartierele mai nevoiaşe decât cele pe care le văzuse până atunci. Case pătrăţoase, cu curţi pavate, majoritatea cu două sau trei hârburi în faţă. Un şanţ de scurgere, prin care se prelingea o apă verzuie, mărginea strada, în loc de trotuar. În spatele caselor era un gard şi, dincolo de el, se găsea un lac artificial, cu o apă ce părea stătută. Chiar şi palmierii de la marginea străzii păreau bătrâni şi obosiţi. Frunze galbene de palmier împânzeau pământul.

George conducea încet, uitându-se după numărul 401. La un moment dat, trebui să se întoarcă, dar până la urmă găsi casa, nu pentru că ar fi fost marcată, ci pentru că cea de lângă ea – 397 – era. Casa de la 401 avea zidurile acoperite cu vinilin decolorat. În garajul deschis se vedea o camionetă veche. În peticul mic de pământ de la marginea drumului era un stejar din care se scurgeau bărbi gri şi murdare de muşchi spaniol. George, presupunând că doar tatăl era acasă, decise să stea la pândă lângă casă. Trase Buick-ul sub stejar, sperând că umbra lui va răcori un pic maşina şi o va face, totodată, să treacă neobservată.

După aproximativ jumătate de oră, George îşi dădu seama că nu se întâmpla nici una, nici alta. Interiorul Buick-ului se încălzise ca o mansardă în iulie, iar cele câteva maşini care trecuseră pe lângă el încetiniseră, şi oamenii din ele întinseseră gâtul ca să îl vadă mai bine pe intrusul din cartierul lor, pe perversul acela din maşina cu lambriuri. Realiză că era doar o chestiune de timp până când vreunul dintre şoferi avea să oprească sau până ieşea cineva dintr-una din casele din apropiere, ca să îl întrebe ce naibii caută acolo.

Acele griji concurau cu o avalanşă de gânduri. Apropierea lui de casa Lianei Decter – cunoscută şi ca Audrey Beck – impunea o reevaluare completă a caracterului ei, a educaţiei ei. Se întreba dacă nu profitase de oportunitatea de a-şi schimba identitatea cu a lui Audrey pentru a

scăpa de o soartă catastrofală, care o aştepta pe această stradă. Şi care fusese planul ei pe termen lung? Ar fi putut continua să se dea drept Audrey Beck la nesfârşit? Poate că la Mather College ar fi ţinut figura, la kilometri, state şi realităţi depărtare, dar până la urmă s-ar fi aflat adevărul. După cum se şi întâmplase, de fapt. Din pricina morţii lui Audrey. George încerca să dea de cap tuturor lucrurilor pe care le aflase în ultimele douăzeci şi patru de ore şi, în acelaşi timp, încerca să îşi dea seama de logistica mai exactă a acţiunilor sale, stând la pândă într-o maşină. Spera să o vadă pe Liana, ieşind din casa ei sau întorcându-se. Voia să ajungă primul la ea, să audă versiunea ei, să o avertizeze de cele ce urmau, să îi spună că poliţia ştia că Audrey Beck nu fusese niciodată la facultate.

O maşină trase pe cealaltă parte a străzii, un fel de maşină sport neidentificabilă, care scotea fum negru pe ţeava de eşapament. George alunecă în jos pe scaun, cu o ţigară neaprinsă între buze.

Portiera maşinii se deschise, şi un bărbat deşirat, îmbrăcat din cap până în picioare în haine din denim, ieşi din ea. Părea că se apropie de treizeci de ani, cu părul lung şi negru, strâns într-o coadă de cal, şi o faţă care, de la distanţă, părea palidă şi cu trăsături şterse. Purta ochelari de soare Ray-Ban.

George îl privi cum traversează strada, cu un mers agale şi legănat, apropiindu-se încet de casa familiei Decter. Din cauza poziţiei Buick-ului, sub stejar şi un pic ascuns după el, nu avea vedere directă spre uşa din faţă, dar, după vreo două minute, bărbatul reveni în câmpul lui vizual şi o porni, cu un aer degajat, spre George, care stătea în maşina lui. Înainte să ajungă, George îşi aprinse repede ţigara, al cărei filtru se umezise între buzele lui.

Bărbatul puse o mână pe capota maşinii, iar pe cealaltă o sprijini de marginea geamului, apoi se aplecă atât de mult încât aproape că intră cu toată faţa, de mărimea unei farfurii, în maşină. Ochii lui, de un albastru aproape frumos, scrutară interiorul vehiculului. George voia să vorbească primul, dar nu îi veni nimic în cap.

– Cum merge? zise bărbatul, cu o voce relaxată, destul de plăcută încât ar fi putut fi şi la radio.

George observă mustaţa lui foarte subţire, chiar deasupra buzei lipsite de culoare. Avea pomeţii înalţi pentru un bărbat.

– Nu prea rău.

– N-o să te întreb ce faci aici, pentru că ştiu. Mi-a spus Liana totul despre tine. Zicea că eşti un băiat cumsecade, de familie bună.

– Vreau doar s-o văd.

– Ah, ştiu că vrei. Şi e perfect de înţeles. Cred că, în altă situaţie, şi ea ar fi vrut să te vadă. Dar trebuie să înţelegi că nu-i tocmai momentul, chiar acum. Mi-a spus să te rog să pleci din oraş şi să te întorci la facultate.

Pe un ton pe care George îl voia a fi rezonabil, zise:

– Şi dacă nu mă întorc la facultate, ce mi se va întâmpla?

Trebuie să fi trecut un interval de timp calculabil în care bărbatul cu părul prins în coadă îşi luase mâna de pe capota maşinii şi i-o înfipse în gât lui George, dar George n-ar fi putut niciodată să-l măsoare. Într-o clipă îşi termina întrebarea, iar în cealaltă se zbătea după aer, în timp ce mâna cu oase proeminente a bărbatului îl sugruma şi îl împingea cu capul în tetieră.

– Se pare că te-a mai lovit cineva recent, deci probabil că te gândeşti că nu-i atât de rău să iei un pumn. Hai să vedem ce-avem noi aici…

Cu mâna liberă, bărbatul îi explora faţa lui George, întorcându-l cu delicateţe încoace şi încolo, ca un chirurg estetician care examinează ridurile de tip laba-gâştei, din colţurile ochilor unei femei.

– Cred că te-a durut când ai luat-o p-asta-n nas.

Bărbatul apăsă pe nasul sensibil al lui George, cu un deget la fel de lat şi de turtit ca o linguriţă. George ridică o mână, din reflex, ca să se apere.

– Să nu dea dracu' să te mişti.

Bărbatul îşi încleştă mai puternic mâna în jurul gâtului lui George şi apăsă mai tare cu degetul pe nasul lui. Sânge proaspăt începu să se scurgă pe buza de sus şi în gură şi auzea cartilajele cum se freacă unul de celălalt.

– Dacă ţi-aş da io un pumn în nas, n-ai mai umbla a doua zi. Ar fi daune permanente. N-ar mai rămâne nimic decât o piele fleşcăită în mijlocul feţei tale. Înţelegi ce-ţi zic?

Bărbatul îi mişcă lui George capul în sus şi în jos, de parcă ar fi fost un ventriloc cu o păpuşă.

– Bravo.

O maşină trecu încet pe lângă ei, dar nu opri. Bărbatul cu părul prins în coadă era netulburat.

– În regulă, George, o să plec acum şi îţi sugerez să faci acelaşi lucru. Dacă o să mă vezi din nou, înseamnă că vei fi pe cale să înduri o durere oribilă, aşa c-ai face bine să speri că nu o să mă mai vezi.

Bărbatul îi dădu drumul lui George şi se îndreptă de spate. George îşi şterse lacrimile proaspete de pe obraji şi trase, adânc şi dureros, aer în piept. Ştia că o să plângă la un moment dat, nu doar cu lacrimi, ci cu suspine şi muci, dar credea că poate să se abţină până când bărbatul se făcea nevăzut. În faţa maşinii, acesta îşi aranja blugii negri, strâmţi, decoraţi cu o cataramă enormă cu logoul Jack Daniels. Apoi se îndreptă, la fel de relaxat cum venise, spre maşina lui joasă şi neagră, intră înăuntru şi plecă.

Întors la motel, George plânse, dar nu atât de mult şi de tare pe cât îşi imaginase iniţial. Ce era mai rău trecuse: frica teribilă că bărbatul cu părul în coadă de cal o să îl rănească cu adevărat. „Daune permanente", zisese el, şi expresia îi rămase în cap lui George.

Era vremea să plece din Florida. Avea să ia autobuzul şi să revină la facultate, iar de acolo îl va suna pe detectivul Chalfant şi îi va spune tot ce ştie, să se descurce el. Liana avea nişte probleme care erau mult mai mari decât putea el să ducă.

Când sună telefonul, aproape că nu răspunse.

– Bună, George, zise ea.

16

George era în baia cafenelei; greața îi trecuse, dar panica era încă acolo. Trebuia să decidă ce să le spună lui Donald Jenks și Karinei Boyd. Le era dator să le spună totul, dar voia totuși să fie prudent. Nu ca să o protejeze pe Liana, ci ca să se protejeze pe sine. În discuția lui cu poliția, nu menționase că se întâlnise cu celălalt Donald Jenks, că se dusese la casa din New Essex sau măcar că, de fapt, cunoștea numele adevărat al lui Jane Byrne. Dar e drept că nici nu știuse atunci în ce măsură fusese tras pe sfoară și folosit de Liana; nu știuse că participarea lui dusese la o crimă. Fusese un plan genial și simplu. Cum faci pe cineva să deschidă un seif? Îi dai ceva care o să-l facă să-l deschidă, apoi stai la pândă. George era actorul perfect pentru această situație, pentru că habar n-avea că joacă un rol. Era doar un bărbat cumsecade care încearcă să facă un bine. Să returneze banii proprietarului de drept. Și, în timp ce el își ducea sarcina la bun sfârșit, altcineva – probabil bărbatul care pretindea că e Donnie Jenks – aștepta lângă seif, cu un ciocan în mână. Cum intrase? Venise oare odată cu grădinarii?

Mai exista o parte din George care voia să creadă că Liana era nevinovată, că nu era complice la jaf și la crimă. Voia să creadă asta, nu pentru că n-ar fi considerat-o în stare de asemenea fapte, ci pentru că spera că nu ar fi capabilă să se folosească de el pentru a-și atinge aceste scopuri. Așa cum George rămăsese întotdeauna un pic îndrăgostit de Liana, spera că și ea rămăsese un pic îndrăgostită de el. Dar s-o protejeze pe Liana nu era un motiv destul de întemeiat să nu se ducă la poliție cu tot ceea ce știa. Dacă era nevinovată, atunci era și ea în pericol.

Nu, ceea ce îl împiedica, de fapt, pe George să le spună pe loc Karinei Boyd și lui DJ, ca și poliției de altfel, tot ceea ce știa era faptul că Irene fusese abordată de falsul Donnie cu o noapte în urmă. Fusese un avertisment, special pentru el, că acțiunile lui îl afectau nu doar pe el, ci și pe ea. Dar de ce? Cu siguranță, după ce l-a omorât pe MacLean și a luat diamantele, singurul lucru care îi

mai rămânea de făcut era să se întâlnească cu Liana și să fugă din oraș. Nici unuia dintre ei nu i se putea lua urma. El știa numele real al Lianei, dar ea nu îl mai folosise de ani de zile, cât despre complicele ei, nu avea nici cea mai vagă idee cine era. Așadar, de ce o amenințaseră pe Irene? Și cum știuseră cine era Irene și cum să dea de ea? George realiză dintr-odată că tot ce se întâmplase în acel weekend trebuie să fi fost plănuit cu mult timp înainte.

Se întoarse la masă mai stăpân pe sine și cu un plan în minte despre ce să zică. Karin și DJ vorbeau unul cu altul în șoaptă, dar tăcură brusc când el își trase scaunul și se așeză.

– Sunteți bine? întrebă Karin.

– Am avut și zile mai bune. Până adineauri, nu cred că înțelesesem cât de atent plănuit fusese totul. E un pic șocant să aflu că am fost complice fără voia mea într-o crimă.

Ochii lui DJ se luminară și mustața lui subțire îi tremură un pic sub nas.

– Vreți să ne spuneți tot ce s-a întâmplat?

– Da, zise George. Totul. Dar nu pot să fac asta chiar acum. Am nevoie de câteva ore ca să pun niște lucruri în ordine.

– Nu-mi place cum sună asta, zise DJ, pe tonul unui profesor căruia i s-a cerut o prelungire pentru predarea unui eseu.

– Mai mult nu pot să fac. Credeți-mă, când o să vă spun tot ce știu, o să fiți dezamăgiți. Nu știu unde e Jane sau unde sunt diamantele. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că nu mai sunt de mult prin preajmă. Dar va trebui să vă sun mai târziu.

DJ păru deodată resemnat, dar Karin se îmbujoră, petele de roșeață de pe gât întinzându-i-se acum spre față. Își răsucea un inel pe deget.

– Dacă știți ceva, trebuie să ne spuneți, zise ea, uitându-se când la George, când la DJ. Nu? O să sunăm la poliție. Tăinuiți informații într-o investigație de crimă.

– Karin, e în regulă, zise DJ, întinzând spre ea o mână care părea moale la atingere.

Tonul vocii ei crescuse însă, iar barmanul ridicase capul din spatele tejghelei.

– O să spun poliției tot ce știu. Am nevoie doar de două ore. Promit.

– Nu-l putem lăsa să plece, zise Karin.

– E în regulă. Nu avem de ales. Domnule Foss, mă veți suna?

– Da.

– Înțelegeți că va trebui să anunț ofițerii de caz dacă aveți informații pe care le tăinuiți.

– Înțeleg.

Lui Karin îi suna telefonul în geantă. Când George se ridică, ea răspunse și vorbi repezit la el, spunându-i persoanei de la celălalt capăt că avea să sune imediat înapoi.

– Aveți cartea mea de vizită, zise DJ, și George își atinse buzunarul din față al cămășii, unde o pusese.

– Am să vă sun, zise el, apoi se întoarse și plecă.

George mergea, obosit și asudat, pe aleea care ducea la scările din spate ale blocului său. Era convins că o să îl aștepte cineva în fața intrării. Liana, cu lacrimi curgându-i dramatic pe obraji, sau falsul Donnie Jenks, fluturând un ciocan, sau o echipă de detectivi cu mandate de percheziție și întrebări. Dar nu era nimeni acolo și nici în apartamentul lui. Doar Nora, adormită pe un tricou pe care îl lăsase pe podea. O ridică, legănând-o în brațe. Ea toarse, fericită că George venise singur. Și el era de acord cu ea, întrebându-se deodată cum de subestimase atât de mult viața lui monotonă.

O puse pe Nora jos și porni la maximum aerul condiționat de la fereastra din dormitor. Un avantaj al acelui aparat antic era că făcea atât de mult zgomot, încât nu ar fi auzit niciodată telefonul sau o bătaie în ușă. Își scoase hainele și se băgă în pat, sub așternuturile făcute grămadă, așteptându-se să mai simtă mirosul Lianei, dar, cumva, nu reuși. Dispăruse deja. Sau poate toate astea nu fuseseră decât un vis febril. Acesta fu ultimul lui gând rațional, înainte de a cădea într-un somn adânc și gol.

Se trezi pe înserat, cu acel sentiment vag ireal pe care îl ai când dormi toată după-amiaza. Aerul condiționat, care zornăia la o frecvență simfonică, răcise camera la temperaturi hibernale. Pielea îi era lipicioasă unde se uscase transpirația, avea încă în gură gustul amar al cafelei și își simțea dinții murdari. Nemișcat, se uita la

lumina slabă care bătea în tavan și încercă să ghicească ora, când tot ceea ce trebuia să facă era să întoarcă puțin capul ca să se uite la ceasul de pe noptieră.

Prin huruitul aerului condiționat, auzea ritmul vag al unor zgârieturi frenetice. Probabil că era Nora, care protesta pentru că avea ușa încuiată. Trebuia să fie ora mesei pentru ea, adică în jur de șase.

Închise din nou ochii și simți cum se așterne pătura grea a somnului. Poate că ar trebui să doarmă până dimineață. Ce zi era? Trebuia să meargă la muncă a doua zi? Imediat cum acele gânduri îi pătrunseră în conștiență, le urmară și altele. Își aminti de promisiunea pe care le-o făcuse lui Karin Boyd și Donald Jenks, cum că le va spune tot ce știe. Își aminti ce decizie luase cu privire la Irene, că trebuia și ea să știe ce se întâmplă. Deschise iar ochii, dar de data asta se întoarse să se uite la ceas. Era trecut de șapte.

O hrăni pe Nora, apoi își verifică robotul telefonic. Își amintea că auzise soneria îndepărtată a telefonului, cândva în timpul somnului său adânc de după-amiază, dar nu avea nici un mesaj. Poate că visase. Făcu un duș și se îmbrăcă, apoi se duse în chicinetă, să caute ceva de mâncare. Prăji o brioșă englezească și o mâncă, goală, cu un pahar de lapte. Dușul și mâncarea, în loc să îl învigoreze, îl obosiră și mai tare. Tânjea să se întindă pe canapea, să vadă dacă nu era vreun meci de baseball sau vreun film vechi la televizor, dar se trezise cu un plan și trebuia să îl ducă până la capăt.

Irene locuia dincolo de râu, în Cambridge. Deținea un apartament la ultimul etaj, într-o clădire de cărămidă, cu trei etaje, unde funcționase la un moment dat o fabrică de pantofi. În anii ’90, chiar înainte de creșterea subită a pieței de imobiliare din zona Bostonului, fusese convertită într-un bloc cu apartamente spațioase, ecologice. La vremea respectivă, Irene plătise ceea ce păruse a fi o sumă exorbitantă pentru cei o sută de metri pătrați, dar acum părea un adevărat chilipir. Cumpărarea apartamentului a adus cu sine prima dintre numeroasele crize minore din relația timpurie a lui George cu Irene. Erau împreună de aproape doi ani, amândoi locuind în apartamente jegoase, cum se întâmplă de obicei în anii de după facultate, când ea îi prezentase posibilitatea de a

cumpăra un apartament și îl întrebase dacă voia să îl împartă cu ea. Vizitaseră împreună spațiul gol, însoțiți de o agentă imobiliară cu părul tapat, care se purta cu ei ca și cum ar fi fost un cuplu de tineri însurăței, în timp ce le atrăgea atenția asupra lemnului reciclat, a oțelului inoxidabil, a lucarnelor integrate. Tot ceea ce vedea George era o ipotecă pe care nu și-o permitea la vremea respectivă și un spațiu fără uși interioare, un apartament de adulți, unde el și Irene își vor petrece fiecare clipă cu putință unul în compania altuia. În acea seară, când stăteau la o bere în Allston, îi spusese că era prea mult, prea repede. Ea fusese dezamăgită, dar se hotărâse să cumpere apartamentul singură. Fusese prima dintre numeroasele mici deflagrații din anul acela care le erodaseră relația.

Parcă la două străzi de clădirea lui Irene. Nu trebuia să sune înainte; era luni seară și știa că avea s-o găsească pe Irene acasă. Ea credea în rutină și unul dintre obiceiurile care alcătuiau rutina era să nu ieși niciodată în oraș în serile de luni, care erau rezervate cinelor frugale și serialelor britanice importate. Trecu prin cartierul aglomerat al lui Irene, străbătând străzile înguste ticsite de blocuri de trei etaje. Uzina convertită în care locuia ocupa jumătate de stradă; era ca un iaht ancorat între sute de bărcuțe. Pentru a ajunge la scara care ducea la apartamentul ei de la ultimul etaj, trebuia să treci printr-o arcadă în aer liber, apoi să intri pe o ușă care era mereu încuiată. George apăsă butonul din dreptul numelui ei (I. DIMAS), pe panoul de metal șlefuit de lângă ușa masivă. În timp ce aștepta, se uită în sus printre treptele scării de incendiu, la cerul care se întuneca. În ciuda căldurii persistente, vara se apropia de sfârșit și zilele deveneau mai scurte.

– Alo? se auzi prin interfon vocea ei răgușită.

Îl întâmpină în prag, purtând pantaloni scurți de pijama și un tricou decolorat, cu Red Sox; George știa, fără să se uite, că pe spate era marcat numele lui Tim Wakefield și numărul lui la echipă. Irene purta o bandană din bumbac, și fața îi lucea, ca și cum s-ar fi spălat de curând și și-ar fi aplicat o cremă hidratantă pentru noapte. Își pusese un bandaj nou pe partea feței unde o lovise Donnie Jenks și, de când o văzuse în dimineața aceea, pielea din jurul bandajului se umflase și se îngălbenise.

– Ești bine? îl întrebă ea.

– Îmi cer scuze că vin așa, dar trebuie să vorbesc cu tine. Pot să intru?

În apartamentul ei era mai întuneric decât afară și, înainte să se așeze împreună pe canapea, ea aprinse un lampadar, care proiecta acum o pată de lumină, într-un cerc neregulat. În ciuda geometriei reci a apartamentului spațios, Irene îl amenajase frumos, așa încât anumite porțiuni din el erau la fel de plăcute ca niște odăi înguste și călduroase. George nu petrecea prea mult timp la Irene acasă – era o amintire constantă a eșecului lor relațional, un exponat muzeal al absenței lui, al incapacității lui de a se implica. Nu credea că Irene ar fi împărtășit în vreun fel ideea lui despre locul acela care fusese căminul ei pentru mai bine de un deceniu, dar, când venea aici, îi era cu neputință să nu se gândească la faptul că ar fi putut fi și casa lui.

Refuză o băutură, așezându-se într-un capăt al canapelei enorme a lui Irene. Ea se așeză vizavi de el.

– Ții minte vineri seară când am vorbit despre tipa aia de la Jack Crow's? începu el.

Irene dădu din cap că da.

– Chiar *era* fata aia din facultate, de care îți povestisem. Liana Decter.

– Mă gândeam eu că ea era. Păreai un pic prea speriat că o vezi. Te-ai întors să te întâlnești cu ea? De-asta mi-ai spus că nu te simțeai bine?

– Da.

– Deci ai petrecut weekendul cu ea, să înțeleg?

– Da, dar nu de-asta am venit. E o poveste mult mai complicată de atât și are legătură cu ceea ce ți s-a întâmplat duminică noapte.

Îi spuse totul, exact așa cum se petrecuse. Irene abia dacă scoase un cuvânt pe parcursul întregii istorisiri, până când ajunse la partea despre Gerry MacLean, iar ea menționă că tocmai citise despre posibila crimă în ediția din ziua aceea a ziarului *Globe*.

Când termină de povestit, ea zise:

– Doamne, George...

Și se șterse la ochi cu un colț al tricoului.

– Ești supărată?

– Nu, mi-e frică. Pentru tine. Ce naiba a fost în mintea ta? E o criminală.

– Știu. Și mie mi-e frică. Nici nu poți să îți imaginezi cum a fost să te ascult spunându-mi cum ai primit un pumn în față, știind că era vina mea și simțind că nu pot să îți spun asta.

– Nu știu de ce ai crezut că nu poți să îmi spui. Nu sunt un copil. Aș fi făcut față, și atunci n-ar mai fi trebuit să vii până aici.

– Știu. Îmi pare rău pentru toate. A fost o zi derutantă și tocmai mi-am dat seama ce am de făcut.

– Și ce ai de gând să faci?

– O să spun toată povestea poliției și detectivului angajat de MacLean și oricui altcuiva mai vrea să o afle. Nu o să o protejez nici pe Liana, nici identitatea ei. În momentul ăsta nu mai simt că îi datorez ceva. Și de aceea am venit mai întâi aici, la tine. Voiam să auzi toată povestea și mai e ceva... cred că ar trebui să pleci o vreme din Boston.

– Cum adică?

– Din anumite motive, în noaptea după ce a luat diamantele din seiful lui MacLean, Donnie Jenks ți-a făcut ție o vizită, a arătat că poate să îți facă rău și ți-a lăsat numele lui. Știa că o să aflu de treaba asta, deci a fost un mesaj direct pentru mine. Cu ce scop, nu știu, dar probabil că era un mesaj prin care îmi spunea să îmi țin gura. E singura explicație la care mă pot gândi. Iar acum, dacă am decis că nu am de gând să-mi mai țin gura, tu trebuie să pleci din oraș, du-te s-o vizitezi pe Alex în San Francisco sau ceva de genul ăsta. M-aș simți mult mai bine.

– Am treabă. Am o întâlnire dimineață, la prima oră.

– Nu e negociabil.

Ea râse.

– Vorbești serios? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că prostia mea te-a pus în pericol și că ai pățit deja ceva foarte rău – făcu un gest spre chipul ei rănit – și vreau să îmi faci această mică favoare ca să nu mă îngrijorez pentru tine. Îți plătesc eu călătoria.

– Nu e vorba de bani...

– Știu asta. Doar că... nu aș suporta să ți întâmple ceva. Dacă exagerez, atunci ăsta e motivul.

Irene își țuguie buzele. George știa că își mușcă ușor buza pe dinăuntru, în timp ce procesa tot ceea ce el îi spusese. Pleoapele ei, de obicei fardate intens, îi dădeau întotdeauna un aer de vulnerabilitate după ce se demachia. Ea oftă și se foi pe canapea, ridicându-și piciorul drept pe pernă. Pantalonii de pijama din bumbac se întinseră pe pulpa ei cu gropițe. George își mută privirea; știa că Irene era jenată deoarece coapsele i se mai împliniseră. Își ridică și celălalt picior pe canapea și îl lipi de primul. George se simți năpădit brusc de o dorință aproape insuportabilă pentru ea, o senzație despre care știa că are mai mult de-a face cu confortul și siguranța decât cu sexul.

– Pot să plec, zise ea. Nu m-ar deranja să-mi văd nepoatele. Și mai e și ceva destul de palpitant la faptul că trebuie să părăsesc pe neașteptate orașul, pentru că viața mi-e amenințată.

– Mulțumesc, mulțumesc mult, zise George.

– Și tu?

– Pot să îmi port singur de grijă, zise el, pe un ton fals baritonal.

– În mod evident, nu poți.

– Nu, în mod evident. Dar o să mă dau pe mâna poliției. E singurul lucru pe care pot să îl fac și așa e și corect. Sincer, nu-mi imaginez că Liana sau Jenks ar fi încă în Boston. N-are nici un sens. Deja au obținut ce-au vrut.

– De unde știi că unul dintre ei nu i-a tras țeapă celuilalt? Poate Donnie Jenks a luat diamantele, sau poate Liana, și de-aia a rămas Donnie pe aici.

– M-am gândit la asta. E o posibilitate. Sunt multe posibilități, de fapt. De-asta vreau să pleci din oraș. Habar n-am ce se petrece.

– Bun, de acord. Plec din oraș. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că o să ratez niște chestii interesante. O să pierd tot ce o să se întâmple aici, spuse ea, cu un zâmbet.

– Nu e amuzant. Tot ceea ce văd eu e ochiul tău oribil.

Ea își duse mâna la bandaj.

– Tot uit de asta, cumva. Trebuie să îmi promiți că o să mă suni în fiecare zi și o să-mi spui ce se întâmplă. Și eu îmi fac griji pentru

tine.

– Promit, zise George, dar rămase pe canapea.

– Nu pleci, zise Irene.

George se aplecă spre ea și o sărută. Nu știa la ce să se aștepte, dar Irene îi întoarse sărutul cu o patimă năucitoare, împingându-se în el, până ajunse deasupra lui. George îi scoase tricoul și își încleștă mâna pe unul dintre sânii ei, cu sfârcurile negre deja întărite.

– Mergem în dormitor? întrebă George, cu vocea răgușită și joasă.

Irene clătină din cap, în timp ce îi descheia pantalonii. El își vârî un deget pe sub elasticul pantalonașilor ei de pijama, ca să îi smulgă de pe ea. Ea îl opri însă, trase într-o parte materialul elastic și îl ghidă înăuntrul ei, cu pantalonii încă pe ea. El își mușcă buza, ca să nu termine imediat, și ea se năpusti asupra lui, mișcându-și șoldurile înainte și înapoi, cu o ferocitate pe care nu i-o mai văzuse. Ea îi luă mână, îi încleștă pumnul și îl apăsă de ea, frecându-se de încheieturile lui. Terminară împreună în mai puțin de un minut.

Irene îl conduse până la ușă.

– Ar trebui să-mi pui mai des viața în pericol, zise ea când se îmbrățișau de rămas-bun.

– Nu zău.

Ieșiră din îmbrățișare. Obrajii lui Irene erau îmbujorați și nu îl privea în ochi.

– Sincer, îmi pare rău pentru toate astea, zise George.

Irene flutură din mână spre el, zicând:

– Pfff. Nu e ca și când ai fi vrut să asmuți un criminal asupra mea.

– Nu e doar asta...

– Gata, hai, că devii siropos. Pari extenuat. Poți să stai aici dacă vrei, să știi.

– Trebuie să mă duc la poliție.

– Ai grijă când ieși. Te sun când o să știu ce planuri de călătorie am.

George mai rămase o clipă în dreptul ușii după ce se închise, confuz, dar hotărât în intenția lui.

17

În fața clădirii lui Irene, cerul era de un albastru electric, dar arcada era cufundată într-o beznă totală. Niște clopoței de vânt, atârnând de una dintre scările de incendiu, clincheteau dizarmonios. Două reflectoare aruncau umbre care se intersectau, prin curtea de cărămidă, și lui George i se păru că vede într-una dintre ele silueta unui bărbat. Se opri în loc o clipă, așteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Un automobil Prius trecu silențios pe stradă, farurile lui luminând scurt curtea, îndeajuns pentru ca George să își dea seama că era singur.

Porni spre mașină, zicându-și, pe rând, că era ba prea precaut, ba nu destul de precaut. Dacă falsul Donnie Jenks ar fi încă în oraș, de ce nu ar fi chiar pe aici? Fusese aici noaptea trecută, când o trântise pe Irene la pământ. Dacă voia să îl găsească pe George, ar fi știut că era un loc în care putea să își facă apariția. George iuți un pic pasul, trecând pe lângă o casă cu ferestrele larg deschise, unde, dintr-un monstruos televizor cu ecran plat, răsuna zgomotos emisiunea *America's Funniest Home Videos*. Când sunetul se pierdu în depărtare, i se păru că aude ecoul unor pași în urma lui. Acceleră un pic, întoarse ușor capul și mai mult simți decât văzu pe cineva în spate. Pulsul părea să i se fi dublat. Strada unde își lăsase mașina parcată era următoarea la dreapta; când va coti pe ea, va avea șansa să vadă dacă era într-adevăr cineva în spatele lui. Se grăbi să ia curba și, în timp ce făcea asta, se uită cât putu de relaxat în urmă. Era cineva, cam la jumătate de stradă distanță, care mergea cu un aer nonșalant și era parțial ascuns de copacii care se înșiruiau pe trotuar.

Își analiză opțiunile. Mașina lui era la vreo două sute de metri mai în față pe stradă. Putea să fugă până la ea, sperând că oricine îl urmărea avea o condiție fizică și mai proastă decât a lui, sau putea să meargă mai departe, sperând că era doar paranoic și că persoana din spatele lui ieșise să-și facă plimbarea de seară. Dar nimic din viața recentă a lui George nu sugera că ar fi fost prea paranoic în

vreo privință. În dreapta, pe aleea din fața unei case, era parcată o dubiță. Fără să stea pe gânduri, țâșni în spatele ei și se lăsă pe vine, sperând că o făcuse înainte ca urmăritorul să ajungă la colț.

George se strădui să-și mai domolească răsuflarea și ciuli urechile. Pașii, apăsați și cu un ușor târșâit pe o parte, se auzeau din ce în ce mai tare. I se păru că simte o ezitare, de parcă urmăritorul lui s-ar fi întrebat deodată unde dispăruse, dar pașii continuau să se apropie. Locul unde George stătea ghemuit era întunecat, dar el purta un tricou albastru-deschis și mașina era vopsită într-un gri metalizat. Se lipi de portiera șoferului și, când capul lui șterse mânerul, o sirenă stridentă erupse din vehicul, iar farurile din față și din spate începură să pâlpâie.

În ciuda impulsului, George nici nu țipă, nici nu se scăpă pe el. În schimb, se îndepărtă împleticindu-se de mașină, de parcă ar fi luat foc, și se împiedică spre crengile ascuțite ale unui gard viu care străjuia aleea. Strângând din dinți, se întoarse spre bărbatul de pe trotuar, care se întorsese și el. George știu instantaneu, după silueta lui de popic, că nu era acel Donnie Jenks de care se temea. Era DJ, detectivul particular. Își ținea mâna moale în dreptul inimii și părea la fel de speriat ca și George. Era încă într-o semiobscuritate, dar din câte putea George să vadă, detectivul era palid de moarte și leoarcă de transpirație. DJ își pusese ambele mâini pe genunchi și respira greu.

– Sunteți bine? îl întrebă George, venind pe trotuar. Alarma urla în tot cartierul. Hai să plecăm de lângă mașina asta.

Merseră împreună spre mașina lui, în timp ce DJ răsufla precum un fundaș care tocmai alergase un meci întreg.

– M-ați urmărit până aici?

– Da. Sirena aia aproape că mi-a provocat un atac de cord.

– Nu aveți unul pe bune, nu?

– Nu cred. Am avut unul odată, așa că știu cum e. Nu se simte așa.

George nu știa ce să zică, așa că întrebă:

– De unde m-ați urmărit? Din Boston?

– Da. Speram să mă conduceți la Jane Byrne.

– De unde știți că n-am făcut-o?

– Pentru că v-ați dus să o vizitați pe Irene Dimas și, dacă nu cumva o ține ascunsă pe Jane...

– De unde știți de Irene?

– Sunt detectiv. Investighez. Încercați cumva să ascundeți relația dumneavoastră de cincisprezece ani cu o fostă colegă de muncă?

– Presupun că nu. M-ați așteptat în față tot timpul ăsta?

– Da. Mi-am ratat cina.

Ajunseră la mașina lui George. Alarma încă urla pe fundal. Rămaseră stingheri o clipă, de parcă se întrebau dacă trebuiau să continue discuția sau să pună punct pe seara aceea.

– Nu știu unde e Jane, zise George.

– Vă cred. Domnișoara Boyd, însă, nu. Mai știm și că sunt lucruri pe care nu ni le-ați spus încă.

– Așa e. M-am gândit la asta. Sunt pregătit să vă spun tot ce vreți să știți. Și dumneavoastră, și poliției.

– Bine.

Alarma se opri. Din câte își dădea George seama, nimeni, nici măcar proprietarii mașinii, nu ieșiseră să vadă dacă nu cumva se produce o infracțiune.

– Aș prefera să nu vă povestesc totul aici, în stradă. Putem să mergem undeva? Unde ați lăsat Suzuki-ul?

DJ râse.

– Pe strada paralelă.

– N-aș fi zis că e cea mai bună mașină dacă vrei să rămâi nereperat.

– V-am urmărit pe dumneavoastră, nu-i așa?

– Ce faceți dacă o ia cineva pe șosea? Prinde mai mult de o sută?

– Ajunge deja, vorbiți despre feblețea mea. Hai să spunem că, în munca mea de zi cu zi, nu prea urmăresc suspecții pe autostrăzi, sau pe oriunde altundeva. Petrec cea mai mare parte din timp într-un birou.

– Așadar, unde mergem să vorbim? întrebă George. Am putea să ne întoarcem în cartierul meu, în Boston. E un bar confortabil acolo.

– De acord. Putem să ne întâlnim în fața blocului dumneavoastră. Cred că o să reușesc să țin pasul.

George se duse pe partea șoferului, iar DJ se pregăti să traverseze. Se uită în ambele sensuri, pe strada întunecată și liniștită, și George zâmbi în barbă la asemenea precauție exagerată, dar, când DJ începu să traverseze, o mașină albă veni în goană pe stradă, cu farurile stinse. George urlă la DJ să aibă grijă, dar detectivul era deja la jumătatea drumului. DJ ezită pentru un moment, încercând să decidă dacă să o ia înainte sau înapoi; în momentul acela, frânele mașinii țipară ca o fată într-un film de groază, și DJ reuși să mai facă un singur pas spre bordură, înainte de a zbura peste capota mașinii, care era încă în mers. George îi privi șoldurile enorme proiectate în aer, de parcă ar fi fost imponderabile. DJ reuși să pună un antebraț în fața capului, care lovi parbrizul, făcându-l țăndări. DJ făcu o piruetă prin aer, făcându-se nevăzut și, în timp ce mașina oprea, iar urletul frânelor înceta abrupt, George auzi bufnitura oribilă și greoaie, atunci când DJ se lovi de asfalt.

George o porni spre DJ, aruncând un ochi și spre șoferul mașinii, dar rămase brusc pironit în loc. Fereastra mașinii – un Dodge alb – era coborâtă, și șoferul ținea în mână o pușcă cu țevile scurtate, sprijinind-o cu nonșalanță de buza geamului. George se opri, ridicând mâinile, într-un gest instinctiv, iar picioarele lui începură să o ia în direcția opusă. Se lovi cu călcâiul de bordura de pe care tocmai coborâse și căzu pe spate pe trotuar. Auzi ceea ce presupunea a fi zgomotul de încărcare a puștii și parțial se rostogoli, parțial alunecă în spatele mașinii sale, exact când detunătura puștii zdruncină totul în jur. Saab-ul lui George se clătină pe roți. Una dintre ferestrele sale se dezintegră. În liniștea care urmă, auzi Dodge-ul demarând, cu un alt țipăt scurt al roților. Mirosul de cauciuc ars și metal încins umplea aerul.

– DJ, strigă George în noapte, dar nu primi nici un răspuns, doar șuieratul unui cauciuc spart și, de altundeva, o ușă deschizându-se și glasuri venind spre el.

*

George se afla în camera de interogare a secției de poliție din Boston de peste o oră, lăsat singur pe un scaun de plastic, sub becurile fluorescente. Își terminase cafeaua, apoi rupsese cu grijă bucăți din paharul de polistiren, până când acesta ajunse la

jumătate din mărimea lui inițială. Chiar înainte de miezul nopții, ușa se deschise spre interior, și detectiva Roberta James îi trecu pragul. Purta blugi, o cămașă cu mâneci scurte și o șapcă verde cu Boston Celtics.

– Bună seara, zise ea, punând o cană și un dosar pe masă și așezându-se.

– Doamnă detectiv, zise George.

– Ați cam tras o sperietură în seara asta, am auzit?

– Ce știți de Donald Jenks? I-am întrebat pe toți de pe-aici și n-am putut afla nimic.

– Cot fracturat. Umăr dislocat. Comoție cerebrală. O să îl țină peste noapte la spital.

George oftă. După ce se trăsese în el, făcuse un efort ca să își miște picioarele ca de cârpă și se dusese pe partea cealaltă a străzii. DJ era pe jumătate pe trotuar, întors pe o parte, cu părul leoarcă și lipicios de sânge. Era conștient, dar când George îl întrebase cum se simte, se uitase în sus cu o privire confuză, apoi își mutase iar ochii spre asfalt, de parcă întrebarea îl făcuse să se simtă rușinat.

– Ce s-a întâmplat? zisese o voce din spatele lor.

Era o femeie trecută de treizeci de ani, cu părul blond tuns periuță. Se ținea la o distanță de câțiva metri, cu o expresie îngrijorată pe față.

– A fost lovit, zise George. De o mașină. Mașina a plecat.

Glasul lui suna deopotrivă tremurat și formal și se gândi că era, probabil, într-un fel de stare de șoc. Femeia făcu un pas șovăielnic spre ei. Deodată, lângă ea apăru un bărbat, vorbind la mobil. Șoptea, de parcă nu mai voia să audă nimeni altcineva. O mașină de patrulă apăru la câteva clipe înaintea ambulanței. Mai mulți vecini începuseră să apără pe stradă, formând un semicerc în care toată lumea vorbea șoptit. În timp ce paramedicii se ocupau de DJ, George vorbea cu un polițist, arătându-i urmele de cauciuc pe asfalt și partea laterală a automobilului său Saab, cu o gaură în caroserie, pe unde trecuse glonțul. Ofițerul, în mod clar alt iubitor de mașini, studie daunele cu o gravitate solemnă. George istorisi faptele așa cum se petrecuseră, omițând povestea de ansamblu, mult mai complicată, dar le arătă cartea de vizită a detectivei James și le spuse

că cele întâmplate erau legate de un caz pe care îl investiga ea. După ce plecase ambulanța, fu dus la secție și i se spuse să aștepte în camera de interogare.

– Vreți să îmi spuneți ce s-a întâmplat? întrebă detectiva James.

El se întreba unde era partenerul ei, O'Clair, și dacă nu cumva privea și asculta și el, în fața unui ecran, undeva.

– Cu siguranță, zise George.

– Știți cine a tras în dumneavoastră în seara asta?

– Știu cine a fost, dar nu îi cunosc numele real. Numele pe care mi l-a dat e Donnie Jenks.

– Donald Jenks, care e în spital acum?

– Nu, acela e adevăratul Donald Jenks. Bărbatul care a dat peste el cu mașina și a tras în mine își spune Donnie Jenks, dar, în mod evident, nu e numele lui real, altfel ar fi ditamai coincidența.

– M-ați pierdut.

– Bine, zise George. O iau de la început și vă spun tot ce știu.

Zis și făcut. Era a doua oară când spunea povestea în seara aceea, după ce prima oară i-o istorisise lui Irene, și, în timp ce relata din nou, se simțea și mai naiv și mai incompetent. Îi spuse detectivei James tot ceea ce se întâmplase de vineri seară până atunci, fără să intre în detalii specifice despre trecutul lui, cu douăzeci de ani în urmă, alături de Liana. Cu toate astea, îi dădu numele ei real.

– Sigur aveți un dosar despre ea. E căutată în Florida pentru omucidere.

– Cum se scrie numele ei de familie?

– D-E-C-T-E-R.

– De ce nu ne-ați dat aceste informații azi-dimineață?

George ridică din umeri.

– Atunci nu știam că ea… că eu eram implicat într-o crimă. Încă mai credeam că era posibil să-mi fi spus adevărul, că venise în Boston ca să returneze banii și ca să încerce să recapete o fărâmă de siguranță în viața ei. Evident, m-am înșelat.

– Și nu știți unde ar putea fi?

– N-am nici ea mai vagă idee. Mă îndoiesc că mai e prin zonă. Aș fi zis că a plecat de mult, doar că, evident, partenerul ei e încă aici.

Detectiva James deschise dosarul din fața ei, scoase o poză de identificare făcută de poliție, în alb-negru, și o întoarse ca să o vadă George.

– Acesta este bărbatul care își spunea Donnie Jenks?

Bărbatul din fotografie avea părul lung și dat pe spate și era cu cel puțin zece ani mai tânăr decât „Donnie Jenks“, dar trăsăturile păreau aceleași, mici și înghesuite, pe un cap care părea să se lărgească spre creștet. George se uită la nas; era greu să își dea seama din poza neclară, dar părea să fie același nas, cârn și turtit la rădăcină.

– Seamănă cu el, zise el. Cine e?

– Bernie MacDonald. Vă spune ceva numele ăsta?

George îi răspunse că nu.

– Dar sunteți sigur că acesta este bărbatul cu care v-ați întâlnit în New Essex, bărbatul care v-a lovit în rinichi?

George se uită din nou. Bărbatul din fotografie avea o expresie calmă, aproape arogantă, de parcă nu era foarte îngrijorat cu privire la ceea ce făcuse ca să ajungă în situația respectivă și nici de ceea ce urma să se întâmple. Acea liniște îi confirmă lui George că era categoric aceeași persoană care își spunea Donnie Jenks.

– Da, sunt sigur. Are vreo legătură cu Liana Decter sau Jane Byrne?

– Nu avem nimic cert, dar până de curând a locuit în Atlanta. Era barman la un local din zona unde Liana locuia și lucra. Amprentele lui au apărut pe un automobil furat, din afara orașului. Așa am dat de cazierul lui.

– Pentru ce fusese arestat?

– Nimic prea serios. Vătămare corporală gravă. Furtișaguri minore. Nici o crimă, nici o tentativă de omor. Până acum.

– Bine de știut.

– Credeți că Bernie MacDonald și Liana ar putea să se ascundă în casa aceea din New Essex?

– Nu. E o cocină, nu e nici măcar locuibilă. Cumva, unul dintre ei știa de casa aia și acolo au decis să îmi însceneze întâlnirea cu tipul ăsta... Bernie. Planul era, evident, să mă sperie destul de tare încât să simt că trebuie să îi fac Lianei favoarea asta.

– Poate pe undeva prin apropiere? De ce credeți că au ales New Essex?

– Mai e o altă casă pe alee. Chiar am bătut la ușă, să văd ce pot să aflu. Femeia de acolo mi s-a părut destul de încordată.

– Știți cum o cheamă?

– Nu. Am întrebat-o doar dacă știa cine ar putea locui în vechea cabană. Nu prea a fost de ajutor.

– Bine.

Detectiva băgă poza lui Bernie MacDonald înapoi în dosar și îl închise. Își arcui umerii, îndreptându-se de spate, și George auzi un pocnet sonor.

– Sunt liber să plec? întrebă el.

Îl durea tot corpul. În ciuda somnului de la amiază, simțea că ar putea oricând să adoarmă doar dacă închidea ochii.

– Dacă nu vă mai amintiți nimic altceva ce ați omis să ne spuneți, zise detectiva James și se lăsă pe spate, punându-și ambele brațe pe cotierele scaunului. George observă pentru prima oară, cât de sculpturale și de fine erau brațele ei. Chiar nu vreau să mai aflu că tăinuiți informații. Nu vom mai fi la fel de generoși.

– N-o fac. Dacă am uitat ceva, e doar pentru că abia mai gândesc cum trebuie. Vreau doar să mă duc acasă să mă culc.

Detectiva se holbă la el cu o privire care reușea să fie deopotrivă amenințătoare și plictisită, apoi se ridică brusc.

– Veniți cu mine. Sunteți liber.

Un ofițer de poliție îl conduse pe George acasă, având în vedere ca Saab-ul lui era într-un atelier, pe celălalt mal al râului.

Stătea în spate, iar vinilinul crăpat mirosea a clor și toaletă publică. Ofițerul care conducea vorbi la mobil tot timpul, certându-se cu soția lui dacă fiica lor adolescentă putea sau nu să se ducă neînsoțită la un eveniment. Nu își prea dădea seama de care parte era ofițerul, dar părea să piardă disputa. „Lumea merge mai departe“, gândi George, „în ciuda crimelor și a jafurilor de milioane de dolari și a idioților ca mine, care se implică în ele“.

Ofițerul opri mașina lângă clădirea lui George, îi spuse nevestei să aștepte o clipă și se întoarse.

– E bine aici? Vreți să intru cu dumneavoastră?

George privi în susul aleii lui, întrebându-se pentru o clipă dacă nu cumva era populată cu toți indivizii din lume de teapa lui Bernie MacDonald.

– E bine, zise el, iar polițistul deblocă ușile.

George îi mulțumi și ieși, prea obosit ca să îi mai pese cine ar putea să îl aștepte la treptele din spate. Nu era nimeni. Și nu era nimeni nici în apartamentul lui, cu excepția pisicii foarte guralive și înfometate. O hrăni pe Nora, bău câteva pahare de apă și se urcă înapoi în pat. Corpul lui se simțea neobișnuit de greoi pe saltea și îl dureau toți mușchii. Își imagina că, atunci când pușca îi dăduse o gaură în Saab, se încordase violent, din tot corpul.

Închise ochii, dar nu adormi imediat. Îi tot treceau diverse întrebări prin minte. Nu reușea să își dea seama de ce mai era încă implicat în ceea ce se întâmpla. Îi era clar cum fusese folosit inițial, dar era clar și că ceva se întâmplase între Liana Decter și Bernie MacDonald, care dusese la o neînțelegere. Altfel, de ce ar mai fi fost MacDonald aici? Oare credea că George are diamantele?

George auzi un mieunat slab, când Nora sări pe pat, la picioarele lui. O simțea cum se culcușește în poziția ei obișnuită. Se întoarse pe burtă, și simți cum începe deja să-l ia somnul. Se gândi la Liana, reluând în minte momentele care se petrecuseră cu douăzeci și patru de ore în urmă, când fusese goală chiar în patul acela. Își amintea chipul ei, felul în care fusese redus la o mască de către lumina zorilor. Noțiunea neclară a unei perechi de ochi, un nas, o gură. Îi crăpă obrazul de rușine când își aminti ce o întrebase când zăceau împreună, cu picioarele și mâinile înlănțuite:

– A fost pe bune, nu? întrebă el. Ce am trăit noi în facultate?

Masca ilizibilă, care era chipul ei, nu dădea nimic în vileag.

– Șșșt, zisese ea, trăgându-l mai aproape, astfel încât buzele să-i ajungă lângă urechea lui.

Își plimbase vârful limbii peste gâtul lui.

Apoi se gândi la Irene, cum fusese mai devreme în acea după-amiază, cum, după ce terminaseră amândoi, ea își îngropase capul în gâtul lui și stătuseră amândoi nemișcați, cu George încă în ea și simțindu-i răsuflarea caldă pe claviculă.

Imaginile se băteau cap în cap, apoi începură să se contopească și să se îmbine, în timp ce George cădea într-un somn tulburat și neliniștit.

18

– Bună, Audrey, îi zise George, la telefon, Lianei Decter.

Stătea în camera lui de motel, încă zdruncinat după întâlnirea cu tipul acela cu maşina sport şi era sigur că îi tremura vocea.

– Ai crezut că sunt moartă?

– Ce te aşteptai să cred?

– Îmi pare rău.

George nu zise nimic, aşa că ea continuă:

– Presupun că Dale te-a speriat destul de rău azi după-amiază. Îmi pare rău şi pentru asta.

– A fost destul de înfricoşător.

– Mda, cu asta se ocupă. E jobul lui. S-a întors în Tampa, însă, aşa că mă gândeam că am putea să ne vedem diseară. Aş vrea să îţi explic.

George lăsă o secundă să treacă, apoi zise:

– Bine.

– E un local în Chinkapin care se cheamă Palm's Lounge, zise ea şi îi dădu adresa. Crezi că poţi să îl găseşti?

Stabiliră să se întâlnească la ora nouă seara şi, înainte ca George să apuce să îi mai pună vreo întrebare, ea închise telefonul. El rămase o clipă pe marginea patului. Încă putea să îşi pună planul în aplicare. Să plece din Florida. Să îl sune pe detectivul Chalfant de pe drum şi să îi spună totul. Să nu o mai vadă niciodată pe Audrey sau cum o chema. Dar convorbirea telefonică schimbase toate astea. Ea voia să se vadă cu el şi nu exista nici cea mai mică şansă să nu se ducă. Venise în Florida ca să afle adevărul, iar acum avea ocazia.

Făcu un duş, deşi nu avea haine curate în care să se schimbe, apoi îl vizită pe Dan Thompson şi îi ceru maşina peste noapte. Acesta îi spuse că poate să o ţină peste noapte, atât timp cât o aduce înapoi a doua zi dimineaţă, la opt.

Abia începuse să se lase seara, era încă lumină afară şi, pentru că se simţea prea nerăbdător ca să mai rămână în camera lui de motel, se sui la volanul maşinii şi o luă din loc. Trecu râul Dahoon spre Chinkapin, apoi o luă pe Cortez Avenue până St Anna's Island. Parcă lângă plajă.

Golful era de un albastru metalic intens, şi soarele care apunea înroşea cerul şi răspândea pe mare o lumină albă, năucitoare. George se duse până la plajă şi găsi un ponton vechi de lemn, cu o clădire în capăt. Merse de-a lungul pontonului, trecând de pescari şi turişti în vârstă. Ajunse la un bar în aer liber, cu trei scaune goale, roase de intemperii. Ceru o sticlă de Budweiser şi fu servit. Mai băuse în baruri şi înainte – câteva spelunci în apropierea facultăţii lui, cunoscute îndeosebi pentru faptul că nu le cereau niciodată studenţilor buletinul –, dar nu fusese niciodată servit într-un bar din afara acelei zone. Dădu numaidecât pe gât prima bere, apoi mai ceru una, îşi aprinse o ţigară şi sorbi încet din sticla de Budweiser, uitându-se la bărcile care pluteau prin lumina asfinţitului.

După o oră şi jumătate, dar cu încă o oră şi jumătate înainte de ora întâlnirii cu Liana, George îşi lăsă Buick-ul în parcarea cu pietriş de la Palm's Lounge. Era o fostă fermă, cu un palmier şters pictat pe o parte şi o reclamă luminoasă la bere deasupra uşii, la intersecţia dintre două drumuri netede şi pustii. Cumpărase un cheeseburger de la un fast-food şi îl mâncase în maşină. Mai erau doar două automobile în parcare, în afară de al lui, ambele camionete. Constată cu uşurare absenţa maşinilor sport.

Interiorul barului Palm's Lounge era de mărimea unui vagon de tren, cu o lumină rece spre intrare, de la un bec fluorescent atârnat de tavan, şi abia luminat spre spate. În bar erau doar un angajat şi o clientă, care beau fiecare câte un cocktail în partea semiobscură a barului. Angajatul era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu o mustaţă groasă şi părul rar; clienta lui era o femeie cam de aceeaşi vârstă, care purta o pălărie de cowboy, cu boruri înguste.

George se aşeză pe un scaun undeva la mijlocul tejghelei şi îşi sprijini cotul pe ea. În timp ce barmanul venea spre el, îi ceru o bere Bud.

Barmanul aduse berea şi îi luă lui George doi dolari.

– Tonomatul e bulit. Dacă vrei să pui o piesă, e moca, zise barmanul.

George se duse cu berea la tonomatul vechi din spate, care avea un şir de viniluri aliniate orizontal, în spatele unei vitrine curbate. Titlurile melodiilor erau trecute pe nişte cartonaşe mici, unele bătute la maşină, altele scrise de mână, majoritatea fiind piese country.

George selectă mai multe, alegându-le la întâmplare, bazându-se pe nimic altceva decât recunoaşterea unui nume. Hank Williams, spre exemplu, îi suna cunoscut. La fel şi Patsy Cline.

Îşi duse berea la o masă din colţul opus şi aşteptă.

Ea intră pe uşă la un minut după ora nouă. De când o aşteptase el, mai intrase un bărbat scund cu geacă de vinilin, se aşezase lângă femeia cu pălăria de cowboy şi îşi comandase un Jack Daniels cu cola. Mai intrase un cuplu, un bărbat obez cu o nevastă slăbănoagă şi tatuată. Ceruseră două pahare de whiskey sour, le duseseră la o masă aproape de intrare, le băuseră fără un cuvânt şi plecaseră.

Audrey/Liana intră pe uşă, lăsând-o apoi să se închidă în urma ei. Era scăldată în lumina proiectată de becul din tavan, şi George o privi cum se uită spre spatele barului, fără să vadă nimic pentru o clipă. Purta o pereche de pantaloni negri de bumbac, genul pe care îl mai poartă uneori chelnerii şi chelneriţele, şi o bluză cu mâneci scurte, verde, culoarea ei preferată. Arăta exact aşa cum şi-o amintea: cu umerii înguşti, puţin lată în şolduri, cu ochii exotici, surprinzătoare. Îl zări.

El rămase aşezat în timp ce ea ieşi din lumina puternică a becului de la intrare şi păşi în penumbră, aruncând o privire pe furiş spre bar, apoi punându-i o mână pe umăr, aplecându-se uşor. Mirosea la fel – a gumă cu scorţişoară – şi el realiză că era un lucru legat de ea pe care îl uitase după doar câteva săptămâni.

– Ţi-a cerut buletinul pentru aia? întrebă ea, arătând spre bere.

– Nu. Nu cred că e cazul să îţi faci griji.

– Mai vrei una?

– Le iau eu, zise George. Tu stai jos. Vrei o bere sau altceva?

– O bere ar fi perfect.

Ea se aşeză la masă, iar el se duse la barman, să mai ceară două beri.

Când se întoarse, ea îşi pusese ambele mâini pe masă, cu palmele în jos, ca un copil care aşteaptă să fie hrănit. George o mai văzuse făcând gesturi de genul ăsta. În ciuda identităţii ei false, Liana era Audrey, cea pe care o cunoscuse el. Pentru că era pilit, voia să se întindă spre ea şi să o ia pe după umeri. Voia să o sărute.

– Nu pot să cred că ai bătut tot drumul până aici, zise ea, după ce sorbi din spuma care se ridica spre gâtul sticlei.

– Nu cred că ai dreptul să începi o propoziţie cu „Nu pot să cred că…“ înaintea mea.

Ea zâmbi.

– Just.

– Credeam că ai murit. Ai vreo…?

– Stai, opreşte-te. Mă simt groaznic în legătură cu asta. Acordă-mi o clipă să îţi explic şi poate o să înţelegi. Ai văzut azi unde locuiesc, deci ştii că nu vin dintr-o familie înstărită şi nu mi-aş fi permis să merg la facultate. Nu vreau să intru în prea multe detalii, dar locuiesc doar cu tatăl meu. E bătrân pentru un tată, are aproape şaptezeci de ani. A scris pentru televiziune acum aproape treizeci de ani, în California. Zice că a scris un episod din Zona crepusculară*, dar nu ştiu ce să zic… Acum, nu mai face altceva decât să bea bere, să fumeze iarbă şi să joace la pariuri. Doamne, sună ca şi cum… sărăcuţa de mine, nu? Oricum, ca să nu o lungesc, avem o mamă care n-a fost niciodată prin preajmă, un tată bătrân şi oribil, care e constant îngropat în datorii, şi proasta de mine, care crede că ar putea să se ducă la colegiul comunitar, ca să mai studieze doi ani după liceu. Şi asta, cu noroc.*

– Apoi ai cunoscut-o pe Audrey Beck. La clubul de dezbateri.

Ea trase adânc aer în piept.

– Domnule detectiv Foss, ţi-ai dat seama de toate, văd. M-am împrietenit cu Audrey, sau întovărăşit mai degrabă. Vorbeam la întâlnirile de argumentare. Ea îmi zicea că îi plac cerceii mei. Eu îi ziceam că îmi plac blugii ei etc. Mi-a mai spus şi că părinţii ei o puneau să meargă la facultate, deşi ea nu voia decât să se ducă la nu ştiu ce casă pe plajă, pe care o închiriau iubitul ei şi formaţia lui. Eu i-am spus că aş face moarte de om ca să merg la facultate, dar că nu aveam destui bani. Şi i-am spus şi că taică-miu probabil că nici nu ar observa dacă iubitul meu s-ar muta cu mine în cameră. Şi atunci am născocit un plan. Sau nu, nu e tocmai aşa. Am născocit o fantezie, zicându-ne cât de tare ar fi să putem să facem schimb de locuri. Dacă eu aş fi avut părinţii ei, aş fi putut să mă duc la facultate şi toată lumea ar fi fost fericită. Dacă ea l-a fi avut pe taică-miu, atunci ar fi putut să se ducă să locuiască cu iubitul ei în casa de pe plajă. Asta a fost în mai. Apoi am terminat amândouă liceul şi nu am mai vorbit cu ea până în august.

– Ce-ai făcut toată vara? Ce planuri aveai?

– Lucram ca plasatoare la un restaurant care se cheamă Riverview, ca în ultimii doi ani. Mă înscrisesem la cursuri la colegiul comunitar. Era naşpa, dar ce puteam să fac? Apoi m-a sunat Audrey. Mi-a spus că a decis să nu se ducă la facultate. În schimb se ducea la West Palm Beach şi, când nu o să îşi facă apariţia la şcoală, părinţii ei vor afla totul. Apoi a zis că ar trebui să merg eu în locul ei. Aveam maşina mea. Puteam să-i zic tatei că am decis să plec – oricum nu i-ar fi păsat –, să mă sui în maşină şi să plec în Connecticut, să mă înscriu sub numele de Audrey Beck, şi nu s-ar fi prins nimeni. Ea trebuia să stabilească o oră pe săptămână când să îi sune pe ai ei, ca să pară că e la facultate. Iar eu, dacă primeam un telefon de la părinţii ei, puteam pretinde că sunt o colegă de cameră, să notez un mesaj şi să i-l transmit lui Audrey în Florida. Părea plauzibil… Adică, era plauzibil. Am făcut-o şi a mers. Liana îşi încleştă fălcile şi se uită fix la George. Şi cred că ar fi continuat să meargă…

– Doar că Audrey a murit.

– Exact. Audrey a murit. Aşa că am murit şi eu.

Un ochi îi scânteia în lumina tonomatului. Patsy Cline cânta ceva despre nişte plimbări după miezul nopţii.

– Ce s-a întâmplat?

– Cu Audrey?

– Da.

– M-a sunat când m-am întors în Florida. Se întorsese şi ea în Sweetgum. Ne-am întâlnit. Chiar aici, de fapt. Era vraişte. Mare surpriză, iubitul ei s-a dovedit a fi un cretin. Zicea că nu îl interesează decât drogurile şi să şi-o tragă. Mi-a zis că a încercat să o convingă să facă sex cu toată trupa. Presupun că picătura care a umplut paharul a fost că traficanţii de droguri îi urmăreau pentru bani. Suna ca un coşmar. M-a întrebat cum e la Mather College şi i-am spus. N-am minţit, i-am spus că am avut un semestru minunat şi i-am povestit şi despre tine. Îmi dădeam seama că ea credea că a făcut o greşeală imensă, ceea ce presupun că era adevărat. Cred că era pe droguri şi în seara respectivă – părea că luase ceva chiar înainte să vină aici să ne vedem – şi apoi s-a îmbătat. Oricum, mi-a spus că vrea să ne schimbăm vieţile la loc. Voia să se ducă la facultate din semestrul al doilea.

– A crezut că n-o să observe nimeni?

– Ştiu, dar ea nu gândea. I-am explicat că nu era posibil, că nu putea să apară acolo pur şi simplu, zicându-le tuturor că ea e, de fapt, Audrey Beck. I-am spus că n-o să mă mai duc în locul ei, dacă asta vrea cu adevărat, şi că putea să se transfere la altă facultate. Aşa a şi rămas. Era supărată. Cred că ea chiar şi-a imaginat că îşi putea relua pur şi simplu viaţa de unde o abandonase. Nu e ca şi când am arăta exact la fel.

– Păi nu arătaţi la fel.

– Şi cu asta, basta. A plecat acasă, şi eu la fel. Aia a fost noaptea în care a murit.

– Şi crezi că s-a sinucis?

– Era mangă, deci cred că poate a intrat în garaj şi a leşinat, pur şi simplu. Nu am aflat decât la două zile după aceea. Evident, eu decisesem deja să nu mă mai întorc la Mather. Plănuiam să vă sun pe tine şi pe Emily. Apoi a murit şi nu am ştiut ce să fac.

– O, Doamne, zise George şi îşi aprinse o ţigară. Îşi terminase deja berea şi era uşor ameţit, dar povestea ei nu avea întru totul sens. Cum te-ai simţit când ţi-a spus că îşi vrea numele înapoi? Îmi imaginez că plănuiai să te întorci la şcoală.

– Ei bine, da, dar ştiam totuşi că e doar ceva temporar. Să fiu Audrey era o chestie temporară. Devenisem o persoană complet diferită – ştii tu, eram la facultate, aveam note bune, aveam un iubit, şi încă pe unul ca tine –, dar mă simţeam de parcă aş fi avut o boală secretă, sau de parcă aş fi avut un ceas în mine, care ticăia ca o inimă, şi în orice moment putea să sune alarma, iar Audrey Beck n-ar mai fi existat. Ar fi murit, iar eu ar fi trebuit să redevin Liana Decter. Doamne, parcă e un vis acum, tot semestrul ăla.

– Trebuie să fi fost ciudat.

– Dar şi plăcut. Ne-am simţit bine, nu?

– Poate că există o şansă să te întorci. Cu numele tău. Chiar îţi mergea bine acolo.

Liana râse.

– Crezi că m-ar ierta pentru că mi-am falsificat identitatea? Crezi că părinţii lui Audrey m-ar ierta şi ei? Au plătit pentru ca o străină să se ducă la facultate în locul fiicei lor.

– Părinţii au aflat şi ei că Audrey nu s-a dus la Mather. De fapt, toată lumea ştie, chiar şi poliţia.

– Da, am auzit. Mă gândeam eu că o să se afle. Nu eram sigură…

– Dar mulţumită mie…

– Mulţumită ţie şi devotamentului tău neabătut.

Liana întinse o mână şi îl mângâie pe obraz. Tăcură o clipă. Berea şi apropierea dintre ei deştrămaseră orice simţ al realităţii cu privire la locul în care se aflau şi la discuţia pe care o purtaseră.

– Mi-e dor de tine. Mi-a fost dor de tine, zise George.

– Şi mie mi-e dor de tine.

– Pot să te sărut?

– Da.

– Am buzele un pic rănite.

– Da, am observat. E în regulă.

Se sărutară, cu tandreţe, în colţul întunecat al barului, în timp ce o melodie vioaie, în stil rockabilly, înlocuia acordurile muzicii lui Patsy Cline.

– Nu mi-ai spus toată povestea, zise George.

– Ştiu. Dar mai întâi, spune-mi cum a fost la şcoală. Cum au reacţionat oamenii?

Îi spuse despre cele două zile petrecute la Mather, cum a aflat de la Emily, îi povesti şi despre priveghiul de la Barnard Hall, despre întâlnirea lui cu decana, despre cum Kevin aproape că îl luase la bătaie. Liana asculta cu atenţie, cu gura căscată şi ochii şi mai mari decât de obicei.

– E ca şi cum ţi s-ar permite să îţi vezi propria înmormântare, zise ea. Cumva, e fascinant, într-un sens morbid.

Îi povesti şi despre excursia lui până în Florida şi despre ceea ce se întâmplase în ultimele două zile. Când ajunse la partea în care îi spunea cum stătuse la pândă în faţa casei ei, George zise:

– Acum trebuie să-mi zici care-i faza cu tipul ăla care era acolo.

– Dale.

– Exact, Dale.

– Bine. Presupun că ţi-ai câştigat dreptul ăsta, dar n-o să-ţi placă prea mult.

– E un prieten?

– Oarecum.

– Un iubit?

– Nu chiar, dar într-un fel da. Lasă-mă să-ţi explic. În primul rând, cum ţi-am zis, tatăl meu joacă la pariuri. Mult. Pe vremuri, se ducea la curse, dar apoi a început să joace la pariuri sportive, printr-un agent din Tampa. Sincer, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă pe tipul pe care îl sună, dar vorbea la telefon tot timpul, chiar mai mult decât mine când eram în generală. Datora o grămadă de bani şi, când nu îi plătea, ne trezeam la uşă cu tot soiul de indivizi care te băgau în sperieţi. Şi unul dintre tipii ăia…

– … a fost Dale.

– Exact. Era un recuperator şi trecea pe la noi destul de des. Aparent se pricepe de minune să provoace durere fără să lase urme.

– Mie nu asta mi-a spus. Mi-a zis că o să rămână urme.

Liana îl strânse uşor de antebraţ.

– Îmi pare rău că ai avut de-a face cu el. Sunt sigură că a fost foarte neplăcut. N-a mai trecut pe aici de mult timp. N-a mai fost din vara de dinainte să înceapă facultatea, pentru că tata a început să se ducă la Pariorii Anonimi. Pe de o parte, de-asta am şi simţit că pot să plec şi să mă duc la Mather. I-am spus tatălui meu că o să fac turul ţării cu maşina, împreună cu o prietenă, şi că o să-l sun să văd ce mai face. El a zis că o să se descurce. L-am pus să-mi promită că o să se ducă în continuare la Pariorii Anonimi, dar n-a mai făcut-o.

– De-asta s-a întors Dale.

– Şi de asta, dar şi ca să mă caute pe mine. Îmi dai şi mie una? Eu nu mai am. George îi aprinse o ţigară. Asta e partea despre care e mai greu să vorbesc, continuă ea. Situaţia a devenit foarte nasoală pentru o vreme şi datoram foarte mulţi bani. Tata îi datora, de fapt, dar eu simţeam că era şi problema mea. Dale îl ameninţa că o să-l rupă-n bătaie, poate chiar să-l omoare. Dale mă ştia, pentru că obişnuia să treacă pe la noi. Şi mă plăcea. Aşa că, până la urmă… până la urmă am ajuns la un aranjament.

– Ce fel de aranjament?

– Tu ce crezi?

– O, Doamne!

– Mda.

– Câţi ani aveai?

– Când a început, şaisprezece, dar apoi am reuşit să îl conving pe tata să nu mai parieze, cam cu un an înainte să termin liceul, aşa că Dale n-a mai trecut atât de des.

– Doamne!

– Crezi că sunt dezgustătoare?

– Nu... adică da, cred că situaţia *e dezgustătoare. Cred că Dale e dezgustător şi tatăl tău la fel. E groaznic. Doamne, îmi pare atât de rău. Pentru tine.*

– Ei bine, nu era chiar ca-n Căsuţa din prerie[6]*, dar acum s-a terminat. Tatăl meu o să renunţe la pariuri, de fapt a făcut-o deja. Dale n-o să ne mai dea târcoale...*

– Tu şi cu el aţi...? Crăciunul ăsta...

– Da, de-aia a venit, dar nu, nu s-a întâmplat nimic. E aiurea, chiar dacă era vorba de o constrângere, într-un fel ciudat chiar mă consideră iubita lui. Mă protejează. De aceea te-a agresat azi după-amiază. Tata te-a văzut pe fereastră cum stăteai în maşină şi l-a sunat pe Dale, iar Dale a făcut ce ştie el mai bine. Eu nici măcar nu am fost acasă azi.

– Trebuie să poţi face ceva în privinţa asta.

– Nu te mai gândi. S-a terminat. Hai să vorbim despre altceva sau să plecăm de aici. Locul ăsta e deprimant.

Se duseră afară, în parcare, şi o puzderie de stele aurii străluceau deasupra lor. Liana îşi parcase maşina lângă a lui George, iar ei stăteau acum între ele, îmbrăţişându-se şi sărutându-se. George se simţea de parcă era la un milion de kilometri şi un milion de ani distanţă de orice altă parte a vieţii lui.

– O să îţi spun noapte bună în seara asta, doar dacă ştiu că o te văd mâine, zise el.

– De acord. Dar tot trebuie să te întorci la Mather până la urmă.

– Nu ştiu ce să zic. Poate că aş putea rămâne aici cu tine.

– Nu te las să rămâi aici. Nu-mi pasă cât de mult ţii la mine, aici nu e bine pentru nimeni.

– Unde nu e bine? În Florida? Sau alături de tine?

– Nicăieri.

– În Florida nu e aşa de rău. Unde altundeva poţi să cumperi şi artificii, şi portocale din acelaşi loc?

– Ah, artificii şi portocale. Combinaţia ideală. Hai să-ţi zic: portocalele nu sunt atât de bune pe cât se crede. La un moment dat treceam pe lângă o fabrică de îmbuteliere a sucurilor. Ai idee cât de urât miros locurile alea? Eu am zis că nu mai vreau să văd o portocală în viaţa mea şi cu atât mai puţin să beau vreodată un suc de portocale. Şi nici să nu pomeneşti de artificii.

– Ce ai cu artificiile?

– N-au nici un rost. O grămadă de oameni cască gura şi se minunează la nişte explozii stupide de pe cer. Câteva luminiţe strălucitoare şi gata, IQ-ul scade cu douăzeci de puncte.

– Nu-mi amintesc să fi fost atât de cinică.

– Acum mă vezi aşa cum sunt, de fapt.

El o strânse mai tare în braţe şi ea îl sărută pe umăr.

– Vii să mă vezi mâine la motelul la care stau? întrebă George.

– Promit. La ce oră vrei să vin?

– Cât de repede poţi.

– O să vin pe la prânz. Putem lua masa.

– Bine. Şi putem discuta despre opţiuni.

– Bun. Despre opţiuni. Aşa e mai bine.

– Am putea să ne mutăm undeva împreună, dar nu imediat. Cred că poliţia o să vrea să afle ce s-a întâmplat între tine şi Audrey.

– Ştiu. O să văd cum rezolv şi cu asta mai încolo, zise ea.

– Nu, noi o să vedem cum rezolvăm.

– Exact. Noi.

Liana intră prima în maşină. Coborî geamul, şi George se aplecă să o sărute de noapte bună.

– Nu mi-ai spus încă pe nume.

– Noapte bună, Liana, zise el înainte să plece. Sună ciudat.

– Păi, aşa mă cheamă. Adevărul e că prefer Audrey. Poţi să îmi spui mai departe Audrey dacă vrei.

– Nu, vreau să îţi spun pe nume.

Îi privi stopurile reflectându-se jucăuş pe aleea cu pietriş, apoi tăind o brazdă pe drumul mărginit de păşuni şi pierzându-se treptat în depărtare. Mai târziu avea să se întrebe dacă Liana şofase mai departe toată noaptea respectivă, până unde îşi propusese să ajungă în cele din urmă, sau dacă mai făcuse o ultimă oprire acasă la tatăl ei.

19

Îl trezi o bătaie în ușă. George zăcu o clipă confuz, năpădit de impresiile întâmplărilor din ultimele zile. Erau ca reminiscențele unui vis, atât doar că erau reale, subliniate de ciocăniturile care răsunau din camera alăturată. În viața lui anterioară, nimeni nu ar fi apărut neanunțat la ușa lui, mai ales într-o dimineață de marți.

Își puse halatul pe el, în ciuda faptului că era încă transpirat și își simțea pielea lipicioasă din pricina umidității din camera lui. La cât fusese de obosit în noaptea precedentă, uitase să pornească aerul condiționat. În tot apartamentul se instalase atmosfera sufocantă a unei saune. În timp ce trecea prin camera de zi, își simți și mintea, și stomacul goale; nu-și mai amintea când mâncase ultima oară. Se mai auzi un ropot în ușă, șapte bătăi exasperate; spera că era poliția, și nu Bernie MacDonald sau Liana, care veniseră să termine treaba.

– Cine e? întrebă el, prin ușa încuiată.

– Karin Boyd.

Îi luă un moment să proceseze informația, nu pentru că ar fi uitat-o pe nepoata lui MacLean, ci pentru că încerca încă să se smulgă din strânsoarea puternică a somnului.

Deschise ușa și dădu să o poftească pe Karin înăuntru, dar ea nu mai așteptă invitația, își croi loc pe lângă el și intră singură.

– Sunt aici de douăzeci de minute, zise ea.

– Îmi pare rău. Intră, te rog, zise el și închise ușa. Fața ei era de un roșu aprins și avea maxilarele încleștate. Ai aflat ce s-a întâmplat cu DJ, zise George.

– L-am văzut de dimineață. Are noroc că mai e în viață.

Din tonul vocii ei, ai fi zis că George era cel care dăduse peste el cu mașina.

– Am auzit că a suferit o comoție cerebrală. Își aduce aminte ce s-a întâmplat?

– Își amintește că te-a urmărit și că te-a găsit. Zicea că trebuia să îi spui tot ce știi, dar apoi nu-și mai amintește nimic. Poliția spune

că ați fost atacați.

– Am fost atacați de bărbatul care probabil că l-a ucis pe unchiul tău. Uite ce e, eu am nevoie de o cafea și trebuie să mă așez. Intră și ia un loc. N-o să te mai fac să alergi după cai verzi pe pereți. Sunt de partea ta acum.

În școala generală suferise un an întreg de pe urma dominației tiranice a unei bătăușe, mai mare cu un an decât el. Și fata aceea se uita la el cu aceeași agresivitate necontrolată pe care o transmitea Karin Boyd în acel moment. George se îndepărtă de ea și se îndreptă spre bucătărie.

– Așază-te unde vrei, zise el și răsuflă ușurat când ea îl urmă și se cocoță pe marginea unuia dintre fotoliile sfâșiate de Nora. Îți aduc ceva? Un pahar cu apă?

Karin refuză, și el se duse în bucătărie, umplu un pahar cu apă și îl bău dintr-o înghițitură. Ibricul de cafea, care era încă pe plită, mai conținea patru degete de lichid negru, vechi de câteva zile. Turnă restul de cafea în pahar, adăugă gheață și lapte, apoi reveni în camera de zi. Karin privea în jur prin apartament, cu un dispreț vădit, dar poate că asta era doar expresia ei de zi cu zi.

– Exact ca la unchiul tău acasă, zise el, apoi regretă instantaneu.

Ea ridică o sprânceană.

– E într-o zonă bună, zise, aparent netulburată de tentativa lui George de a face o glumă.

– Da, așa este. Cum ai aflat de DJ? o întrebă el, așezându-se.

– Trebuia să mă caute ieri, dar n-a mai dat nici un semn. Până la urmă am reușit să o contactez pe detectiva James, târziu azi-noapte, și ea mi-a spus. Mi-a zis și că te-au dus la secție pentru un interogatoriu, dar că ți-au dat drumul. Am venit direct aici de la spital, ca să ascult ce aveai de gând să îi spui lui Donald.

Karin își încrucișă și descrucișă de mai multe ori picioarele în timp ce vorbea. Era îmbrăcată mai puțin formal decât ultima oară când o văzuse George – purta o fustă scurtă, neagră, și un tricou polo de un albastru șters. Avea părul prins în coadă și nu era machiată. În timp ce vorbea, pieptul și obrajii i se înroșeau. Pielea ei era de un alb-albăstrui delicat, ca laptele degresat, și George își imagina că evită cu orice preț soarele.

– Probabil o să fii dezamăgită. Nu am multe de spus, dar, ce știu, îți zic. Deja am spus totul poliției.

– Bănuiesc că nu ai spus și unde se află actualmente Jane Byrne?

– Aș fi făcut-o, dacă aș fi știut. N-am nici cea mai vagă idee. Bănuiesc că a luat tot ce s-a aflat în seiful unchiului tău și acum e deja hăt departe. Singurul motiv de îndoială pe care-l am e că partenerul ei e în continuare prin preajmă.

– El e cel care v-a atacat aseară?

– Cred că da. Adică, știu că da, dar nu l-am văzut.

– De unde știi că nu a fost Jane?

– Tipul era în aceeași mașină în care îl mai văzusem... Să încep cu începutul, mai bine?

– Sigur.

Pentru a treia oară în douăzeci și patru de ore, George spuse întreaga poveste, tot ce i se întâmplase de când o văzuse din nou pe Liana, vineri seară. La fel ca detectiva James, Karin se arătă interesată în special de cabana abandonată din New Essex și de cealaltă casă de pe alee, unde o întâlnise pe femeia aceea, care îi păruse cumva încordată.

– Crezi că acolo se ascund? întrebă Karin.

Era în continuare cocoțată pe marginea fotoliului. În cursul poveștii, soarele înaintase destul de mult spre vest, iar acum se furișa pe una dintre ferestrele înguste ale camerei de zi și se răsfrângea asupra profilului ei, făcându-i una dintre urechile micuțe să pară aproape străvezie în lumină.

– Cum spuneam, nu văd nici un motiv pentru care s-ar ascunde acolo, în afară de cazul în care unul din ei i-a tras țeapă celuilalt. Cred că e posibil să fi stat în acea casă, din apropierea cabanei. Are sens. Să spunem că unul dintre ei știe cine locuiește acolo. Găsesc cabana putrezită și o folosesc ca paravan pentru întâlnirea mea cu Bernie MacDonald, care pretinde că lucrează pentru unchiul tău. El mă bagă-n sperieți, ca să accept să o ajut pe Liana... pe Jane. Dacă apoi s-ar mai duce cineva acolo, așa cum am făcut și eu, n-ar găsi decât o dărăpănătură pe malul apei.

– Mă duci acolo?

George știa că urmează această întrebare, dar nu se hotărâse încă asupra răspunsului. În ciuda faptului că dormise toată noaptea, era extenuat și cu nervii la pământ. Deși era în continuare curios cu privire la locul unde se aflau Liana și diamantele din seif, se simțea ușurat de decizia lui de a lăsa totul pe mâna autorităților.

– Pot să îți spun unde e, zise el. Sau, și mai bine, putem să le spunem detectivilor la ce ne gândim. Lasă-i pe ei să se ducă.

– Dar le-ai spus deja totul, nu? Le-ai spus și de cabană și de casa din apropiere. Dacă vor să meargă, o să meargă.

– Păi, atunci, să-i lăsăm pe ei să meargă în locul nostru, zise George.

– Sunt șanse mici, nu? Probabil că nu e nimic. Dar nu strică să aruncăm și noi o privire.

– Pot să îți spun unde e.

– Nu cred că pot să merg acolo singură. M-aș simți mai bine dacă ai veni și tu.

– Ascultă...

– Cred că îmi ești dator. Unchiul meu e mort, și tu porți o parte din vină. Dacă Donald se simțea bine acum, aș fi mers cu el, dar tu ești responsabil și pentru asta.

Tonul vocii ei devenea tot mai acut, și George realiză că, pe bună dreptate sau nu, ea îi atribuia un rol principal în crima care avusese loc.

– Te duc, zise el. Dar dacă e cineva acolo sau dacă văd vreo mașină suspectă, ne întoarcem imediat și anunțăm poliția.

– Bine.

– O să am nevoie de un pic de timp să mă pregătesc. Am de dat și niște telefoane.

Karin se uită la ceas, de parcă ar fi decis dacă era sau nu cazul să îi acorde minutele pe care le ceruse.

– Aștept, zise ea.

George se spălă pe dinți la baie, își trecu mâinile ude prin păr și, în loc să mai facă duș, se dădu cu mai mult deodorant decât de obicei. În dormitor, în timp ce se îmbrăca, sună mai întâi la birou, unde îi răspunse recepționera, căreia îi spuse că se simțea încă rău

și că nu putea să vină la muncă. Apoi o sună pe Irene pe mobil; îi răspunse după câteva apeluri.

– Unde ești? întrebă el.

– Pe drum. Sora mea și copiii ei sunt, de fapt, în vizită la tatăl meu, în Rochester, deci acolo mă duc. Mi-ai pus viața în pericol chiar la țanc.

Părea cuprinsă de o veselie stăruitoare, așa că alese să nu îi spună nimic despre incidentul petrecut aproape de locuința ei cu o seară în urmă.

– Condu cu grijă, bine?

– Da. La tine e totul în regulă?

– Plictiseală de moarte. Mi-am luat liber de la muncă, dar doar pentru că sunt extenuat. Salută-i pe ai tăi din partea mea.

– Le transmit.

Karin își parcase mașina, un Audi gri metalizat, în fața clădirii lui George, într-un loc rezervat strict locatarilor. George intră cu grijă pe scaunul pasagerului, simțind încă dureri acolo unde îl lovise Bernie. Era o zi perfectă de sfârșit de vară, temperatura scăzuse cu vreo zece grade, iar umiditatea nu mai era deodată atât de inconfortabilă. Karin ambală motorul și coborî ambele geamuri din buton, înainte să iasă din locul de parcare.

– Știi cum să ajungi în New Essex? o întrebă el.

– Mă descurc să ajung în centru. De acolo poți să îmi dai indicații.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, în timp ce Karin încerca să se strecoare prin traficul infernal, tipic orașului Boston într-o dimineață de luni. Erau prinși într-un blocaj și se deplasau cu viteza melcului, acolo unde se intersectau autostrăzile interstatale 93 și 95, iar Karin înjura și șuiera printre dinți, de parcă s-ar fi temut că New Essex putea să dispară în orice clipă de pe fața pământului. Dar odată ce intrară pe autostrada 95, drumul se eliberă, iar liniștea din mașină deveni apăsătoare.

– Cum se simte doamna MacLean? întrebă George. Îmi pare rău. Nu i-am reținut numele întreg.

– Teresa. Și-a mai revenit puțin. E încă pe moarte, desigur, dar momentan e destul de lucidă. E mare păcat, de fapt, pentru că a

trebuit să îi spunem că soțul ei a murit. Am ales să trecem sub tăcere faptul că a fost asasinat în propria casă. I-am spus că a suferit un atac de cord, iar acum sperăm să nu își revină într-atât încât să înceapă să citească presa sau să se uite la televizor. Are încă dureri și e pe patul de moarte, dar acum poate să simtă și suferința pierderii omului drag.

– Ești apropiată de amândoi?

– Eram apropiată de unchiul meu. Am fost copilul deștept pe care nu l-a avut niciodată, cel care și-a luat masterul în administrarea afacerilor. Lucram la Lehman Brothers în timpul crizei economice. Probabil din vinovăție, unchiul meu mi-a oferit un post, ca asistenta lui, când nu îmi puteam găsi de lucru. A fost o trecere frumoasă, presupun.

– Cum adică „din vinovăție"?

A urmat o pauză clară înainte ca ea să răspundă.

– Nu sunt sigură că unchiul meu ar fi comis vreo ilegalitate, dar, în climatul economic de dinainte de criza ipotecară, a făcut ridicol de mulți bani. E posibil ca unii oameni să fi avut de suferit, în timp ce el se îmbogățea. Așa că s-ar putea să fi fost și niște mustrări de conștiință la mijloc. Dar am spus deja prea multe.

– Avea o schemă piramidală?

– Unde ai auzit asta?

– Nicăieri, minți George. Sună ca genul de lucru pe care îl descriai.

– Mai mult sau mai puțin, presupun. Toate astea sunt confidențiale, sper.

– N-am nici o miză. Chiar nu îmi pasă cum a făcut unchiul tău avere.

Vorbeau prin șuieratul aerului care năvălea pe geamurile deschise. Karin apăsă un buton, care închise complet ambele geamuri. Deodată, mașina deveni un spațiu aproape silențios. Karin își tot făcea de lucru cu sistemul de control climatic, dând aerul condiționat mai încet. Era din nou tăcută. Lui George i se părea că nu se simte în largul ei vorbind despre averea unchiului, dar subiectul îl interesa. Banii lui MacLean erau, până la urmă, la originea tuturor evenimentelor întâmplate.

– Unchiul tău își ținea toate diamantele în seiful din Newton? o întrebă el.

– Doamne, nu. Multe dintre ele, însă, erau acolo. Noi l-am implorat să nu le păstreze acolo, să le pună într-un seif la o bancă, dar diamantele alea deveniseră o pasiune pentru el și îi plăcea să le scoată, să se uite la ele. Le colecționa pe culori; pot să aibă diverse culori, să știi, nu sunt toate albe.

– Tot ceea ce știu despre diamante e că sunt foarte scumpe.

– Da, și sunt ușor de furat și destul de ușor de vândut.

– Și mai sunt și o bună modalitate de a-ți ține averea secretă.

– Ascultă, chiar dacă unele dintre metodele lui nu au fost tocmai morale, unchiul meu a făcut foarte mulți bani legal, prin magazinele de mobilă și prin investițiile lui. Crezi că vreau să rezolv situația doar pentru banii care erau în seiful ăla?

– M-am gândit că e și ăsta un aspect.

– Unchiul meu a fost tras pe sfoară, jefuit și ucis. Și vreau să-i găsesc pe nenorociții care au făcut asta. Aș fi procedat la fel și dacă singurul lucru pe care l-ar fi ținut în seiful ăla era trenulețul lui din copilărie.

– Înțeleg. Și eu m-aș simți la fel.

– Oricum nu sunt banii mei, nici dacă îi recuperăm. Banii îi revin soției lui și numai Dumnezeu știe ce și-a trecut ea în testament.

Pe măsură ce Karin ridica tot mai mult glasul, George observă o accelerare direct proporțională a vitezei mașinii. Ajunseseră la cel puțin o sută patruzeci de kilometri pe oră, când el îi indică ieșirea spre New Essex. Ea traversă cu dibăcie trei benzi de circulație și schimbă vitezele în virajul brusc al rampei de ieșire. George o îndrumă spre centrul orașului New Essex și apoi dincolo de el. Odată ce ajunseră pe Beach Road, îi spuse să se uite după o biserică de piatră. Ea deschise din nou ambele geamuri, și mașina se umplu de izul sărat al oceanului. George aruncă o privire spre Atlantic, de un albastru strălucitor și împânzit de mici scânteieri de soare. Chiar dacă era o zi de marți, în larg se zăreau o mulțime de ambarcațiuni. Erau plimbăreții care profitau de presiunea înaltă ce înlăturase toată umiditatea sufocantă din ultima săptămână.

Lui George i se făcu deodată frică. Deși credea că atât casa, cât și cabana de pe Captain Sawyer Lane erau, cel mai probabil, niște fundături, luă în considerare și scenariul alternativ, în care Bernie MacDonald ar putea să îi aștepte, înarmat cu pușca lui. Își spuse din nou în gând că, dacă zărea vreun semn că cineva ar fi acolo, ori la casă, ori la cabană – mașina lui Bernie spre exemplu –, se va întoarce și va pleca. Va suna la poliție. Dar mai era ceva ce îl mâna pe George într-acolo și își dădu seama că era vorba despre Liana. Exista o șansă să o vadă din nou, o șansă minusculă să fie ținută ostatică de către Bernie MacDonald și, în ciuda faptului că nu avea nici o dovadă în acest sens, George nutrea încă speranța că Liana ar putea avea nevoie de el.

Era o speranță la care nu reușise să renunțe vreme de două decenii.

Trecură de biserică, în fața căreia nu era parcată nici o mașină. George îi arătă lui Karin care era Captain Sawyer Lane, iar ea încetini și luă curba strânsă. Chiar și cu soarele sus pe cer, străduța era întunecată, sub desișul de copaci. Karin intră puțin cam tare într-una din gropi, și scutul mașinii se hârșâi de drum. Încetini cât de mult putu.

– Vrei să vezi cabana? o întrebă el.

– Locul abandonat?

– Da, cel de lângă apă.

– Nu. Hai să mergem direct la casa unde ai văzut-o pe tipa aia. Dacă nu găsim nimic, putem să aruncăm o privire și pe la cabană.

El îi arătă aleea, Karin coti pe ea. La fel ca mai înainte, buruienile înalte se iteau printre pietre și din pământul crăpat. Casa era la fel de întunecată și impenetrabilă ca întotdeauna. Garajul era închis și nu era nici o mașină parcată pe alee; ferestrele păreau la fel de maronii și de goale ca și zidurile și, exceptând starea bună în care se afla, părea la fel de abandonată precum cabana de lângă apă.

– Când ai fost ultima oară aici, era o mașină în față? întrebă Karin, cu glasul ușor tremurat.

Pădurea întunecată o speriase.

– Nu. Arăta exact așa.

Parcară și ieșiră amândoi din mașină. George se așteptase să fie și mai răcoare în crângul de pini, dar aerul părea îmbâcsit, de parcă umiditatea ultimei săptămâni rămăsese cumva prinsă în desișul acela. În ciuda faptului că se aflau atât de aproape de ocean, nu se simțea nici o briză. Merseră împreună spre ușă și George sună la sonerie. La fel ca mai înainte, se auzi gongul grav dinăuntrul casei. Așteptară, în liniște, jumătate de minut. El mai sună o dată și își lipi fața de unul dintre geamurile înguste care coborau pe toată înălțimea ușii. Casa era împărțită pe două niveluri: un palier mochetat ducea la două scări scurte, dintre care una o lua în sus și alta în jos. Nu se mișca nimic.

Karin apucă de clanță, dar ușa era încuiată. Se uitară unul la altul.

– Să ne uităm și pe celelalte ferestre? întrebă el.

– Voiam să sugerez să intrăm prin efracție.

– Hai să dăm un ocol casei, să vedem dacă nu e vreun geam deschis sau dacă nu găsim pe cineva. O iei tu pe acolo și eu pe aici și ne întâlnim pe partea cealaltă?

– De ce nu rămânem împreună? zise Karin. Locul ăsta mă bagă în sperieți.

Începură să dea ocol casei, în sensul acelor de ceasornic. Ușa de la garaj era încuiată, așa că merseră mai departe. O curticică separa latura întunecoasă a casei de pădurea împrejmuitoare, dar probabil că nu o mai îngrijise nimeni din iarnă: iarba era înaltă până la genunchi și plină de buruieni și flori. George păși în iarbă, călcând apăsat, ca să o culce la pământ din mers. Norișori de insecte se ridicau din vegetație. Karin, ținându-se aproape de el, zise:

– Urăsc natura asta de căcat.

– Pe toată? întrebă George.

– Nu mă deranjează să mă uit la ea, dar nu vreau să fiu în mijlocul ei.

Pe partea aceasta a casei, era o singură fereastră, un dreptunghi orizontal cu o ramă de lemn, plină de mușchi și buruieni rezistente care ieșeau prin ea. Mai multe lăzi de plastic, decolorate, erau rezemate de-a lungul fundației, lângă un palet de lemn, înnegrit de putregai și mucegai.

– Dacă mă urc pe o ladă, zise George, probabil că aș putea să mă uit pe fereastră.

Ridică una dintre lăzi, dezvăluind pământul umed și negru pe care stătuse mult timp. Un șerpișor verde țâșni într-o fisură din fundație. Karin scoase un țipăt înecat și scurt și îl apucă pe George de mână.

– E doar un șarpe de grădină, zise el. Reptila oficială a statului nostru.

– Nu-mi pasă. Sunt în sandale. Hai să mergem în spate să vedem dacă nu e vreun geam mai jos pe care să ne uităm.

George se învoi și puse lada jos.

Curticica din spate era la fel de năpădită de buruieni, cu un patio pavat, care se întindea de-a lungul casei. Împrăștiate pe dalele de cărămidă, majoritatea sparte, se aflau vestigiile unui patio complet mobilat. O masă rotundă, cu un geam de sticlă, era acoperită de o peliculă subțire de apă murdară; două scaune erau căzute pe o parte. Un grătar mare fusese lăsat afară mult prea mult timp: mânerele și picioarele de metal erau pătate de rugină, iar la îmbinarea unuia dintre picioare se găsea un stup de albine abandonat. Între terasă și casă erau niște uși glisante de sticlă. Karin se duse până la ele și încercă să le deschidă, dar erau încuiate. Priviră amândoi pe geam, în camera de zi a casei. Starea curții îl făcuse pe George să creadă că și restul casei ar putea fi în paragină, dar camera de zi părea locuibilă. Era o cameră cu tavan scund, cu câteva mobile mari capitonate, un perete plin de biblioteci și un șemineu de cărămidă. O masă joasă din fața canapelei era încărcată de pahare, scrumiere și farfurii murdare.

– Cedează un pic, zise Karin, trăgând iar de ușă.

– Cred că ar trebui să plecăm, zise George.

– De ce? Nu e nimeni aici. Dacă găsim vreun indiciu cum că prietenii tăi au stat aici, anunțăm poliția.

George apucă de mâner și trase tare. Ușa nu părea totuși încuiată, ci mai degrabă blocată; reuși s-o întredeschidă un centimetru, destul cât să vadă că nu avea zăvorul tras. Se lăsă pe vine și se uită la șina de pe interior. Un diblu subțire de lemn fusese pus pe ea. Îi zise lui Karin să tragă foarte tare de ușă și privi cum diblul se

îndoaie și sare de pe șină. Știind că era un gest prostesc, George decise să arunce o privire scurtă prin casă.

– Cred că putem să îl rupem, zise el, dacă tragem destul de tare.

Puse fiecare o mână pe mânerul ușii, își proptiră picioarele și se lăsară cu toată greutatea, ca să rupă mica piesă de siguranță. Aceasta rezistă un moment scurt, înainte să se audă un trosnet surprinzător de puternic și ușa să se deschidă. George căzu pe spate în curte, și Karin ateriză și ea deasupra lui. Se rostogoli stingheră de pe el și râseră amândoi jenați.

Chiar dacă era aproape sigur că nu era nimeni, George strigă tare un „Bună ziua", iar cuvintele răsunară în interiorul întunecat al casei. Păși înăuntru, cu Karin pe urmele lui, și își lăsă pentru o clipă ochii să se acomodeze. Aerul avea un miros stătut, amestecat cu încă ceva, ca un iz de putregai. Se duse spre măsuța joasă de cafea, acoperită de mai multe vase murdare, unele mânjite cu ceea ce părea a fi o combinație de resturi de mâncare, mucuri de țigară și cenușă. Pe o cutie de trabucuri era o pereche de linguri, ambele cu scobitura înnegrită, în care, presupunea George, fusese topită heroină sau cocaină. Era tentat să mute lingurile și să deschidă cutia de trabucuri, dar instinctul îl avertiză să nu atingă nimic din încăpere.

Karin intrase în bucătăria care era lipită de camera de zi. George o vedea prin fereastra transversală. Stătea pe loc și se uita în jur.

– E ceva în bucătărie? întrebă el.

– E dezgustător, zise ea.

– Nici un diamant netăiat?

– Nu la vedere.

George apăsă un întrerupător, ca să vadă dacă electricitatea funcționa în casă. Un ventilator suspendat începu să huruie și George îl opri.

– E curent, zise el. Vrei să cauți aici și mă duc eu jos?

Karin se întoarse în camera de zi. Își ținea mâinile strâns pe lângă corp, de parcă, dacă le-ar fi ridicat, le-ar fi expus jegului din casă.

– De ce tot sugerezi să ne despărțim? Nu mă plimb prin casa asta de una singură. Hai să ne uităm pe aici mai întâi.

Un hol ieșea direct din camera de zi. Nu avea ferestre și era aproape complet întunecat, iar atunci când George apăsă pe un întrerupător, se aprinseră două din trei becuri, integrate în tavanul scund al holului. Pereții erau vopsiți într-un gri industrial monoton și fără nici o fotografie. Mocheta care, din câte își dădea el seama, acoperea întregul etaj al casei era de un verde-închis. Putea doar să își imagineze mizeria și jegul camuflate de nuanța sa întunecată. La capătul holului, erau două uși față în față. Una era deschisă, și George băgă capul înăuntru. Era un dormitor, cu un tapet cu floricele și acoperit de postere prinse în piuneze și fotografii înrămate. Intră în încăpere, și Karin îl urmă. Părea să fi fost camera unei adolescente. Posterele de pe pereți erau cu diverse formații, iar fotografiile înrămate erau poze de grup, cu fete la balul de absolvire sau în uniforme de hochei pe iarbă. Într-un colț era un birou mic din lemn de pin și, deasupra, un avizier năpădit de poze tăiate din reviste de modă. În colțul opus era un pat îngust de o persoană, dar în loc să aibă cearșafuri și pături pe el, avea doar un sac de dormit pufos și o singură pernă, fără lenjerie.

– Tu ai văzut-o pe femeia care locuia aici, zise Karin. Câți ani crezi că avea?

– Nu prea mi-am dat seama. Părea să fi fost dependentă de droguri, așa că ar fi putut avea douăzeci și un pic și să arate de patruzeci. Nu era o adolescentă, totuși. De asta sunt aproape sigur.

Karin era la birou. Luase în mână un caiet cu spirală și se uita la copertă.

– Numele Kathryn Aller îți spune ceva?

George îi răspunse că nu.

Karin puse caietul la loc.

– Ne mai uităm prin casă?

Se întoarseră în hol, unde George deschise ușa de vizavi de dormitor. Un miros putred îl luă instantaneu cu asalt. Era o spălătorie mică, mai jegoasă decât tot ceea ce văzuseră până atunci în casă. În afara unui spălător murdar și a unui uscător, camera, pavată cu gresie, era ticsită de tomberoane mari, care dădeau toate pe afară. Unul dintre sacii de gunoi supraîncărcați căzuse pe jos și

se rupsese. O mâzgă neagră, neidentificată se prelinsese prin ruptură, iar în jurul ei roiau muște mari, grase.

– Bănuiesc că asta e camera de gunoi, zise George.

– De ce nu îl pun afară?

– Nu știu.

Fără a intra cu totul în cameră, George își puse o mână peste nas și gură și se aplecă să vadă mai bine. Între spălător și uscător era o chiuvetă adâncă, cubică, din plastic alb, pătată de mucegai negru. Muștele bâzâiau în jurul chiuvetei. Pe peretele opus era o rolă cilindrică de foi de plastic transparent, de mărimea și forma unui covor mare, rulat, de circa doi metri. Fiecare capăt al rolei era strâns legat cu sfoară de nailon galbenă. Arăta ca un drops mentolat imens, învelit încă în ambalajul său. Camera era bine luminată de o fereastră de deasupra chiuvetei, dar George tot pipăi de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător. Cum nu reuși să găsească vreunul, își ținu respirația, intră mai adânc în cameră și trase de un fir care atârna dintr-un bec suspendat; încăperea era și mai hidoasă în lumina aceea monotonă și aspră.

– Ce faci? întrebă Karin, din spatele lui.

În timp ce el înainta prin cameră, ea se trase mai în spate pe hol.

– Vreau să văd ce e chestia asta ca un covor.

Se lăsă pe vine lângă rola de plastic. Deranjă mai multe muște, care se împrăștiară la întâmplare prin spațiul îngust, bâzâind ca niște fire electrice. Erau multe straturi de foi de plastic, dar în centru se distingea o formă întunecată, de aproximativ un metru șaizeci-șaptezeci lungime. Deodată știu aproape fără nici o îndoială ce era.

– Ce-ai găsit? întrebă Karin din hol.

– Nu știu încă, zise el, și aerul pe care îl trăsese când vorbi îl făcu să se înece.

George se strădui să se aplece peste vârful cilindrului de plastic și să apese o mână pe forma întunecată de dedesubt. Când foile de plastic se lipiră una de alta, apăru la suprafață o imagine mai clară a ceea ce se afla în ele. O față întunecată, cu fruntea vizibilă, plus umbrele unor orbite. Mai putea să vadă și părul făcut evantai în jurul capului. George își luă mâinile de pe plastic, dar, din cauza

perturbării cadavrului din sicriul lui temporar, un miros rânced de putreziciune inundă mica spălătorie. Se ridică în picioare și o zbughi spre hol, apoi se opri, când își dădu seama că nu o să ajungă până acolo. Se aplecă peste chiuveta adâncă de plastic și vomită. Karin era ciudat de tăcută în hol, dar, când el termină, zise cu glas șoptit:

– Ce e acolo? E un cadavru?

– Da, zise el. Învelit în plastic. Trebuie să sunăm la poliție.

Porni robinetul, care scuipă de câteva ori înainte să emită un jet subțire de apă. Știa că probabil nu ar trebui să deranjeze scena crimei, dar voia cu disperare să își clătească un pic gura, înainte să se depărteze cât mai mult de casa asta. Se aplecă și luă o gură plină de apă cu gust de rugină, apoi o scuipă în chiuvetă. Ieși din spălătorie în hol. Karin se mai îndepărtase câțiva pași; avea o privire goală, sticloasă, și George se întreba dacă nu cumva era în stare de șoc.

– Trebuie să sunăm la poliție, zise el din nou.

– Așa e.

Karin se uită în jur prin hol, de parcă un telefon s-ar fi putut materializa acolo ca prin farmec.

– N-ai mobilul la tine?

– L-am lăsat în mașină. În geantă.

– Am văzut un telefon în bucătărie. Hai să verificăm dacă merge.

Karin îl urmă spre bucătărie. După ce vomitase, nu se simțea epurat doar de greață, ci cumva și de toată frica. Știa ce avea de făcut cu o claritate perfectă. Vor suna la poliție și vor aștepta în mașină sosirea polițiștilor, având grijă să nu mai deranjeze scena crimei. Vor încerca de asemenea să o contacteze pe detectiva Roberta James cât mai curând posibil. Era convins că va dori să găsească scena crimei intactă. Telefonul din bucătărie era pe perete. Își duse receptorul roz la ureche, dar nu avea ton. Nu îl surprindea.

– O să trebuiască să sunăm de pe mobilul tău, îi zise el lui Karin.

În lumina bucătăriei deschise, chipul ei era purpuriu. Buzele i se deschideau și se închideau fără să scoată vreun sunet, ca cele ale unui peștișor auriu, care se holbează tâmp la propria reflexie. Ea se întoarse și se îndreptă spre cele patru trepte de la ușa din față.

George considera că ar fi fost mai bine să plece pe unde intraseră, dar decise să o lase baltă și o urmă. Ea descuie ușa masivă, o deschise spre interior și se treziră față în față cu Dodge-ul alb parcat în spatele mașinii lui Karin, blocându-i ieșirea, iar Bernie MacDonald/Donnie Jenks păși spre ei, cu o carabină lungă, pe care o ținea cu nonșalanță pe lângă corp.

20

A doua zi după ce o văzuse pe Liana la Palm's Lounge, George se trezi imediat după răsărit. Liana venea la prânz şi se întreba dacă poate să aştepte atât de mult.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, se duse la Shoney's şi îşi luă o cafea mare şi o gogoaşă la pachet. Îşi mai cumpără şi un pachet nou de ţigări. Liana urma să vină la motel abia peste cinci ore, dar George nu voia să rişte să o rateze. Deschise obloanele camerei şi crăpă uşa. Îşi bău cafeaua şi mâncă jumătate de gogoaşă, apoi rupse celofanul de pe pachetul de Camel Lights. Ora prânzului veni şi trecu şi el începu să se întrebe dacă n-ar trebui să se ducă la Emporium, să împrumute Buick-ul pe care ajunsese să îl considere ca fiind al lui şi să treacă pe la casa tatălui Lianei. La ora unu după-amiaza, George era cuprins de o panică totală, foindu-se de colo colo prin camera de motel şi fumând deja aproape jumătate din pachetul de Camel. Încercă să sune acasă la tatăl ei, dar nu răspunse nimeni.

Luă decizia să ia maşina, dar când ieşi afară în ziua călduroasă şi înnorată, un automobil, marca Crown Victoria, de culoare gri-închis intră în parcare. George îl recunoscu pe detectivul Chalfant la volan.

Chalfant parcă, opri motorul, apoi păşi afară, pe asfalt. Era singur.

– George, ai o clipă?

Intrară înapoi în camera lui de motel, unde aerul era încărcat de mirosul de ţigări şi haine nespălate. George se cocoţă pe marginea patului nefăcut, iar Chalfant se aşeză pe singurul scaun din cameră. Îşi netezi pantalonii, apoi culese ceva de pe genunchi.

– Păr de pisică, zise el şi îi zâmbi lui George. Aş vrea să îţi pun câteva întrebări şi apoi trebuie să îţi cer o favoare. Ai o clipă? Părea că pleci undeva?

– Voiam să văd dacă pot împrumuta o maşină de alături. Să fac un drum prin zonă.

– Oh, plănuiai cumva să te întorci în Chinkapin, pe Eighth Street, să vezi dacă nu cumva o găseşti pe Liana?

George nu zise nimic.

– E în regulă, zise Chalfant după o clipă. Nu trebuie să îmi spui ceea ce ştim deja. Ar trebui să îţi mulţumesc. Ne-ai făcut tu munca de teren, chiar dacă îmi place să cred că am fi ajuns şi noi acolo. Ofiţerul Wilson te-a urmărit ieri de la secţie, până în Chinkapin. A anunţat adresa la care erai şi am aflat de numele Decter. Albumul şcolar ne-a ajutat mai departe. Trebuie să te întreb: Ai contactat-o pe Liana? Ai văzut-o?

George ezită, gândindu-se cât de multe ar trebui să zică.

– Am vorbit cu ea. M-a sunat aici. Trebuia să ne întâlnim astăzi la prânz.

– Azi a sunat?

– Nu. Ieri. E speriată. Ştie că lumea a aflat despre schimbul cu Audrey Beck.

Chalfant trase adânc aer în piept.

– George, îmi pare rău să îţi spun că avem un mandat pentru arestarea ei. Dacă ai vreo informaţie cu privire la locul unde s-ar putea afla…

– Pentru ce e mandatul? Ştiu că şi-a dat o identitate falsă, dar asta e mai mult o problemă şcolară, nu credeţi?

– Nu e pentru asta. Ai dreptate. Aia nu e problema poliţiei. Mandatul este pentru suspiciune de crimă. Nu credem că Audrey Beck s-a sinucis. Există dovezi convingătoare că mai era cineva în maşină cu ea, în garaj, în noaptea în care a murit.

– Nu a fost Liana. Am vorbit cu ea despre asta. A fost cu ea, mai devreme în seara respectivă, la un bar, dar au plecat separat.

George îşi dădu seama că vorbea repede şi că ridica tonul.

– George, calmează-te. Dacă ai dreptate, şi sper să ai, atunci când o vom găsi pe Liana, va fi cu atât mai simplu să lămurim lucrurile. Nu există nici o dovadă concretă, care să ne indice că Liana s-a aflat în maşină cu Audrey, în garaj, dar mai era cineva în acea maşină în afară de Audrey. Asta ştim sigur. Mai ştim şi că Liana şi Audrey s-au dus la Palm's Lounge împreună, aşa că are sens să fi plecat tot împreună.

– De unde ştiţi că s-au dus acolo împreună?

– Fratele lui Audrey, Billy, le-a văzut plecând. A identificat-o pe Liana din poza pe care o avem din albumul şcolar. George, poţi să mă ajuţi aici. Dacă eşti aşa convins că Liana e nevinovată, şi sunt sigur că ai

dreptate, atunci cel mai bun lucru pe care poate să îl facă este să se predea, ca să lămurim totul.

– Aţi căutat-o acasă la tatăl ei?

Chalfant îşi mută uşor privirea, urmărind o muscă neagră care bâzâia la fereastră.

– N-a mai fost acolo de ieri-seară, devreme. Avem motive să credem că a fugit. Acum, dacă ai vreo informaţie despre locul unde s-ar putea afla sau unde crezi că s-ar putea duce, atunci trebuie să ne dai acea informaţie. Altfel, e complicitate şi tăinuire. Înţelegi asta?

– Habar n-am unde s-ar fi putut duce sau de ce ar pleca, aşa, dintr-odată.

– Nu ţi-a spus nimic când ai vorbit cu ea? Nu a menţionat vreo persoană la care s-ar putea duce, sau vreun loc?

– Nu. Cum spuneam, trebuia să vină aici, la prânz, să mă vadă.

– Te cred, George. Cred că tu asta crezi. Dar suntem destul de siguri că nu mai e prin zonă.

– De ce ar face asta?

George văzu cum Chalfant îşi fereşte din nou uşor privirea. Era destul de sigur că Chalfant nu îl minţise înainte. De ce părea că îl minte acum?

– A păţit ceva? Are ceva de-a face cu Dale? întrebă George.

Chalfant ridică ochii spre el.

– Ce poţi să îmi spui despre Dale Ryan?

– Nu multe. Nici măcar nu ştiam că acela e numele lui de familie. A fost ieri la casa din Chinkapin.

– Bine, George. Hai să îţi spun ce o să se întâmple. Vreau să vii cu mine la secţie, să răspunzi la nişte întrebări. Exact ce am vorbit şi aici. Nu ai de ce să îţi faci griji. Apoi o să te rog să îţi faci bagajele şi să te întorci la facultate. Liana nu se mai întoarce aici, dar există o şansă să o fi luat spre Connecticut. Trebuie să fii acolo în caz că te contactează. Şi trebuie să îmi dai imediat de veste. Poţi să faci asta pentru mine?

Ascultându-l pe detectiv vorbind, George se simţi cuprins de un sentiment de confort şi siguranţă pe care nu îl mai avusese de zile întregi. Chalfant era un adult şi îi spunea lui George ce să facă. Decizia îi era luată din mâini. Şi deodată îşi dorea, cu o intensitate aproape dureroasă, să fie iar la Mather. Nu numai pentru că Liana ar fi putut

să apară acolo, căutându-l, ci pentru că Mather, chiar şi fără Liana, era casa lui. George îşi simţi muşchii spatelui şi gâtului relaxându-se.

– Bine, îi spuse el lui Chalfant şi se ridică.

Împreună se duseră din nou la secţia de poliţie din Sweetgum.

Apoi George se întoarse la facultate să o aştepte pe Liana Decter.

21

Într-o mișcare fluidă, aproape relaxată, Bernie MacDonald își înălță carabina la șold. Nu se auzi nici un sunet, dar George observă un proiectil care se apropia cu viteză, o dâră roșie care venea spre el și Karin. Și apoi se auzi un sunet hidos, ca un topor mic lovind într-un lemn, iar Karin se prăbuși lângă el. MacDonald schimbă unghiul puștii, și George trânti ușa și o zăvorî.

Căzu în genunchi și se uită la Karin. Ea își duse mâinile la gât, scoțând sunete mici, înăbușite. George îi luă mâinile. Avea o săgeată, nu mai mare decât suportul unei mingi de golf, înfiptă chiar în mijlocul gâtului. O apucă de coada ei conică și o scoase. Lăsă în urmă o umflătură și un strop mic de sânge, de mărimea unei piuneze pe o hartă. Karin trase cu greu aer în piept, apoi gemu, mișcându-și capul în față și în spate.

– E o săgeată, zise George. Un tranchilizant, cred. Cum te simți?

Karin se ridică în capul oaselor și își duse o mână la gât. Umflătura devenea din ce în ce mai mare și ea și-o freca, mânjind sângele. George era conștient că lăsaseră ușile glisante descuiate în camera de zi și că, dacă aveau vreo șansă să scape de MacDonald, trebuiau să ajungă la ușile alea.

– Trebuie să stai calmă, îi spuse el lui Karin, cât încui eu ușa din spate și găsesc o modalitate să ajung la un telefon. Bine? Sprijină-te de peretele ăsta. Totul o să fie bine.

În urechile lui, vocea îi suna rezonabilă și calmă, de parcă i-ar fi spus unui coleg că trebuie să trimită un fax și se întoarce imediat.

O manevră pe Karin astfel încât să se sprijine cu spatele de peretele holului. Ochii ei aveau o privire frenetică, animalică, și i se păru că îi cad ușor pleoapele.

– Am fost împușcată? întrebă ea.

– Doar cu un tranchilizant. Probabil o să adormi, dar o să fii bine.

Își luă degetele de la gât și se uită la urmele mânjite de sânge de pe vârfurile lor.

– Mă întorc imediat, zise George și țâșni pe cele câteva trepte.

Se uită în cealaltă parte a camerei de zi, prin ușile glisante de sticlă. Nici urmă de MacDonald, nici în curtea din spate, nici în micul patio. Închise ușile și trase zăvorul ca să le încuie, apoi reveni în mijlocul încăperii. Se gândi că încuierea ușilor era probabil inutilă. Era clar că această casă, cu cadavrul ei învelit în plastic, era direct legată de MacDonald și Liana. MacDonald sigur avea cheia și, chiar dacă nu ar fi avut-o, putea pur și simplu să spargă ușile de sticlă.

George alergă înapoi până la Karin. Era încă prăvălită în poziția în care o lăsase, dar ochii i se închiseseră și respira greu, ținând gura întredeschisă. Mâna la care se uitase, cu degetele ei însângerate, încă mai plutea în dreptul feței sale, cu brațul rămas cumva îndoit și ridicat. Arăta ca o marionetă, cu toate sforile tăiate, în afară de una.

George se lăsă pe vine. I se părea că trecuse o oră de când descoperise trupul din spălătorie, dar probabil că nu trecuseră mai mult de câteva minute. Nu auzea nici un sunet, nici în casă, nici afară. Ce avea MacDonald de gând să facă? Dacă intra în casă, George ar fi putut să-l audă, să se strecoare pe altă ieșire și s-o ia la goană. George nu ar fi putut să folosească mașina, având în vedere că MacDonald o blocase pe alee, dar putea să fugă în pădure, să se ascundă. Ar fi avut șanse minime, dar mai bine decât deloc.

George încercă să calculeze câte intrări și ieșiri erau în casă. Știa cel puțin trei. Ușa din față, ușile glisante din camera de zi și mai erau și niște uși glisante în dormitor. Probabil că mai era și un fel de intrare în garaj, pe scări în jos față de locul unde stătea el ghemuit. De ce nu făcuse Bernie încă nici o mișcare?

George decise să se poziționeze în holul întunecat de la al doilea nivel al casei, unde MacDonald nu ar fi putut să îl vadă printr-o fereastră. Se ridică de pe vine, iar articulațiile genunchilor îi trosniră zgomotos. Karin rămase în poziția ei, cu mâna încă ridicată ca și cum cotul i-ar fi fost înțepenit. George se aplecă din nou și o apucă ușor de încheietură, coborându-i brațul până lângă șold. Acum arăta ca o bețivă la o petrecere, care adormise în picioare și se scursese pe perete. Era o mică îmbunătățire.

Încercă să meargă cu grijă, nici prea repede, dar nici prea încet, sus, până la al doilea nivel. Aruncă o privire pe geam spre curtea din spate, nu văzu nimic, apoi se duse în hol și apăsă pe întrerupător, ca să facă întuneric în cameră. Se sprijini de perete și ascultă din nou. Trecu un minut. Își simțise pielea electrizată și cu furnicături, dar acum devenea moale și rece. Își trecu o mână prin păr și constată cu uimire cât de asudat era. Un zgomot slab, ca un ticăit, răsună în casă, și picioarele i se înmuiară. Realiză că tot curajul și priceperea care îl aduseseră până aici îl părăseau acum, scurgându-se ca apa dintr-o chiuvetă. În loc să își imagineze evadarea din casă, și-l imagina pe Bernie MacDonald apărând dintr-odată din întunericul holului. Se vedea înțepenind în loc, ca o statuie, în timp ce Bernie îl împușca cu o săgeată, sau cu ceva mai rău, în gât.

„De ce nu e Bernie îngrijorat că sun la poliție? Evident, știe că nu merge fixul, dar cum poate fi sigur că nu am un mobil? Știe oare că nu e semnal aici, în inima codrului, la marginea oceanului?“, gândi George. În cazul ăsta, Bernie nu avea de ce să se grăbească și George știa că, cu cât rămânea mai mult în casă, cu atât era mai mare probabilitatea să își piardă cumpătul.

George decise să aleagă o direcție și să o ia la goană într-acolo. Asta îi dădea o șansă de cincizeci la sută să scape. Avantajul pe care-l prezenta spatele casei era apropierea de pădure, care începea la câțiva metri de patio. George încercă să își amintească cum arăta pădurea; vedea un desiș scund de rododendroni și tufe de trandafiri spre partea laterală a casei, dar nu-și putea aminti exact ce era dincolo de patio. Dacă era același lucru, nu ar fi avut nici o șansă.

Avantajul la partea din față a casei era că știa exact unde să se ducă – de-a lungul aleii de pietriș, ținându-se aproape de margine, ca arborii să-l mai adăpostească un pic, apoi să ajungă pe Captain Sawyer Lane. Ar fi fost mai expus dacă ieșea prin față, dar putea să se miște mai iute.

George își formulă un plan. Se va deplasa rapid, dar calm, spre ușa din față, se va uita cu atenție pe alee, după orice indiciu al prezenței lui MacDonald. Dacă era încă acolo, lângă mașină, cu carabina în mână, atunci se va întoarce și se va năpusti pe la ușa

din spate, mișcându-se cât putea de repede, și apoi își va încerca norocul afundându-se în pădure. Dacă nu va vedea nimic, va trage zăvorul și va ieși cât mai repede pe ușă, gonind spre Captain Sawyer Lane.

Își luă inima-n dinți și se îndreptă spre ușa de la intrare. Făcu cu atenție cei câțiva pași în jos spre palier, trecând de Karin, care era încă prăbușită lângă perete, în aceeași poziție. Tenul ei căpătase o nuanță îngrijorătoare de cenușiu. Se opri la fereastra îngustă, laterală, și se uită afară. Nu era nici urmă de MacDonald. Mașina lui era încă acolo, în spatele automobilului Audi al lui Karin. O cioară țopăia pe aleea cu pietriș, ciugulind ceva. Se uită cât de departe putu în fiecare direcție și nu văzu nimic.

Descuie ușa și o deschise spre interior. Ieși, uitându-se în ambele părți: nici urmă de Bernie MacDonald. O rupse la fugă spre mașini. Cioara țopăi de câteva ori și se ridică în zbor, fâlfâind din aripile ei jerpelite. Trecu în viteză de Audi-ul lui Karin, apoi și de Dodge-ul lui MacDonald, uitându-se cu coada ochiului înăuntru, în timp ce trecea pe lângă el. Pe bancheta din spate a Dodge-ului era întinsă o femeie. George încetini și apoi se opri, ca să arunce o privire înăuntru; era Liana, pe spate, cu ambele picioare îndoite, ca să se poată întinde pe toată lungimea banchetei. Capul ei se sprijinea de spătar, cu părul lipit de un obraz și, când umbra lui George trecu peste ea, i se păru că vede o tremurare a pleoapelor ei palide. Veni mai aproape. În ciuda poziției ei ciudate de pe bancheta din spate, avea hainele destul de îngrijite. Purta rochia mov în care o mai văzuse și ceea ce părea a fi un pulover de bumbac, pe gât. Puloverul i se ridicase un pic la mijloc, dezgolind o fâșie albă de piele. Un pantof cu tocul jos era pe podeaua mașinii, iar celălalt atârna de piciorul ei suplu. George trase de mâner, dar portiera era încuiată. Scutură ușor mașina, încercând să nu facă prea mult zgomot, dar era clar că Liana era inconștientă, fără îndoială tranchilizată de drogul administrat de MacDonald, pe țeava carabinei lui. George era bucuros că îi văzuse pleoapele zvâcnind, ca să știe că măcar era în viață.

Simți o înțepătură în umăr, apucă și scoase o săgeată mică, pe care o azvârli apoi ca pe o viespe. MacDonald venea spre el cu o

grație relaxată, ținând carabina la șold, pregătită. Venea dinspre spatele casei. George ghicise corect: se dusese în spate. George începu să alerge din nou, spre drum. „Poate pot să ajung la pădure, să găsesc un loc unde să mă ascund și să mă bag acolo“, gândi el. „Poate că nu o să mă găsească. Poate că am scos săgeata înainte ca otrava să ajungă în sânge.“

Dar în timp ce alerga, trecând prin razele de soare care pătrundeau prin desișul copacilor, pământul de sub picioarele lui începu să se miște, înclinându-se violent spre dreapta. Încercă să își ajusteze centrul de greutate, dar se împletici și căzu cu fața pe pământ. Se ridică în genunchi, dar lumea se înclină din nou, copacii învârtindu-se în jurul lui ca într-o filmare pe repede înainte. Se întinse din nou pe jos. Solul pădurii era un pat moale, din ace de pin. Închise ochii și vârtejul se opri.

22

George se întreba uneori dacă nu cumva spațiul de stocare limitat al memoriei lui era plin doar cu detalii despre Liana, dacă nu se epuizase complet în acel prim semestru de facultate, în acele șaisprezece săptămâni feerice. Deși nu avea fotografii, își amintea clar aproape toate ținutele Lianei, dimensiunile și decorațiunile exacte ale camerei ei de cămin, felul în care ținea pixul, felul în care fuma, gustul exact al buzelor ei. Își amintea aceste detalii, deoarece mintea lui revenise iar și iar asupra acelor momente, lăsând toate celelalte lucruri care i se întâmplaseră de atunci să treacă neobservate și neanalizate. Și era conștient că, de fiecare dată când revizita acele amintiri cu Liana, le recrea în minte și le modifica, falsificându-le. Știa că nu ar mai trebui să se încreadă în acele amintiri, că erau povești pe care și le spunea prin distorsiunea timpului, ca o frază transmisă mai departe la telefonul fără fir.

Dar mai era și amintirea unei nopți, la începutul întunecat al lui decembrie, în care avea încredere. Revizitase acea seară de atât de multe ori în mintea lui și conversația nu se schimbase niciodată; din acest motiv credea că e adevărată. Fuseseră la Cinematograful de artă Trumbull, un cinematograf studențesc, găzduit într-o sală de conferințe reamenajată, în partea de est a campusului universitar. Vizionaseră filmul *Atracţie sălbatică,* regizat de Jonathan Demme, cu Jeff Daniels și Melanie Griffith; deși George nu mai văzuse filmul de atunci, putea să și-l amintească aproape scenă cu scenă, așa cum putea să își amintească locurile cam mizere de la balcon, unde stătuseră, și felul în care se simțise atingerea palmei ei în mâna lui, în timp ce se uitau la film.

Era vineri seară și plănuiau să se ducă după aceea la o petrecere. Petrecerea era în camera de patru persoane a lui Zach Grossman; Zach era un prieten de-ai lor și actualul iubit al lui Emily, colega de cameră a Lianei. Era un localnic, cel mai mic dintre cei trei frați ai familiei și, de aceea, un bun furnizor de butoaie de bere pentru petrecerile bobocilor. În timp ce se apropiau de petrecere, auzind

acordurile trupei UB40 bubuind puternic prin geamurile deschise, Liana îl strânse pe George de mână și zise:

– Am o idee mai bună.

– Așa?

– Hai să mergem să aruncăm o privire în noua clădire de științe.

Merseră, cu vântul rece și șfichiuitor biciuindu-le obrajii, spre partea de nord a campusului, unde se demaraseră lucrările de construcție a unei clădiri de științe cu patru etaje. O construiau pe o parcelă de teren ușor înclinată, de la marginea celei mai mari parcări a școlii. Fundația fusese pusă, și grinzile de structură și traversele erau toate la locul lor, ridicându-se până la etajul patru. Îi amintea lui George de o structură clădită din piese de Lego. Un gard portocaliu de plastic fusese ridicat într-o doară în jurul șantierului.

Liana îl conduse pe George spre o porțiune unde gardul se prăbușise, un țăruș fiind scos din pământ. Ea păși peste gardul căzut, trăgându-l pe George după ea.

– Unde mergem? o întrebă el.

– Hai înăuntru. Am tot vrut să fac asta.

George o urmă în clădire. Stăteau pe podeaua de beton turnat, așteptând ca ochii să li se acomodeze cu întunericul. O scară terminată pe jumătate, cu trepte făcute din scânduri rudimentare, întinse dintr-un cap în altul, ducea la primul etaj. Pe anumite porțiuni, podelele erau terminate, dar în general, nu, și, când se uită în sus, George putu să vadă cerul violet al nopții, presărat de stele.

– Nu urc acolo, zise el.

– De ce nu?

Înainte să o poată opri, Liana fugi în sus pe scări, făcând grinzile să zdrăngăne. George o urmă, înghițindu-și frica. La etajul al treilea, Liana trecu pe o traversă temporară, care ducea la ceea ce părea a fi o porțiune dintr-o podea permanentă, în colțul sud-estic al clădirii. Se așeză, și George îi urmă recunoscător exemplul. Prelate albastre, zdrențuite fuseseră prinse în cuie, ca să țină loc de pereți, și trosneau și plesneau în vântul tăios.

– Parcă am fi pe un vapor, zise George.

– Chiar că, încuviință Liana, întinzându-se pe spate să se uite la cer.

George își întoarse privirea spre campus. Distingea acoperișurile joase de tablă ale dormitoarelor care înconjurau campusul, apoi turnul capelei, luminat de reflectorul său palid. Orașul licărea în depărtare.

– Bine, admise el. A fost o idee bună.

Se întinse și el lângă Liana. Vântul și prelata care fâlfâia acopereau orice alt sunet din campus.

– Crezi că Lulu era necinstită? întrebă Liana.

Lui George îi luă un moment să realizeze că vorbea despre filmul pe care tocmai îl vizionaseră.

– Păi da, zise el.

– Pentru că pretindea că e altcineva decât era, de fapt? Pentru că nu îi spunea întreaga ei poveste?

– Ambele.

– Dar asta implică faptul că, de fiecare dată când întâlnim pe cineva, suntem într-un anumit sens obligați să ne divulgăm întregul nostru trecut, de parcă ăsta ar fi cel mai sincer lucru de făcut.

– E o diferență mare între a-ți divulga întregul trecut și a folosi numele tău real.

– Dar puștiul ăla din căminul tău, zise ea, cel care își spune Chevy… Aia e o poreclă pe care și-a dat-o singur când a ajuns la facultate. Și nu e deloc diferit de ce a făcut Lulu în film.

Tonul de obicei atât de cumpătat, de măsurat al Lianei creștea tot mai mult, nu alarmant, dar destul cât să fie observabil. George se gândise la vremea respectivă că îi dezvăluia ceva despre ea, chiar dacă nu își dădea seama ce. Se ridică un pic, își făcu mâinile căuș în jurul brichetei și își aprinse o țigară.

– Presupun că da, zise el.

– Nu zic decât atât: dacă o persoană se reinventează, așa cum a făcut-o Lulu în film, nu e posibil ca acea persoană să devină mai sinceră… mai autentică… decât era când s-a născut? Nimeni nu își poate alege familia în care se naște. Nimeni nu își poate alege singur numele sau cum arată sau ce fel de părinți are. Dar pe

măsură ce înaintăm în vârstă, putem să alegem și putem să devenim așa cum ne-a fost menit să fim.

– Ești pe cale să îmi spui că numele tău real e Bob și că vii din Canada?

– Nu, dar de asemenea nu mă simt deloc înrudită cu ai mei sau legată de Florida, de unde vin. Aș fi putut la fel de bine să îmi schimb numele. Știi ce zic?

– Înțeleg. Nu știu dacă sunt complet de acord, dar înțeleg ce zici.

– Cum adică nu ești de acord?

– Așa cum o spui tu, sună ca și cum oamenii ar fi liberi să se schimbe cu desăvârșire după bunul lor plac. Dar nu funcționează așa. Poate că nu ne place cum ne-am născut, dar asta nu schimbă nimic... rămâneam ceea ce suntem.

– Nu are deloc de-a face cu libertatea de a te schimba. Tot ce zic e că, poate, atunci când te schimbi și devii alt om, acela ești tu, cu adevărat. Ca în film – Lulu e, de fapt, personajul acela creat. Chiar dacă nu era decât propria ei invenție.

– Dar nu asta zicea filmul. Filmul zicea că nu putem să scăpăm de trecutul nostru.

– Știu. Eu îți ziceam ce cred eu.

– Mai e ceva ce-ai zis cu care nu sunt întru totul de acord.

– Acum te cerți doar de dragul de a te certa.

– Ba nu. Înțeleg ce zici. Zici că, pe măsură ce înaintăm în vârstă, avem oportunitatea de a deveni oamenii care ar fi trebuit să fim. Cred că, în general, oamenii care încearcă să scape de trecutul lor sau încearcă să se depărteze de părinții lor se mint singuri. Lucrurile nu stau așa. Poate la suprafață, poate în felul în care îi văd ceilalți, dar în adâncul sufletului, fiecare e doar rodul propriului trecut.

– Deci nu crezi că oamenii se pot schimba?

– Nu zic asta. Zic doar că nimeni nu poate să se debaraseze complet de începutul său în viață. Chit că îi convine sau nu.

George își aruncă țigara peste marginea clădirii. Când văzu scânteile portocalii luate de vânt, simți un mic gol în stomac. Niciodată nu i-au plăcut înălțimile.

– O ai în sânge, zise Liana.

Vocea ei părea resemnată.

– Ceva de genul ăsta.

Liana tăcu, privind în sus prin scheletul clădirii. George se întoarse pe o parte și se uită la ea din profil, o siluetă neagră, pe fundalul luminilor distante ale parcării.

– Spui asta doar pentru că ție îți place de unde ești, zise Liana. Îți plac părinții tăi și orașul tău natal și New England. Ai ales să mergi la nenorocita asta de facultate, care se află la mai puțin de două ore de casa părintească. Nu cred că înțelegi ce înseamnă să te simți ca un străin în propria familie.

– Bine. De acord. Calmează-te. Nu te contrazic cu nimic, de fapt. Cred doar că... atunci când spui că... atunci când spui că mai târziu în viață devenim mai autentici decât am fost la începutul vieții noastre, nu sunt complet de acord cu asta. Nu, stai. Ascultă-mă până la capăt. Cred doar că există adevăr în ambele aspecte ale unei persoane. Nu putem să ne desconsiderăm rădăcinile, chiar dacă am vrea. Vor fi întotdeauna acolo. E în continuare adevărul persoanei care suntem.

Liana tăcea din nou. Privind în urmă, George își dădea seama că era înfrântă. Conversația se termină, dar ani și ani mai târziu, George revenise asupra ei, în mintea lui, iar și iar. Realizase cu mult timp în urmă că Liana Decter îi cerea voie să devină Audrey Beck pentru totdeauna. Fusese această persoană nouă pentru mai puțin de trei luni, dar trebuie să fi întrevăzut posibilitatea reală de a-și lăsa în urmă pielea cea veche și de a o lua de la capăt.

Rămăseseră încă o oră în clădirea neterminată, făcându-li-se din ce în ce mai frig. Se întorseseră pe o parte și se luaseră în brațe pentru a se încălzi. George își aminti de durerea din șold și cum Liana începuse să tremure de frig înaintea lui. Se sărutaseră, iar George văzuse o strălucire umedă de lumină într-unul dintre ochii Lianei. Se pipăiseră prin haine. George întrebă dacă pot să se ducă într-una dintre camerele lor de cămin.

– Nu.

George rămase pe o parte, în timp ce ea se mută mai jos, îi desfăcu fermoarul blugilor și i-o luă în gură. Liana mai făcuse asta, dar întotdeauna fusese un precursor scurt pentru altceva, ea neștiind exact ce să facă și George chinuindu-se să nu termine. În

acea seară, George era destul de relaxat încât să se concentreze asupra senzației respective. Își lăsă capul pe spate și privi cerul nopții. După ce termină, Liana i-o mai ținu în gură în timp ce i se lăsa. Gestul acela, ca și conversația care dusese la el, se cuibărise de atunci pentru totdeauna în spațiul de stocare al memoriei lui.

Liana se trăsese înapoi în sus și îl sărutase. Acum începuse și el să tremure, dar mai rămaseră unul lângă altul încă cincisprezece minute, înainte să se dea bătuți.

Iar acum, când George se trezi, amețit și îngrețoșat de la tranchilizant și observând că e pe o parte, față în față cu Liana, crezu inițial că visează sau că era mort și că se întorsese la cel mai fericit moment al vieții lui. Dar apoi Liana deschise ochii și, când văzu frica din ei, deveni conștient de arsura pe care o simțea în încheieturi și glezne, prinse cu o sfoară ce-i intra adânc în carne, și de suprafața dură pe care era întins și care se ridica și cobora. Simțea miros de benzină și auzea vaietul ritmic al unui motor și pleoscăitul apei. Erau sub o prelată verde, destul de transparentă ca să simtă lumina soarelui deasupra lor și să distingă trăsăturile umbrite ale feței Lianei.

– Unde suntem? zise el, cu o voce neclară, pe care abia și-o recunoștea.

Acțiunea de a vorbi dislocă ceva din capul lui și lumea, care deja ba urca, ba se prăbușea, se înclină și mai instabil și se simți de parcă s-ar fi rostogolit neancorat prin spațiu. Vomită violent, corpul lui opintindu-se împotriva frânghiei care îl țintuia în loc. Încheieturile lui se simțeau de parcă ar fi fost tăiate cu o sticlă ascuțită.

După ce îi trecu senzația de vomă, avu un acces de tuse, cu lacrimi șiroindu-i din ochii închiși. Când îi trecu tusea și își mai reveni, se uită din nou la Liana. Ea reușise să se tragă un pic mai departe de el, și George realiză că și ea era legată la fel ca și el, imobilizată sub prelată.

– Cum te simți? întrebă ea.

George își simțea gâtul și gura pline de fiere. Alt val de greață îl străbătu și închise ochii, ca să se abțină.

– Ai fost împușcat cu un tranchilizant, zise Liana.

– Știu, zise el, deschizând din nou ochii. Unde suntem?

– Suntem pe barca lui Donnie. Sau, presupun că îi știi numele real acum.

– Bernie.

– Exact. O să ne omoare.

Barca se înclină abrupt, trecând peste un val și plesnindu-se cu putere de apă. George simți ceea ce părea să fie un alt trup rostogolindu-se până în spatele lui. Încercă să își întoarcă puțin capul, dar nu reuși să vadă decât prelata care apăsa pe ei.

– Cine e în spatele meu?

– Prietena ta. Nu știu cine e.

– Karin Boyd. E nepoata lui Gerry MacLean. O, Doamne!

– E moartă, George.

– De unde știi?

– L-am văzut când v-a adus pe toți trei pe barcă. Bernie mi-a spus că a murit de la tranchilizant. Nu că ar conta. Oricum o să ne omoare și pe noi.

– Celălalt cadavru e și el în barcă?

– Katie Aller?

– Femeia care locuia în casa aia?

– Da, aia e Katie Aller. Bernie a omorât-o azi-noapte.

– Cine e?

– E o poveste lungă și nu avem timp. Vreau să încerci să faci ceva. Ți-a legat mâinile în față, nu?

– Ăhă.

– Înainte să mă înșface, am reușit să iau un cuțit pentru friptură și să mi-l bag sub fustă. E în elasticul de la chiloții mei. Am tot încercat, dar nu reușesc să ajung la el.

– E în față?

– Aha.

George încercă să se tragă în față cât putu de mult, până când genunchii lui și ai Lianei se atingeau și fețele lor erau una lângă alta. Prelata se mișca odată cu el, dar tot îl acoperea complet. Chiar dacă nu reușea să vadă felul în care îl legase Bernie, știa că era strâns de glezne și de încheieturi. Se simțea ca și cum sfoara fusese înfășurată în jurul taliei lui și legată de încheieturi, astfel încât

mâinile îi erau blocate în dreptul cataramei de la curea. Degetele îl pișcau și erau amorțite, dar putea să și le miște. Ajunse suficient de aproape încât să-i atingă degetele Lianei. Simți și ceea ce părea să fie un soi de sfoară de nailon legată strâns în jurul încheieturilor ei, plus ceva lipicios pe piele, poate sudoare sau sânge.

– Trebuie să te lași un pic mai jos, zise ea.

El făcu ce îi spuse. Era greu. Bernie legase sfoara strâns la fiecare articulație și își simțea ambele glezne și încheieturi rănite, acolo unde nailonul îi tăia pielea. Odată ce mâinile lui ajunseră sub cele ale Lianei, ea se împinse mai aproape de el, până când degetele lui îi atinseră partea de sus a coapselor, apoi ajunseră pe un șold, la materialul fustei și elasticul chilotului. Însă nu simțea cuțitul.

– La dreapta, zise ea.

El se rostogoli în față, astfel încât mâinile lui să alunece vreo trei centimetri spre lenjeria ei și deodată simți un obiect dur, care era probabil mânerul cuțitului.

– O să trebuiască să îți ridic fusta, zise George. Poți să îți salți șoldul de pe jos?

George apucă de materialul fustei și reuși să-l tragă spre el. Liana își ridică șoldul de pe punte. El mai apucă încă un pumn de material și îl strânse între degete. O zdruncinătură a bărcii o făcu pe Liana să se izbească cu șoldul de podea. Gemu de durere. Dură cam trei minute crunte, dar reușiră, Liana arcuindu-și corpul pentru a-și ridica șoldul de pe punte, în timp ce George trăgea de material spre el, centimetru cu centimetru. Încheieturile îl dureau înfiorător și avea crampe la degete, dar nu îndrăznea să îi spună ceva Lianei. Cu siguranță și pentru ea era extrem de dureros să se ridice de pe punte. Îi ascultă respirația, care devenise sacadată și istovită. Într-un final, când degetele lui ajunseră la tivul fustei, mai trase o dată cu putere de material și își băgă degetele pe după tiv. Acum atingea coapsele goale ale Lianei.

– Slavă Domnului, zise ea, permițându-i corpului ei să se relaxeze.

Coapsele ei erau lac de transpirație, și George își plimbă degetele spre marginea chiloților ei.

– Treaba asta are beneficiile ei, zise el și scoase un râset scurt, obosit.

George își băgă un deget pe după marginea chiloților ei de bumbac, urcând încet, simțindu-i părul pubian înțepător prin material, apoi se trase mai aproape de ea și își ridică mâinile până găsi cuțitul, care era prins la orizontală sub elastic. Îi trase chiloții în jos, până când simți mânerul de lemn expus și îl prinse ferm între degetul mare și arătător. Când se rostogoli înapoi, cuțitul ieși, aproape agățându-se de fusta ei făcută ghem, dar George îl prinse strâns, schimbându-și priza, astfel încât să-l țină bine în palma dreaptă.

– L-ai prins? întrebă ea.

– Da.

– Poți să tai sfoara?

– A ta sau a mea?

– Lucrează la a ta. O să fie mai ușor. Mâinile mele sunt complet amorțite.

– Dă-mi o clipă.

George simțea că barca își schimbase traseul și acum soarele bătea direct pe prelata verde care îi acoperea. Transpirația i se prelingea întruna din păr pe frunte. Își simțea frica în mirosul corpului, care era amestecat cu izul sărat al oceanului și cu încă ceva: miasma putreziciunii, pe care și-o amintea din spălătoria casei din Captain Sawyer Lane. Katie Aller, în giulgiul ei de plastic.

Răsuci cuțitul astfel încât să țină mânerul de lemn cu cele patru degete de la mâna dreaptă, cu lama zimțată îndreptată în jos. Își legănă încheietura în față și simți cuțitul cum se prinde de sfoara din jurul încheieturilor lui. O mai făcu de câteva ori și, de fiecare dată, cuțitul se prindea din ce în ce mai rar, tăia din ce în ce mai mult.

– Merge, cred, îi zise el Lianei.

– Slavă Domnului. Dacă îți poți elibera mâinile, e o cutie de plastic cu unelte de pescuit care tot alunecă pe aici și mă lovește în cap. Sunt aproape sigură că e o armă înăuntru. Un revolver.

– Vrei să îl împușc pe Bernie?

Părea o întrebare evidentă, dar chiar și în timp ce o rostise, George simți un nod de frică în stomac. Își aminti cum se simțise

în holul acela, când îl aşteptase pe Bernie să vină agale spre el, cu carabina lui, şi se întreba cât curaj îi mai rămăsese.

– Dacă poţi să iei pistolul, aţinteşte-l spre Bernie, spune-i să sară din barcă în apă. N-o s-o facă, dar o să-i fi dat o şansă. O să încerce să găsească o modalitate să vorbească cu tine până faci o prostie. Nu-l lăsa. Spune-i să sară în apă. Dacă ezită sau face altceva, atunci ţinteşte spre mijlocul lui şi trage. E care pe care, George. Ştii asta. Cum merge cu sfoara aia?

– Merge.

Motorul bărcii îşi încetini turaţiile, până când se mai auzi doar ca un bâzâit ca de ţânţar şi lui George începu să-i bubuie inima la gândul că Bernie şi-a găsit locul unde voia să îi arunce, înainte să fi avut şansa să taie măcar un nod, dar apoi motorul porni din nou.

– Ce aşteaptă?

– Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că sunt multe bărci pe apă azi. Vrea să ajungă în larg.

– Vrei să îmi spui şi mie cum de am ajuns în situaţia asta?

Liana oftă adânc, iar răsuflarea ei era caldă şi râncedă.

– Nu sunt mândră de asta, evident.

– Toată călătoria asta, faptul că ai venit aici, totul a fost o farsă ca să luaţi diamantele alea din seiful lui MacLean.

George nu întrebase. Făcuse o afirmaţie şi atât. „Dacă astea sunt ultimele mele clipe pe pământ“, gândi el, „nu am de gând să mă mai las minţit de Liana“.

– Da, zise ea. Dar nu am ştiut că Bernie urma să omoare pe cineva. Ţi-o jur. Trebuia doar să îl lase lat pe MacLean, să ia diamantele şi să fugă.

– Cum a intrat în casă?

– Ştiam că o să vină grădinarii duminică şi am sincronizat totul să coincidă cu prezenţa lor acolo. Am mers cu maşina până la o stradă de unde Bernie putea să o ia prin pădure până la casă. Era îmbrăcat în costum de grădinar, aşa că dacă era văzut venind dinspre pădure, nu ar fi arătat foarte suspect. Pândise casa şi ştia că de obicei era o fereastră întredeschisă deasupra acoperişului verandei din spate. Luase cu el o scară mică. Era simplu. Trebuia să intre în biroul lui

Gerry de la etaj și să îl aștepte. După ce lua diamantele din seif, trebuia să traverseze pădurea, iar acolo îl așteptam eu.

– Și de ce aveați nevoie de mine?

– Chiar nu voiam să mă duc eu acasă la MacLean. Ce ți-am spus despre relația noastră a fost adevărat. Soția lui era pe moarte și probabil era instabil. Avea mult mai mult sens să trimitem o persoană neutră. În plus, dacă te duceai tu, asta însemna că eu puteam conduce mașina. Bernie nu voia să lase timp de trei ore o mașină străină pe o stradă dintr-un cartier burghez din Newton. Ar fi atras prea multă atenție. Cum merge cu sfoara?

George încă tăia, dar simțise ce simțise și Liana probabil: Bernie conducea barca într-un cerc larg, încetinind motorul aproape complet. Își găsise locul de deversare?

– Se simte de parcă aș tăia sfoara, dar nu-mi simt deloc mâinile mai libere. De ce ai venit să te întâlnești cu mine la Kowloon? Nu trebuia să faci asta.

– Mi se părea normal să trec să te văd pentru ultima oară, înainte ca eu și Bernie să evadăm a doua zi de dimineață, dar el a luat-o razna. Nu-mi dădusem seama cât de convins era că tu și cu mine eram în cârdășie și că urma să îl tragem în piept. De aceea s-a dus și a amenințat-o pe prietena ta și de aceea a început să omoare martori. S-a scrântit.

George simți că sfoara de nailon se slăbește. Își smuci încheieturile, dar erau încă prinse strâns. Schimbă unghiul cuțitului și nimeri altă bucată de nailon. Începu din nou să taie.

– Putem să scăpăm, zise Liana, dar lui George vocea ei nu îi părea prea sigură.

– Mai spune-mi chestii. Ajută.

– Cum ar fi?

– Unde ați fost ieri?

– Cea mai mare parte a zilei am petrecut-o în New Essex. La casa pe care ai găsit-o. Eu încercam să îi bag mințile în cap lui Bernie și să îl conving să plece din oraș cu mine. El era convins că am lăsat prea mulți martori. Tu, desigur. Katie Aller…

– Ea cine era?

– Am cunoscut-o în insule. Era o narcomană care făcea praf banii babacilor. Ei sunt morți și acela e terenul lor, proprietatea lor, cam toată aleea aceea, Captain Sawyer Lane. Am contactat-o când știam că Bernie și cu mine venim încoace. Ne-a lăsat să stăm la ea acasă...

– Și să îi folosiți cabana.

– ... și să îi folosim cabana, da, și...

– Și probabil că asta e barca ei.

– Da. Ascultă, George, aș putea să o spun de o mie de ori, dar știu că nu ar avea nici un rost, așa că o să o spun doar o dată. Îmi pare atât de rău că te-am vârât în treaba asta. Nu am avut nici cea mai mică idee că o să fie periculos. Trebuie să mă crezi. Merit să mor azi, dar tu nu.

George începuse să simtă cum legătura se slăbește. Își simțea iarăși sângele circulându-i prin degete și putea să își rotească încheietura dreaptă la cel puțin patruzeci și cinci de grade. Această libertate îi permitea să schimbe unghiul cuțitului, ca să lucreze mai cu spor. Făcu două tăieturi puternice, și sfoara se desprinse, eliberându-i mâna dreaptă. Cea stângă era încă legată și prinsă de sfoara care era înfășurată în jurul mijlocului său.

– Mi-am eliberat mâna, zise el.

– Pe ambele?

– Doar dreapta, dar cred că... Barca scoase un sunet înfundat, de parcă ceva s-ar fi lovit de ea, pe o parte. Ce-a fost asta? întrebă el.

Acum că avea o mână liberă, frica lui mai urcă o treaptă în intensitate. Deznădejdea fu înlocuită de un licăr de speranță. Un val de adrenalină îl făcu să amețească ușor. Închise ochii ca să-și alunge senzația.

– Rahat, zise Liana, și George deschise ochii.

Ea se chinuia să își țină capul pe spate, uitându-se în sus, de parcă ar fi putut să vadă prin prelată. El tocmai voia să o întrebe ce se întâmplă, când, deodată, simți și el. Barca încetini și aproape că se opri. Motorul nu mai huruia; bolborosi și scuipă un pic, înainte să se oprească de tot. Barca se legăna într-o parte și-n alta pe apă și liniștea subită părea copleșitoare. Ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea, George închise din nou strâns ochii și nu scoase nici

un sunet, de parcă Bernie ar fi putut să uite de cei doi oameni vii de sub prelată.

– Bună dimineața, se auzi vocea nazală, șocant de zgomotoasă în liniștea aceea nouă.

Bernie trase prelata pe jumătate de pe ei, de parcă ar fi fost un cearșaf. George se uită în sus, dar soarele, care sclipea pe un cer fără nori, era orbitor, și nu vedea decât o figură nedeslușită care plutea deasupra lor, o siluetă de un negru unduitor, nimicindu-le orice urmă de speranță.

23

– Luați-vă rămas-bun unul de la altul, zise Bernie.

– Bernie, te rog, așteaptă o clipă, zise Liana, cu vocea neobișnuit de ascuțită. Gândește-te la ceea ce faci. Tu nu ești așa.

Bernie, în continuare o siluetă întunecată, fără trăsături, obturând soarele de pe cer, ridică mâinile de parcă ar fi încercat să își întindă mușchii spatelui.

– Mai știi când m-ai convins să vin cu tine în aventura asta? zise el. Cum mi-ai spus că o să fie o nimica toată să intru prin efracție în casa unui om, să-l dobor la pământ și să-i fur diamantele alea? Că o să fie dificil doar prima oară? Aveai dreptate. Nu a fost deloc dificil să intru în casa lui, dar a fost totuși un pic dificil să-i dau cu ciocanul în cap. Bernie râse, stânjenit, cum ar râde cineva la o petrecere de fițe, la propria glumă deloc amuzantă. Am crezut că a a da cuiva cu ciocanul în cap va fi ca și cum ai trosni o buturugă, dar nu-i așa, continuă el. E ca și cum ai lovi un fruct. Capul ciocanului s-a înfipt direct. S-a și blocat acolo o clipă. Știi cum se simte asta?

– Bernie, știi că nu ți-am cerut să faci asta.

– Mi-ai spus să îl las lat.

– Nu cu un afurisit de ciocan. Doamne, Bernie, gândește-te o clipă la ce urmează să faci. Ai diamantele. Poți să dispari. Aruncăm cadavrele astea. N-o să știe nimeni.

– Da, o să arunc cadavrele astea, zise Bernie și se dădu din soare.

Arșița sa din miezul zilei îl lovi pe George în față și miji ochii, întrebându-se, absurd, pentru o clipă unde îi erau ochelarii de soare. Bernie se aplecă, și George auzi un târșâit, ca și cum o piesă grea de mobilier ar fi fost târâtă pe o podea. Ochii lui încercau să se acomodeze cu lumina puternică a soarelui ce scânteia în înaltul cerului și își dădea seama că Bernie trăsese ceva greu paralel cu Liana. Ea își arcui spatele, ca să vadă ce face.

– Bernie, oprește-te, zise ea, folosind alt ton acum, care încerca, parcă, să reproducă o autoritate maternă.

Însă George nu auzi decât ceea ce auzise, probabil, și Bernie, și anume o nouă tentativă disperată, o încercare de a face ceva, orice, care ar putea opri inevitabilul să se producă.

George tăia cât de repede și de tare putea cu mâna liberă, lucrând la nailonul care îi ținea încheietura stângă prinsă de bucla din jurul taliei. Era profund conștient de liniștea subită din largul oceanului și știa că trebuie să lucreze la legăturile lui fără să scoată vreun sunet sau să atragă atenția.

Bernie o apucă pe Liana de sfoara din jurul taliei și o ridică un pic, apoi o rostogoli pe burtă. Mișcarea o făcu să icnească brusc, apoi să geamă. Prelata alunecă de pe mijlocul ei, iar Bernie privi în jos la fusta ei ridicată, la coapsele și fesele expuse.

– Ce-i asta? zise Bernie. L-ai lăsat pe iubițelul tău să te mai pipăie o ultimă dată? Doamne, Jane, ce perversă!

Se dădu un pic în spate și scoase acel râset lătrat, pe care George îl auzise cu câteva zile în urmă, când îl întâlnise pentru prima oară la cabana din New Essex. Când auzi că îi spune Jane, George își dădu seama cât de puține știa Bernie despre femeia pe care se pregătea să o omoare.

– Gândește-te la ce faci, zise Liana, schimbându-și iar tonul.

– M-am gândit deja. M-am gândit să-ți dau cu ciocanul în cap, așa cum l-am lovit pe bătrânul ăla, și apoi să te arunc în ocean. Dar apoi m-am gândit că ar fi un gest prea blând pentru tine.

Bernie se aplecă deasupra Lianei, iar George putea acum să vadă ce făcea. Târâse până în dreptul ei un bloc de ciment, de aproape un metru pătrat, și îl lega de ea.

– Nu, cred că o să te arunc în ocean așa, să te las să te gândești la ce-ai făcut în timp ce te îneci.

Bernie lucra repede și, când termină de vorbit, se îndreptă de șale și strânse nodul pe care tocmai îl făcuse. Liana întoarse capul spre George. Părul îi ascundea jumătate de față, dar George zărea un ochi speriat și roșu. Bernie o smuci pe Liana spre marginea bărcii, pielea ei expusă scârțâind pe linoleumul de pe podeaua bărcii.

George aproape că tăiase sfoara care îi ținea mâna stângă, dar oricum nu ar fi fost de ajuns. Chiar dacă o tăia pe toată înainte ca Bernie să o arunce pe Liana în ocean, gleznele îi erau încă legate.

Mâinile ar fi fost libere, dar nu avea aproape nici o șansă să ajungă la cutia cu unelte de pescuit, să scoată arma și să îl împuște pe Bernie, dacă jumătatea de jos a corpului îi era încă legată.

Bernie o smuci din nou violent pe Liana, trăgând-o spre marginea bărcii.

– Oprește-te! urlă George, și Bernie se întoarse, cu un rânjet aproape surprins pe față și dezvelindu-și dinții de un gri-violet.

– Iubițelul vorbește, zise el.

– Am sunat la poliție înainte să mă împuști, zise George. Le-am spus de planul tău de a ne arunca în ocean. Probabil că vor începe din clipă-n clipă să cerceteze zona, cu avioane.

– Serios? Și cum știai tu că urma să fac asta?

– Am văzut barca mai devreme, la cabană. Unde altundeva era să arunci cadavrele?

Bernie se uită la el cu o urmă de interes. Ridicase blocul de ciment și îl aruncase peste bord. Sfoara din jurul Lianei se întinsese. Tot ceea ce trebuia să facă Bernie era să-i ridice trupul și să-l prăvălească în apă.

– Dacă e adevărat, zise el, înseamnă că trebuie să mă mișc mai repede. Când o să zboare avioanele alea pe deasupra noastră, vreau să nu mai am nici o dovadă la bord.

Bernie se întoarse din nou spre Liana. Aceasta se zbătea, încercând disperată să-și desfacă legăturile. Bernie își plantă un picior lângă capul ei și pe celălalt lângă talie și se aplecă să o ridice. George urlă cât de tare putu după ajutor, în eventualitatea, puțin probabilă, că vreo altă ambarcațiune ar fi trecut prin apropiere. Ca răspuns nu auzi decât cârâitul aspru al unui pescăruș, care plana pe deasupra apei. George urlă din nou când Bernie o apucă și începu să o ridice pe Liana. Se vedeau unul pe celălalt printre picioarele crăcănate ale lui Bernie, iar Liana clătină din cap spre George. Briza oceanului îi mângâie părul și i-l dădu de pe față, iar George îi vedea acum ambii ochi. Nu mai vădeau spaima, ci resemnarea. George încetă să mai strige.

– George, îmi pare rău, zise ea. Te iubesc.

– Audrey, zise George.

În timp ce George trăgea frenetic de mâna lui stângă, încă legată, Bernie o ridică pe Liana și îi prăvăli trupul peste marginea bărcii. George auzi un singur pleoscăit, și apoi nimic. Blocul de ciment o trăsese instantaneu sub apă.

Bernie se întoarse și se sprijini de marginea bărcii, punându-și mâinile pe coapse.

– A fost mai greu decât am crezut, zise el, cu glasul ușor întretăiat.

George nu se putea uita la el. Extenuat, își sprijini fruntea de puntea umedă, concentrându-și atenția asupra pantofilor lui Bernie, o pereche de mocasini cu ciucurei. Unul dintre cracii pantalonilor lui de costum flutura în briză. George inspiră adânc pe nas și adulmecă mirosul acru, ca de cupru, ce se ridica dinspre puntea bărcii. Se simțea cuprins de un gol adânc. Știind cât de aproape îi era moartea, simțea o singurătate profundă. Îi trecu prin minte o imagine a tatălui său.

George auzi pașii târșâiți ai lui Bernie, când acesta se ridică. „O să ia prelata de pe mine“, gândi George, „o să vadă cuțitul între degetele mele umflate și o să mi-l smulgă din mâini. O să găsească sfoara retezată și o să râdă de tentativa mea jalnică de evadare, o să lege sfoara la loc și o să îmi dea și mie un bloc de ciment, pe care să îl iau cu mine pe fundul oceanului“.

Cu capul încă lipit de punte, George îl privi pe Bernie ducându-se mai în față. George își vârî bărbia în piept și mai văzu alte trei blocuri de ciment, în spatele scaunelor din față. Bernie ridică unul cu o mână, apoi ieși din câmpul lui vizual.

– Ești groaznic de tăcut, George. Pe tine te păstrez la urmă, deci mai ai ceva timp. Simte-te liber să vorbești. Nu m-ar deranja puțină conversație.

George simțea pașii lui Bernie mișcându-se de colo colo pe punte, iar prelata foșnea, dar rămânea pe loc. Un zgomot surd în dădu lui George de înțeles că lăsase blocul de ciment jos și apoi simți două mâini, una la șale și cealaltă pe spatele coapselor, cum îl împing în față aproape un metru. Cuțitul, aflat încă în mâna lui liberă, se hârșâi de puntea texturată, și George fu sigur că Bernie l-a auzit, dar acesta zise doar:

– Stai acolo, nu vrei?

George se uită în jos la corpul lui. Prelata era încă pe el. Bernie va fi ocupat câteva minute să lege blocurile de ciment de cadavrele lui Karin Boyd și Katie Aller, înainte să le arunce peste bord. Pipăi sfoara cu mâna, găsind marginea zdrențuită, acolo unde tăiase aproape trei sferturi din legătură. Repoziționă lama și începu din nou să taie.

– Tipa asta m-a luat prin surprindere, zise Bernie. Nepoata lui MacLean. Chiar atragi tipe drăguțe, George, deși n-aș putea spune că știu de ce. Mi-am încărcat săgețile cu destulă zeamă ca să dobor pe cineva de statura ta – nu e o știință ușoară, să știi. Dar pentru ea a fost un pic prea mult. A adormit-o definitiv.

George tocmai reușise să taie complet sfoara din jurul încheieturii lui stângi, și brațul îi căzu greu pe punte, din pricina mușchilor amorțiți. Se prefăcu că are un acces de tuse, ca să acopere sunetul, îndoindu-se de mijloc și frecându-și mâinile, care erau amorțite și îl înțepau dureros. Falsul acces de tuse se transformă în curând într-unul real, spasmele diafragmei lui făcându-i stomacul aproape gol să dea afară și ultima picătură de fiere. O scuipă pe punte.

– Toate se vor termina curând, zise Bernie.

George nu putea să îl vadă, dar i se părea că ridică trupul lui Karin Boyd peste marginea bărcii. Sperând că Bernie era cu spatele, își trecu repede mâinile peste talie și găsi o buclă dublă, care era relativ slab strânsă în jurul mijlocului. Chiar deasupra șoldului stâng, avea un nod cât vârful unui deget. George nu știa nimic despre noduri. Își plimbă degetele peste el, dându-și seama doar că pare foarte strâns și că nu găsea nici un capăt de care să tragă ca să îl dezlege. Nodul fixa o porțiune de sfoară care era întinsă și trasă peste coapsa lui și printre picioare. Dacă putea să taie sfoara, deși ar avea în continuare gleznele legate, ar putea să își întindă corpul și ar avea mâinile libere. Asta i-ar asigura o șansă să ajungă la pistolul din cutia cu unelte de pescuit.

George auzi un pleoscăit – Karin Boyd ducându-se în mormântul ei acvatic – și apoi îl auzi pe Bernie oftând prelung. Obosea? Era puternic, atâta lucru știa și George, dar chiar dacă ziua era relativ răcoroasă, soarele era la zenit și Bernie era îmbrăcat cu pantaloni negri de costum și o bluză gri, din mătase lucioasă.

– Ah, Katie, zise Bernie, iar George auzi foșnetul foliilor de plastic.

Își imagina că trupul ei era încă rulat și legată ca un covor, așa cum o văzuse în casa de pe Captain Sawyer Lane.

– N-o știai prea bine pe Katie, nu?

– Am cunoscut-o, zise George, încercând să îl facă pe Bernie să vorbească mai departe.

George reușise să poziționeze lama cuțitului sub sfoara întinsă, care îi ținea gleznele legate de talie.

– Atunci probabil că știi că nu am omorât-o, ci doar i-am luat-o înainte. Ai idee câți ani avea? Douăzeci și doi, mergând pe optzeci și doi. A fost dependentă de droguri mai puțin de un an, dar ce an..., zise Bernie și râse câinește. Știi cine a învățat-o cu drogurile, nu? Scumpa ta Jane. Avea lipici la fete, exact ca tine.

George începea să se simtă slăbit, capul îi vâjâia, tot corpul îi era asudat și avea nevoie de toată energia pe care o mai avea ca să taie ultimele bucăți de sfoară. Soarele care îl lovea în față îl făcea să se simtă ca o bucată de carne pe un grătar.

Îl auzi pe Bernie gemând un pic, și plasticul foșni din nou.

– Oamenii sunt mai grei când sunt morți, știai asta? Am azvârlit-o pe asta de colo colo, de câteva ori, când era încă vie și cântărea doar puțin mai mult ca o păpușă de cârpe, dar acum... Iisuse, îmbătrânesc.

Sfoara la care lucra George se rupse în două și îi eliberă picioarele. Gleznele îi erau încă prinse, dar cel puțin nu mai era legat ca un curcan. Abia se abținu să nu își întindă mușchii încordați și amorțiți ai picioarelor, dar nu știa în ce direcție se uită Bernie. Își dădu capul pe spate cât de mult putu, dar nu reușea să vadă decât cerul, brăzdat de câțiva nori pasageri. Auzi un nou pleoscăit, când trupul neînsuflețit al lui Katie Adler fu aruncat în mare. Acum era singur cu Bernie în barcă și realiză că nu mai avea nici o șansă să taie sfoara care îi ținea gleznele legate. Își întoarse capul în partea cealaltă, uitându-se spre locul unde zăcuse Liana, legată fedeleș. Cutia cu unelte de pescuit de care îi spusese se izbea de marginea bărcii. Lângă ea era o vestă de salvare de un roșu aprins și George se întrebă dacă nu ar fi mai bine să apuce pur și simplu vesta, să sară în apă și să-și încerce norocul acolo.

Auzi târşâitul pantofilor lui Bernie pe puntea din spatele lui. Încercă să inspire adânc, dar aerul pe care îl trase în plămâni părea subțiat și îmbâcsit. „Din clipă în clipă, Bernie o să smulgă prelata de pe mine,“, gândi el, „o să vadă că nu mai sunt legat și atunci o să trebuiască să acționez, sărind la el cu un cuțit, care nu a fost făcut să taie nimic mai dur decât o friptură“.

Bernie scoase un sunet în spatele lui, un mormăit scurt și gutural, care sunase ca o întrebare, apoi făcu trei pași spre cârmă. George îl văzu cum se apleacă, descuie compartimentul și scoate un binoclu. Îl puse la ochi și privi în zare. Asta era șansa lui George.

Cu toată viteza de care era în stare, George se rostogoli de pe o parte în patru labe, apoi se împinse în față din genunchi, spre cutia de pescuit. Își simțea mușchii atrofiați și rigizi, de parcă ar fi fost legat zile întregi, nu doar câteva ore. Deschise la repezeală capacul cutiei și vărsă toate obiectele din ea pe punte. Căzură unelte, echipament de pescuit și câteva rachete de semnalizare, împreună cu un revolver negru, învelit într-o cârpă unsuroasă. George îl apucă cu mâna dreaptă și se așeză pe vine. Bernie rămase calm la cârmă, cu binoclul în mână. Un zâmbet ușor confuz i se înfiripase pe buze, și George văzu cum privirea lui Bernie se mută dinspre fața lui către pistolul din mână și înapoi la fața lui.

– Nu e încărcat, zise Bernie.

– Ești sigur? întrebă George și trase percutorul în spate.

Se fixă mai ușor decât se aștepta. Îi tremura mâna, și de frică și de oboseală, dar nu-i păsa.

– Hai, trage, zise Bernie. Chiar nu e încărcat. De ce nu iei vesta aia de salvare și...

George apăsă pe trăgaci. Un recul ușor îi ridică mâna, iar arma scoase un pocnet ascuțit, care sună ca o petardă. Bernie scăpă binoclul pe punte și duse imediat mâna dreaptă la gât. Scotea un gâlgâit îngrozitor, și o peliculă întunecată de sânge i se răspândi pe piept, udându-i cămașa satinată.

Bernie se apăsă mai tare pe gât, dar sângele îi țâșnea printre degete, acoperindu-i dosul palmei. Își întinse celălalt braț și se prinse de spătarul scaunului rotativ al pilotului, lăsându-se în el ca un bătrân cu reumatism.

Ochii lui Bernie erau încă ațintiți asupra lui George. În ei nu se citea nici frică și nici furie, ci doar confuzie, de parcă s-ar fi întrebat de ce avea deodată o gaură în gât și ce legătură ar fi putut avea cu arma pe care George o ținea încă în mână. Bernie se pleoști în scaun, întors în continuare spre George, dar mâna lui însângerată îi căzu pe coapsă. Toată partea din față a bluzei lui era îmbibată de sânge, iar figura lui palidă deveni acum de un alb fantomatic. Ochii nu îi mai păreau confuzi. Nu mai păreau nicicum. Murise.

George își luă privirea de la el și se uită în jur la oceanul care-l împresura. Se aștepta să vadă un vas la orizont sau orice îi distrăsese atenția lui Bernie, dar tot ce văzu era linia orizontului, care se întindea în toate direcțiile. Un pescăruș se legăna pe hula albastră, cam la douăzeci de metri depărtare, dar era singura formă de viață pe care o întrezărea.

Închise ochii și încercă să își limpezească mintea o clipă, să încerce să înțeleagă ce se întâmplase. Soarele aspru îi ardea pielea și puntea se legăna. Imagini de vis i se înfiripau în gând și, pentru un scurt moment halucinant, George aproape își permise să adoarmă.

Când deschise ochii, nu se schimbase nimic. Era singur pe puntea bărcii, cu toate obiectele care căzuseră din cutia de pescuit și un bloc de ciment care fusese menit pentru el. Revolverul îi tremura în mână. Bernie zăcea în scaunul cârmaciului, legănat de valurile blânde al mării.

24

George se întoarse la Mather College. Chiar dacă excursia lui în Sweetgum păruse să ţină o veşnicie, în realitate se întorsese în camera lui de cămin la mai puţin de o săptămână de când plecase. Îi spuse colegului său de cameră, Kevin, şi tuturor celor care îl mai întrebaseră că se dusese acasă pentru câteva zile. Înapoi în Massachusetts, ca să fie cu părinţii lui. Nimeni nu îi puse la îndoială spusele.

Se simţea vinovat că minte, dar îşi zicea că, astfel, o protejează pe Liana.

George decise că Chalfant avea dreptate. Că exista o şansă ca Liana să vină la Mather să îl caute. Nu se putea întoarce în Florida. Nu mai avea familie nicăieri. Unde altundeva putea să se ducă? Şi George decise că, dacă Liana ar fi venit la el, ar fi ajutat-o, cu orice preţ. Poate că ar încerca să o convingă să se predea, dar dacă asta nu funcţiona, atunci ar fi fost dispus să facă orice ca să se asigure că nu va fi prinsă. Şi ca să se asigure că va face parte din viaţa ei.

George nu fusese foarte sociabil în primul semestru de facultate, în mare parte din cauza Lianei, dar în al doilea semestru deveni şi mai retras. Nu mergea niciodată la petreceri şi încetă să mai piardă vremea cu băieţii, în camera comună de la capătul holului. Deseori mânca singur la cantină, ascunzându-se în spatele unei ediţii a gazetei şcolii. Mergea singur de la un curs la altul, cocârjat sub paltonul lui, mereu cu o ţigară între buze. Timpul liber şi-l petrecea în acelaşi cubicul izolat din bibliotecă, la subsol. Era linişte acolo, chiar mai linişte decât în alte biblioteci, singurele sunete fiind pocniturile şi şuierăturile unui calorifer vechi. Studia din greu, încercând să se revanşeze pentru notele neimpresionante pe care le primise în primul semestru. Îşi dădea seama că ceilalţi boboci din clădirea lui, Kevin în special, se simţeau lezaţi de distanţarea lui subită. Dar era protejat de moartea lui Audrey, de ceea ce ei percepeau ca fiind o perioadă de doliu.

Iarna aceea a fost cea mai rece înregistrată în peste cincizeci de ani, cu temperaturi în jur de minus cincisprezece-douăzeci de grade, timp de săptămâni în şir. Pe măsură ce zilele scurte se târau agale, frigul şi

întunericul făceau ca perioada petrecută de George în Florida, ca şi semestrul anterior de altfel, să pară un vis dintr-o altă lume. Cu toate astea, de fiecare dată când suna telefonul din camera pe care o împărţea cu Kevin, George simţea că i se strânge un pic stomacul la gândul că l-ar putea căuta Liana. Dar nu era niciodată ea.

În vacanţa din februarie, George se întoarse acasă. Mama lui nu deschidea niciodată discuţia despre Audrey, dar tatăl lui da, întrebându-l pe George cum se simţea după vestea tristă. George îi spuse că a avut şi zile mai bune şi tatăl lui îi oferi un scotch cu apă, fiind pentru prima oară când George primea de băut la el acasă. Acceptă şi stătură împreună, bând în linişte, în biroul tatălui său.

– Cum îţi place?

– Poate că trebuie să te deprinzi cu gustul.

Tatăl lui râse, arătându-şi dinţii îngălbeniţi, după ani întregi în care fumase pipă.

– Ar fi trebuit să ţi-l fac cu suc de ghimbir.

– Nu, e bun aşa. Începe să îmi placă.

Când se întoarse la şcoală, zilele se lungeau şi temperaturile începeau să crească. Lui George îi era dor de anonimitatea pe care i-o conferise paltonul cu glugă. Mergând prin campus, simţea că ochii zăboveau asupra lui un pic mai mult decât era necesar. Ştia ce gândeau ceilalţi: „Uite-l pe George Foss. Iubita lui s-a sinucis în vacanţa de Crăciun şi acum abia dacă mai vorbeşte cu cineva. S-a retras în sine". George însă nu se prea sinchisea. Se simţea singuratic, dar gândul că Liana ar putea într-o zi să îşi facă apariţia sau să sune îi nutrea speranţele.

Când primi într-un sfârşit un apel, era de la detectivul Chalfant. Kevin fu cel care răspunse, într-o sâmbătă dimineaţă, când George se afla la cantină.

– Ai dat de necaz? zise Kevin, după ce îi transmise mesajul şi un număr la care să sune înapoi.

– E un prieten de familie. Aşa îşi spune, „detectivul". Ca un spirit de glumă.

În loc să îl sune înapoi de la telefonul din cameră, George îşi luă cartela telefonică şi se duse la una dintre cabinele din centrul studenţesc. Nu folosea nimeni acele telefoane şi George ştia că o să aibă

parte de intimitate. Îşi aprinse o ţigară, trase adânc în piept, apoi formă numărul.

Chalfant răspunse la al doilea apel.

– Sunt George Foss, mi s-a zis să vă sun.

– Salut, George. Cum mai eşti?

– Bine.

– Ai vreo veste de la prietena noastră comună?

– Ăă, nu. Nu am primit nici un semn de la ea. Mă gândeam că poate aveţi dumneavoastră veşti.

– Din păcate, nu. N-am mai descoperit nimic. Parcă a intrat în pământ.

George auzi un hârşâit, de parcă Chalfant şi-ar fi trecut telefonul dintr-o mână în alta.

– George, vreau să te avertizez. Nu ştiu dacă ai urmărit ştirile locale de aici, dar tatăl Lianei Decter e mort. A murit în seara în care Liana şi-a luat tălpăşiţa din Chinkapin. Nu ţi-am spus, pentru că nu voiam să tulbur apele şi adevărul e că nici nu ştiam cu ce ne confruntăm la vremea respectivă. Dar acum mai există un al doilea mandat de arestare pe numele Lianei. E un mandat pentru crimă cu premeditare, George, fiindcă şi-a ucis tatăl.

– Poftim?

– E destul de clar. Şi a început să fie o ştire de senzaţie pe aici şi presupunem că şi la nivel naţional. De aceea am vrut să te sun. Voiam să o afli de la mine mai întâi.

– De ce şi-ar fi ucis tatăl?

Chalfant scoase un oftat.

– Motivul pentru care ne-a luat atât de mult să emitem un al doilea mandat a fost că aveam anumite suspiciuni cum că Kurt Decter ar fi fost omorât de un agent de pariuri căruia îi datora bani.

– Dale.

– Da. Dale Ryan. Uitasem că ştii despre el. L-am adus la secţie şi l-am luat la întrebări. A recunoscut că Decter îi datora bani, dar a zis că nu are nici o legătură cu moartea lui. Avea un alibi solid, iar criminaliştii noştri nu au descoperit nimic altceva, aşa că i-am dat drumul. Acum investigăm cazul cu presupunerea că Liana şi-a ucis tatăl înainte de a fugi, pentru a... şi asta e doar o teorie, desigur... dar

pentru a-l proteja de Dale. Se pare că Liana îi mai făcea favoruri sexuale din când în când, pentru a răscumpăra din datoriile tatălui ei.

Chalfant făcu o pauză, dar George nu zise nimic. Chiar dacă ştia deja asta, să o audă din nou din altă sursă îi întoarse stomacul pe dos.

– Credem că atunci când Liana a decis să fugă din oraş, ştia că tatăl ei va fi la cheremul celor cărora le datora bani. Probabil că a făcut ce a făcut pentru că ştia că era oricum sortit pieirii.

– Cum a murit?

– A murit la el acasă, cu gâtul tăiat.

Chalfant nu îi dădu mai multe detalii. Îi reaminti lui George că, dacă Liana îl contacta, era responsabilitatea lui legală să anunţe autorităţile. George îi promise să-l sune dacă Liana dădea vreun semn de viaţă.

Mai târziu în acelaşi an, în timpul uneia dintre vizitele lui compulsive la secţiunea de periodice a bibliotecii de la Mather, găsi un articol lung legat de caz, apărut într-un ziar cunoscut din Florida. Articolul era foarte speculativ, bazat mai mult pe un interviu cu ofiţerul Robert Wilson, care, aparent, nu mai lucra în cadrul Departamentului de Poliţie din Sweetgum.

George citi articolul de atât de multe ori, până simţi că îl învăţase pe dinafară.

Trupul lui Kurt Decter fusese descoperit în camera de zi a casei de pe Eighth Street. „Era cea mai urâtă casă de pe o stradă plină de case urâte", declara Wilson. Ambii detectivi, Chalfant şi Wilson, ajunseseră acolo împreună, aducând mandatul de arestare pe numele Lianei Decter. Ştiuseră că se află la locul unei crime încă dinainte să deschidă uşa din faţă şi să îi lovească mirosul înţepător. Locuitorii din Chinkapin nu îşi lăsau niciodată uşile descuiate dimineaţa.

Durase o clipă până când ochii li se acomodaseră cu întunericul din interior. Cadavrul zăcea pe o canapea de un maro decolorat, din mijlocul camerei de zi. Capul era căzut în faţă, cu bărbia în piept. Bărbatul purta pantaloni scurţi de camuflaj, avea picioarele depărtate şi mâinile îi atârnau pe lângă coapse, într-o poziţie aproape relaxată. Iniţial li se păru că Decter purta un maiou negru, dar apoi îşi dădură seama, uitându-se la bretele, că bluza fusese albă şi că partea din faţă devenise maro-închis, de la sângele care cursese. Muşte negre roiau şi bâzâiau în jurul cadavrului.

Nu fusese nevoie să îi verifice pulsul. Avea gâtul tăiat, atât de adânc şi de larg, încât pielea i se căsca de ambele părţi ale maxilarului. Sângele nu numai că îi îmbibase tricoul, dar îi băltea în poală. Un jet arterial ţâşnise peste măsuţa de cafea cu blat de sticlă şi stropise covorul gros şi bej aflat după ea.

Nici Chalfant şi nici Wilson nu ştiuseră cum arăta Kurt Decter, dar, ţinând cont de braţele subţiri cu pete hepatice şi scalpul pătat de soare, au estimat că bărbatul avea în jur de şaptezeci de ani. Telecomanda stătea lipită de şoldul lui şi era în picioarele goale. Măsuţa de cafea era împânzită de doze goale de bere. O scrumieră mare de ceramică, de forma unui aligator încolăcit, era plină de mucuri de ţigară şi de câteva jointuri. Lângă scrumieră era o punguţă mică, în care erau câţiva muguri de iarbă.

Un cuţit de bucătărie fusese aşezat pe perna canapelei, iar mânerul său de un maroniu-închis părea să se asorteze cu ţesătura ecosez. Ambii detectivi dăduseră ocol canapelei şi rămăseseră apoi în spatele ei, atenţi să nu atingă nimic înainte de sosirea criminaliştilor. Wilson îi spuse reporterului că imaginea cuţitului, poziţionat cu atenţie lângă victimă, ca şi cum ar fi fost lăsat pe un tocător, lângă un morcov tăiat, fusese cumva şi mai şocantă decât gâtul despicat al lui Kurt Decter.

Chalfant cercetase celelalte camere, în timp ce Wilson rămăsese în spatele cadavrului şi analizase mai departe scena. Televizorul masiv şi pătrăţos era oprit, dar scos uşor din dulap, înclinat spre linia vizuală a lui Decter. Un sac de crose de golf, care părea plin de praf, stătea rezemat de perete. Pe podea se afla un bol cu apă, şi, lângă el, o caserolă era plină cu hrană uscată pentru pisici. Un şir de furnici se deplasa între caserola cu mâncare şi o crăpătură adâncă de la baza peretelui. Mai era o farfurie murdară pe masă, cu resturile unei fripturi de vită şi mânjită cu sosuri de un roşu aprins. O muscă mare şi neagră zbură din poala mortului, într-un arc de cerc, şi ateriză pe o bucată de zgârci.

Wilson îşi amintea că se gândise cum că Kurt Decter, drogat şi beat, cu stomacul plin după o masă copioasă, murise fericit.

George înţelegea, raţional, de ce Liana îşi omorâse tatăl. Era o pedeapsă, desigur, pentru un degenerat lipsit de voinţă, care era dispus să o facă pe proxenetul cu propria fiică, pentru a-şi şterge datoriile. Dar era şi o crimă din milă. Liana era pregătită să plece din oraş pentru

totdeauna, să nu îşi mai vadă niciodată tatăl. Ştia că tatăl ei va continua să parieze şi să piardă şi, fără Liana acolo să îl protejeze, Dale l-ar fi vizitat în continuare. Kurt Decter era un cadavru ambulant şi urma să îşi piardă viaţa, într-un mod dureros. Liana nu făcuse altceva decât să accelereze procesul, ucigându-l cu o tăietură rapidă de cuţit.

Dar nu reuşea deloc să înţeleagă ce se întâmplase în noaptea în care murise Audrey. În articol se spunea că existau dovezi incontestabile cum că Liana fusese în maşină cu Audrey. George îşi imagina că se certaseră la bar. Credea ce îi spusese Liana: că Audrey voia să rupă înţelegerea lor, că îşi voia viaţa şi numele înapoi. Mai credea şi că Audrey băuse la Palm's Lounge până nu mai ştiuse de ea. Liana o dusese înapoi la casa familiei Beck, unde o aştepta maşina ei. După ce băgase maşina înapoi în garajul închis – cu motorul încă pornit şi Audrey leşinată lângă ea –, Liana luase probabil decizia să o lase pe Audrey în maşină, să moară asfixiată. Oare crezuse că dacă o lasă pe Audrey să moară, va putea să îi trăiască viaţa în continuare? Nu, nu avea nici un sens. Poate se gândise că, dacă Audrey era moartă, putea să o ia de la capăt, că ceasul pe care îl avea în loc de inimă se va opri de tot şi nu va mai trebui să se confrunte niciodată cu viaţa pe care o lăsase în urmă şi cu minciunile pe care le spusese. Scăpa basma curată.

George îi năruise planul acesta când venise să ia parte la înmormântare.

25

George îi aduse lui Irene cafeaua, punând-o cu grijă pe masa din fața ei. Nora, care era și ea pe masă, adulmecă băutura, apoi își smuci capul, cu un aer dezaprobator. Sări cu grație pe podea și se duse țanțoșă la bucătărie, ca să își verifice bolul de mâncare.

– Mersi, zise Irene. Am fi putut să ieșim la cafea, să știi.

– Bună încercare, zise George.

– Chiar poți să ieși la o cafea, să știi, zise ea cu o falsă exagerare, ostentativă prin transparența ei. Nu te-ai făcut un pustnic, nu?

– Mai ies din casă, zise el.

Strict vorbind, era adevărat. În cele zece zile de când îl împușcase pe Bernie MacDonald, George mai ieșise ocazional din apartament, de cele mai multe ori ca să prăduiască băcănia, sau magazinul de băutură, aflat în mod convenabil chiar alături. Mai vizitase și câteva secții de poliție, la cererea lor. Nu devenea un agorafob, sau cel puțin așa își spunea, însă când vedea oameni normali, comportându-se normal – sau, mai rău, distrându-se –, îl copleșea un sentiment de anxietate, care friza oroarea. Reușise să accepte că, în starea lui actuală, mintea îi era ca un ecran de cinema, pe care nu rula decât un singur film, filmul unei după-amiezi de marți, din New Essex, într-o barcă, cu Bernie. Nu se trezea cuprins de sudori reci, nu urla în somn și nu se speria la auzul sunetelor necunoscute, dar nu se putea abține să nu revadă la nesfârșit cele întâmplate. Îi amintea de o perioadă din timpul primului an de facultate, când devenise extrem de obsedat de jocul de Tetris pe calculatorul lui, până în punctul în care ajunsese să vadă tot timpul, cu ochii minții, cele șase forme colorate, infiltrându-se chiar și în visele lui.

– Las că ieșim noi la o cafea cândva, zise Irene, afișând o privire îngrijorată, dar înțelegătoare.

– Expresia de pe fața ta nu mă ajută, zise el. În afară de asta, nu mi-a plăcut niciodată să ies la cafea. Știi asta.

– Nu te-aș mai bate așa la cap cu asta, dacă ai accepta să vorbești cu cineva.

Irene își făcu mâinile căuș în jurul cănii de cafea, de parcă ar fi fost iarnă. Luna august trecuse, dar orașul era cuprins încă de o căldură sufocantă, iar în apartamentul lui George, răcit doar de aerul condiționat de la fereastră, erau peste douăzeci și cinci de grade. Acel cineva la care se referea ea era un psihoterapeut la care voia să-l trimită pe George. Făcuse niște săpături și găsise un tip care era perfect. George fusese de acord cu ea în teorie, dar încă nu și în practică.

– O să o fac, zise el. Când sunt pregătit. Au trecut doar două săptămâni. Ție ți-a luat mai mult de atât să îți revii după *Tăcerea mieilor*.

Ea zâmbi, își puse cafeaua înapoi pe masă, apoi se întinse pe canapeaua lui. Purta pantaloni trei sferturi și o bluză fără mâneci, cu buline. Vânătaia pe care i-o lăsase pumnul lui Bernie MacDonald se vindecase aproape complet. George mai întrezărea un vag luciu galben, dar poate că era doar în imaginația lui.

– Fie. Ai câștigat azi, dar doar pentru că am obosit să mă mai cert cu tine. Vrei să-ți povestesc despre problemele mele de doi bani?

– Cu mare plăcere, zise el.

Ea îi spuse despre întâlnirea dezastruoasă pe care o acceptase cu redactorul divorțat, îi povesti cum o dusese la o microberărie, unde îi ținuse o prelegere despre vinul de orz, ca mai apoi să se îmbete și să se smiorcăie în mașină, pe drumul spre casă. George asculta și făcea comentarii sarcastice, dar ca întotdeauna în ultimele zile, mintea lui era în continuare prinsă în acea întindere goală a morții, imaginile rotindu-se și căzând ca niște piese de Tetris.

După ce îl împușcase pe Bernie, își îndreptase atenția asupra tăierii sforii din jurul gleznelor. Mâinile începuseră să îi tremure violent, ca unui om care încearcă să își ducă paharul de plastic la buze, într-un avion zguduit de turbulențe. Reușise până la urmă, ținându-și capul în jos și ochii ațintiți asupra a ceea ce avea de făcut. Când își eliberă într-un sfârșit picioarele, se împinse în spate și se sprijini de pupă. Bernie nu se mișcase, ședea încă liniștit în scaunul rotativ al cârmaciului, cu bărbia în piept, de parcă ar fi

dormit, atâta numai că avea pieptul plin de sânge, care acum se închidea la culoare, preschimbându-se din roșu aprins într-un maroniu mocirlos. O muscă mare bâzâia în jurul capului căzut al lui Bernie. Cum de ajunsese atât de repede aici, în pustietatea asta? George se simți cuprins de o frică subită că îi luase câteva ore să își dezlege picioarele, în loc de câteva minute. Se uită la soare, încercând să își dea seama cam cât e ceasul. Cât de repede se va lăsa noaptea și oare atunci se va legăna în continuare pe ocean, alături de un cadavru?

Acel gând îi dădu ghes. Se ridică, proptindu-se pe picioarele lui amorțite, și încercă să meargă spre provă, dar mușchii îi tremurau încă și căzu în genunchi. Se târî spre Bernie. Ajungând la mort, George îi împunse tibia cu un deget și se trase înapoi, temându-se și acum că Bernie ar putea să fie încă în viață. Când nu se întâmplă nimic, reuși să se ridice în picioare, îl împinse pe Bernie de pe scaun și se așeză în locul lui. Corpul aterizâ cu o bufnitură greoaie și în sunetul oribil al gazelor eliminate. George nu se uită, dar simți mirosul înțepător al rahatului, amestecat cu cel al brizei sărate și al sângelui.

Se uită la întinderea pustie a oceanului. Era o zi calmă, dar suprafața se unduia ici-colo și brizanți albi străluceau în soare. Se uită în toate direcțiile. Totul era neschimbat, un ocean întreg care dispărea după curba pământului. I se năzări că s-ar putea să nu găsească niciodată țărmul, că o să moară în mijlocul acelei pustietăți. Soarele, care era sus pe cer și nici nu urca, nici nu cobora, părea să își bată joc de el, cu propria-i lipsă de semnificație. Se uită la cadranele bărcii și, acolo, atașat de consolă, găsi o busolă, un instrument pe care probabil că nu mai pusese ochii din anul lui eșuat ca cercetaș. Era acoperită cu apă de mare; când o șterse, săgeata îi indică faptul că barca era îndreptată spre nord. Nu știa decât că trebuie să o ia spre vest, înapoi spre țărm. Ar fi fost de ajuns să meargă până dădea de alte bărci. În lumea celor vii, poate că avea să fie arestat pentru crimă, dar asta ar fi însemnat și că l-ar fi luat de pe barca asta, departe de unduirea mării, care îi provoca greață. Și departe de Bernie, zăcând în sângele și excrementele lui.

Găsi cheia de contact, prinsă cu o coardă răsucită de o bucată de burete, în formă de pește-spadă. Întoarse cheia. Nu se întâmplă nimic, și pieptul lui se strânse de frică. Apoi umblă la accelerator, mutându-l într-o poziție neutră, și încercă din nou. Motorul prinse viață. George nu mai condusese în viața lui o astfel de ambarcațiune, dar reuși să miște acceleratorul, astfel încât să pună barca în mișcare, la o viteză la care să se simtă în largul lui. Apoi, după ce întoarse de timonă până când busola îi arătă că merge spre vest, o ținu drept.

După vreo zece minute, George ochi, la nord de el, ceea ce părea a fi un vas de dimensiuni considerabile. Se gândi pentru o clipă să țină barca îndreptată spre țărm, dar nu știa cât de multă benzină mai are și se gândi că mai bine profită de prima ocazie de a scăpa de cadavrul lui Bernie. Trase prea tare de timonă, și barca păru să sară pe apa liniștită, zdruncinându-se și aruncând un val de stropi spre soare.

Când se apropie de cealaltă navă, răsuflă ușurat văzând că nu se mișca din loc. Strălucea imposibil de albă. Era un vas mare de pescuit, cu ceea ce părea a fi a antenă parabolică atașată de acoperișul cabinei. Zări două siluete pe punte, cu undițe lungi în față. Când ajunse cam la cincizeci de metri depărtare, îi zări pe ambii bărbați întorcându-se spre el și două femei care se ridicau de pe șezlonguri, ca să vadă ce se apropie. George încetini barca și flutură din mâini, într-un gest menit să spună deopotrivă „Am nevoie de ajutor“ și „Sunt inofensiv“. Deodată își dori să fi acoperit cadavrul lui Bernie cu prelata.

Când se apropie, văzu că cei doi bărbați erau de vârstă mijlocie și foarte bronzați. Fiecare ținea o doză de bere într-o husă. Ambele femei, la fel de maronii și ele, își trăgeau repede sutienele pe ele; până atunci, făcuseră plajă *topless*.

George se apropie de vas, trăgând de accelerație, ca să evite o coliziune. Opri motorul când se afla cam la zece metri distanță și barca pluti, bușindu-se de marginea navei lor. Unul dintre bărbați, care avea un burdihan de mărimea unei mingi medicinale, zise:

– Hei, tâmpitule!

George își ridică din nou mâinile și zise:

– Îmi cer scuze. Am nevoie de ajutor.

Una dintre femei, purtând un costum de baie negru cu auriu, se uită peste marginea vasului de pescuit, văzu trupul lui Bernie și scoase un țipăt ascuțit.

– Am avut un accident, zise el și nici că voia să se apropie mai mult de adevăr. Puteți suna la Paza de Coastă, vă rog?

– Bărbatul acela e mort? zise a doua femeie, care venise și ea la margine.

Părea să fie mai tânără cu cel puțin douăzeci de ani decât toți ceilalți membri ai grupului și tocmai își aprinsese o țigară. Mirosul pluti în jos spre George, un miros divin, care mască pentru o clipă duhoarea sângelui și izul sărat.

– E mort, zise George. Vă pot explica, după ce sunați la Paza de Coastă. Pot veni la bord?

Bărbatul cu burdihanul cât casa se dusese la cârmă, și George îl privi cum ridică un transmițător radio din consola lui alambicată. Ceilalți trei se uitau unul la altul, încercând să decidă dacă să-i permită accesul la bord unui posibil criminal dement. George îi văzu inspectând cu privirea puntea bărcii lui și observă că tânăra zărise revolverul pe care îl aruncase George.

– Nu sunt înarmat, zise el și își arătă palmele. Am fost răpit de acest bărbat. Dacă nu vreți să mă lăsați la bord, atunci, vă rog, puteți să îmi dați niște apă?

Până când ceruse ceva de băut, nici nu își dăduse seama cât de sete îi era, de fapt. Avea un gust de sânge și metal în gură. Femeia mai tânără, care purta un costum de baie galben aprins, se întoarse spre celălalt bărbat, care nu vorbise încă.

– Poate să urce, nu? întrebă ea.

El se uită spre colegul lui pescar, care meșterea încă la transmițător, apoi se întoarse către George.

– Bănuiesc că da. Stai să aduc scara.

Paza de Coastă ajunse la cincisprezece minute după ce George urcase la bordul vasului *Reel Time*. Cât așteptase, acceptase un scaun pe punte, dăduse pe gât niște apă și își frecase încheieturile mâinilor și gleznele, până când realizase că asta nu făcea decât să înrăutățească situația, fiindcă își sfâșia pielea roasă, făcând sânge

proaspăt să curgă și să mânjească puntea bărcii. Bărbații se ținură la distanță, dar femeia mai tânără, care se prezentă ca fiind Melanie, îl întrebă ce se întâmplase. Încercă să vorbească, dar începu să tremure atât de violent, încât trebui să pună jos sticla de apă. Îl cuprinseră deodată niște frisoane, iar o voce distantă, a lui, îi spunea că intră în stare de șoc. Când ajunse nava Pazei de Coastă și îl luă la bord, i se dădu o pătură. Acest mic gest de bunăvoință îi provocă o criză de plâns.

În zilele care urmară, George își spuse povestea de nenumărate ori, nenumăratelor organe ale legii. Simțea, din atitudinile lor diferite și din întrebările care i se puneau, că exista o divergență legată de posibila lui arestare. Împușcase un om în gât și avea o legătură directă cu moartea altor patru oameni. Mai avea legătură și cu un jaf enorm și devenea din ce în ce mai clar, din întrebările care i se adresau, că diamantele furate din seiful lui MacLean nu fuseseră încă găsite. Își dădu seama că detectiva Roberta James era cea care îl protejează, cea care credea fiecare cuvințel al poveștii lui. În mod cert, era singura care îi oferea constant informații, care îi spuse că nici un trup nu fusese recuperat de pe fundul Oceanului Atlantic, care îi dăduse din bunăvoință informația că soția lui MacLean murise într-un final și că, din câte știa ea, nu i se spusese niciodată despre uciderea soțului ei.

Privind în urmă, pe George nu îl deranjaseră interogatoriile constante. Faptul că își spunea povestea iar și iar părea să o facă mai suportabilă. Abia după ce trecu o zi întreagă fără să fie contactat de poliție, o zi în care nu își părăsise apartamentul, începu să simtă enormitatea faptelor petrecute. Anumite imagini – Bernie prăvălit în scaunul cârmaciului, chipul lui Karin Boyd devenind cenușiu în casa Katiei Aller, privirea de pe fața Lianei când fusese aruncată în mare – nu îi dădeau pace nici o clipă. Cititul nu-l ajuta și nici televizorul. Când ieși din apartament, lumea, care îi păruse întotdeauna relativ benignă, îi dădea acum impresia unui dezastru iminent. Clădirile se clătinau de parcă ar fi fost pe cale să cadă, mașinile se înclinau periculos la curbe și străini violenți îl priveau, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile oribile. Orice gând despre ocean îl umplea de o groază pustie.

Vorbise cu departamentul de resurse umane de la revistă și i se oferi un concediu de „îngrijire familială și criză“. Nu aveau nevoie decât ca medicul lui de familie să completeze un formular și să îl trimită prin fax. În fiecare zi se gândea să îl sune pe medic și să stabilească o întâlnire. Și în fiecare zi, amâna. Cei de la birou îi trimiteau e-mailuri la care nu răspundea.

Vizitele lui Irene nu îl ajutau neapărat, dar nici nu îi făceau rău. Umpleau timpul ziua, deși cea mai mare problemă a lui nu era să reziste pe timpul zilei. Să facă față orelor interminabile ale nopții, însă, era înfiorător.

– Credeam că își ura soția?

– Ah, tu chiar ascultai, zise Irene, ridicându-se ca să își bea restul de cafea. Așa zicea el.

Ea ridică din umeri.

– Deci nu o să mai existe o a doua întâlnire.

– Doamne, nu. Experimentele mele cu bărbații distruși se încheie oficial. Imediat cum rosti acele cuvinte, regretă și se înroși la față. N-am vrut să...

– Cu excepția mea, desigur.

– Nu te consider un bărbat distrus.

– Mersi. Rănit, dar neînvins. Ăsta-s eu. Orice nu te ucide te face mai puternic. Apropo, cine a zis chestia asta ar trebui aruncat în mare, alături de fantoma lui Bernie MacDonald.

– O sa aflu cine a zis-o și mă ocup.

Ea culese un fir de păr de-al Norei de pe un umăr și se întinse ușor în față.

– Pleci? o întrebă George.

– Doar dacă nu mă implori să mai rămân.

O conduse pe Irene până la ușă, unde ea îl sărută, așa cum o făcea de fiecare dată, pe buze.

– Sunt sigură că o să fii bine.

După ce plecă Irene, George își făcu ordine în dulapul din dormitor, umplând o pungă de hârtie cu tricouri pe care nu credea că o să le mai poarte vreodată. Poate mai târziu o să ducă punga, cale de două străzi, până la ajutoare. Ar putea fi ieșirea lui pe ziua de azi.

Își reumplu cana de cafea, rezistând tentației de a pune o înghițitură de bourbon în ea, și apoi se întoarse în camera de zi, să lucreze la ceea ce numea el în secret „Jurnalul morții“. Fusese o sugestie a detectivei James, de ultima oară când vorbiseră. Îl condusese afară din secția de poliție, așa cum făcea întotdeauna. Când rămaseră o clipă în asfințitul gri al orașului, el îi mulțumise pentru amabilitatea ei.

– Pentru ce? făcu ea.

– Pentru că mi-ați crezut povestea. Pentru că nu m-ați arestat. Pentru că nu vă uitați la mine cum o fac ceilalți polițiști... și polițiste.

– Nu îți fac nici o favoare. Adevărul e că eu chiar îți cred povestea.

– Dar mă tot aduceți înapoi aici.

– Sper că o să-ți amintești ceva nou. Mai sunt încă multe întrebări fără răspuns.

– Încă nu ați găsit diamantele, nu?

– Nu.

George își aprinse o țigară, căci, de când ajunsese la țărm, își reluase obiceiul. Trase un fum adânc, care îi umplu plămânii, apoi suflă fumul pe lângă detectiva James, dar vântul serii îi schimbă direcția și i-l trimise direct în față. George își ceru scuze.

– Nu-ți face griji. Miroase bine. Sunt unul dintre acei foști fumători cărora încă le place să fumeze la mâna a doua. Îmi lipsește chiar și în baruri.

– Uneori cred că sunteți femeia mea ideală, doamnă detectiv.

Ea râse exploziv.

– Ei, uite, asta nu-i ceva să aud în fiecare zi.

– Nu petreceți timpul cu oamenii potriviți.

– Mie-mi spui?

Mai trase un fum lung din țigară.

– Credeți că o să mai aveți nevoie de mine?

– Probabil. Încă nu sunt convinsă că îți amintești tot ce ai putea.

– Asta pentru că încerc să uit tot ce pot.

– Am o sugestie, zise ea în timp ce își freca ceafa, după care își îndreptă gulerul cămășii.

Nu era dată cu lac pe unghii. De fapt, poate cu excepția rujului, George nu credea că Roberta James purta vreun pic de machiaj.

– Care?

– Cred că ar trebui să încerci să scrii totul.

– Credeam că asta faceți voi.

– Cred că tu ai putea scrie mai multe. Scrie fiecare detaliu al evenimentelor petrecute. Încearcă să descrii lucrurile. Încă sunt convinsă că am ratat ceva. Ar putea să ne ajute să lămurim ce s-a întâmplat, dar mă gândeam și că ar putea să te ajute și pe tine... să procesezi lucrurile.

– Credeți că am luat-o pe arătură.

– Nu, dar cred că ți s-a întâmplat ceva destul de nasol. Nu poate strica să-ți notezi lucrurile. Nu aș sugera-o dacă nu aș crede că e ceva ce ar trebui să faci.

Urmându-i sugestia, găsi un caiet vechi și gol, ascuns printre cărțile de pe un raft, și începu să noteze tot ce se întâmplase, cu scrisul lui înghesuit, aproape ilizibil. Nu descria faptele în ordine cronologică. Se gândea pur și simplu la unul dintre evenimentele petrecute și încerca să-l descrie. Nu era plăcut, dar măcar era o ocupație.

În ultimul timp se concentra asupra tentativei lui de a scăpa de Bernie MacDonald, acasă la Katia Aller. Descrise interiorul casei, cum arăta spălătoria, unde fusese ascuns trupul Katiei. Încerca să își amintească gândurile și întrebările pe care le avusese atunci.

„De unde știe Bernie că suntem aici? Ne-a urmărit cu mașina și, dacă da, de ce a așteptat atât de mult până să ne împuște cu tranchilizant? De ce nu era îngrijorat că am putea telefona la poliție din casă, de pe mobilele noastre?“

Scrise despre decizia lui de a o rupe la fugă prin fața casei și despre felul în care arăta Karin Boyd, când trecuse pe lângă ea, în hol. Despre pielea ei cenușie și poziția aceea bizară, prăbușită, a corpului ei. Probabil că era deja moartă, sau trăgea să moară, doza de tranchilizant fiind prea mare pentru gabaritul ei. Apoi scrise despre cum o văzuse pe Liana pe bancheta din spate a Dodge-ului, cum era întinsă, inconștientă. Își amintea că știa că era în viață pentru că... pentru că pleoapele i se mișcaseră. Acesta era un detaliu asupra

căruia revenea întruna, acea mișcare abia perceptibilă. Fusese doar un spasm sau o văzuse pe Liana închizând repede ochii, când realizase că cineva trecea pe lângă mașină? Își amintea că atunci, pe loc, se gândise că era un gest involuntar, că era inconștientă sau tranchilizată și ea și că pleoapele îi zvâcniseră. De ce se străduia acum să se convingă că Liana fusese perfect conștientă, pe bancheta din spate a Dodge-ului, pretinzând însă că nu era?

Oare pentru că se potrivea cu ceea ce gândea încontinuu? Că Liana și Bernie lucraseră împreună de la început și că totul, inclusiv excursia cu barca pe mare, fusese orchestrat?

Dar, în cazul acesta, de ce erau amândoi morți, pe când el era încă în viață? Cum de îi permisese Liana lui Bernie să o arunce peste bord? De ce era Bernie atât de convins că pistolul din cutia cu unelte de pescuit nu era încărcat?

Tot ceea ce știa era că i se părea util să aștearnă totul pe hârtie. Cu cât nota mai multe detalii, cu atât îi devenea mai clar tot ceea ce se întâmplase de fapt în decursul acelui weekend lung. Simțea că se apropie de adevăr.

Dădu paginile în urmă prin jurnal, până unde începuse să facă schițe. Desenase mai multe imagini cu barca, încercând să își amintească exact ce era în ea. De data asta desenă o schiță de deasupra, indicând poziția celor patru trupuri, două vii și două moarte. Se holbă la ea, până când imaginea se încețoșă, și își desprinse privirea abia când auzi clopotele bisericii în depărtare, bătând ora douăsprezece.

Se ridică și se duse în bucătărie, unde turnă restul de cafea din ibric în cană. De data asta adăugă și o gură de bourbon.

26

Poliția veni a doua zi dimineață, într-o miercuri, la puțin timp după ora nouă. George pusese un ibric de cafea pe foc și se gândea ce să facă cu ziua lungă pe care o avea în față.

Se auziră trei bătăi puternice în ușă, urmate de cuvintele urlate: „Poliția! Deschide!“ O voce de bărbat. George, așteptându-se să fie arestat, deschise ușa și dădu nas în nas cu O'Clair, însoțit de doi ofițeri în uniformă.

– George Foss. Sunt detectivul John O'Clair, de la Departamentul de Poliție din Boston. Am un mandat de percheziție pentru acest apartament.

Ridică două foi de hârtie pliate. Arăta de parcă tocmai ar fi câștigat o sumă mare la loz în plic și flutura în aer biletelul câștigător.

George se așeză pe canapea, bându-și cafeaua și citind exemplarul mandatului de percheziție care îi revenea lui, pe când cei doi polițiști trecură din chicineta deschisă, prin camera de zi și spre dormitor. Nora îi urmă interesată, trecând în zigzag printre picioarele lor și uitându-se în sertarele deschise. O'Clair nu participă la percheziție, dar rămase în camera de zi, în costumul lui gri lucios, foindu-se pe vârfuri și verificându-și din când în când mobilul.

– Unde e doamna detectiv James? întrebă George.

– Ah, este informată în legătură cu situația.

– Ce căutați mai exact?

O'Clair nu răspunse.

George se gândi la banii pe care i-i dăduse Liana și pe care încă nu îi menționase poliției. Mutase banii în subsolul clădirii, învelindu-i într-o cârpă și ascunzând-o sub un uscător. Se întrebase în tot timpul ăsta dacă nu cumva era prea precaut, dar acum era bucuros că nu va trebui să explice prezența a zece mii de dolari în bani gheață celor de la poliția bostoneză.

– Domnule detectiv, am găsit ceva, zise unul dintre polițiști, din dormitor.

O'Clair, care nici nu încercă să-și mascheze expresia mulțumită de pe față, îi spuse lui George să rămână unde era și intră în dormitor. George își stoarse mintea, încercând să își imagineze ce ar fi putut găsi care să îl afunde cumva și mai mult. Își dorea să își fi făcut patul și să fi strâns mormanul de haine murdare, care se adunaseră într-un colț. Din dormitor se văzură blițuri, semn că se făceau poze. George se ridică, exact în momentul în care O'Clair ieșea din cameră, însoțit de unul dintre polițiștii în uniformă, o femeie hispanică, cu sprâncene ca ale Fridei Kahlo. Purta mănuși albe de cauciuc și ținea o bucată de hârtie albă despăturită, pe care erau două pietre mici, una într-o nuanță de verde, cealaltă roz.

– Puteți identifica obiectele acestea? întrebă O'Clair.

– Nu le-am mai văzut până acum. Unde le-ați găsit?

Chiar dacă arătau ca niște pietricele, George știa că trebuie să fie diamante. Începu să îl furnice ceafa.

– Le vom confisca pe acestea ca dovezi. Dumneavoastră va trebui să veniți cu noi la secție.

*

George aștepta într-una dintre camerele de interogare. Rămăsese acolo mai bine de o oră, după ce îi spusese lui O'Clair că renunță la dreptul lui de a avea un avocat prezent. George se întreba dacă deja fusese în toate camerele de interogare ale Departamentului de Poliție din Boston. Aceasta avea și o fereastră, cu zăbrele. George zărea Podul Zakim și, în depărtare, monumentul Bunker Hill din Charlestown. Cerul era de un albastru spălăcit sau poate că arăta așa din pricina ferestrei murdare.

– Bună, George.

Se întoarse când auzi vocea familiară, fericit că o vede pe detectiva James. Purta un costum negru peste o cămașă albă de mătase, cu gulerul peste reverul sacoului. Dacă George ar fi fost până la urmă arestat, spera că ea o să fie cea care îi pune cătușele, și nu O'Clair, care ar fi avut neîndoielnic o expresie arogantă întipărită pe față.

– Doamnă detectiv, zise George.

– Partenerul meu m-a informat că renunți la dreptul de a avea un avocat prezent. Așa este?

George îi spuse că da.

– Bine. Ia un loc. Trebuie să te anunț că această conversație este înregistrată.

Îi indică o cameră mică din colțul încăperii. George încuviință din cap.

După ce se identifică ea mai întâi, apoi spuse numele lui George, precum și ora și locul interogatoriului, James zise:

– Vrei să ne spui despre diamantele pe care le-am găsit?

– Nu le-am mai văzut niciodată.

– Atunci cum crezi că au ajuns în sertarul tău de haine?

– Sunt diamantele lui MacLean?

– Nu știu. Tu să ne spui.

– Nici eu nu știu. Dar aș crede că e o coincidență destul de mare dacă n-ar fi.

– Așadar, cum au ajuns în sertarul tău?

– Liana Decter le-a pus acolo. În ziua în care a fost omorât MacLean, în noaptea pe care a petrecut-o la mine.

– Și nu ai știut de asta atunci?

– Nu, n-am știut.

– Și de ce ar face asta și nu ți-ar spune?

– Mă pot gândi la două motive. În primul rând, îmi mulțumea pentru că am ajutat-o să îl jefuiască pe MacLean. Nu că aș fi știut că o ajut.

– Și care ar fi celălalt motiv?

– Ca să îmi însceneze vinovăția.

– Și de ce ar face asta?

– Aveți destul timp?

Detectiva James zâmbi.

– Am toată ziua. Și mi-ar plăcea foarte mult să aud de ce ți-ar înscena Liana Decter vinovăția.

– Mi-ar înscena-o pentru că sunt singura persoană care știe că este încă în viață și, dacă sunt la închisoare, nu pot să mă duc după ea.

– Mai înainte ne-ai spus că ai fost martor la uciderea Lianei Decter, de către Bernie MacDonald.

– Aș vrea să îmi schimb declarația.

– Deci, nu ai văzut-o legată de un bloc de ciment și aruncată în ocean?

– Nu, eu zic că am văzut asta întâmplându-se, și totuși, cred că este încă în viață.

– Cum e posibil?

– Nu știu exact cum a reușit, dar în sinea mea, nu cred că s-a înecat atunci.

James își întinse gâtul într-o parte, apoi în cealaltă, de parcă s-ar fi pregătit pentru un meci de box.

– De ce nu începi cu începutul?

– Sunteți sigură?

– Cum spuneam, am toată ziua la dispoziție.

– Bine, începu George. Cuvintele îi veneau ușor. Tot repetase acest discurs, în capul lui, de zile întregi. Pentru că nu am un punct de plecare mai bun, o să zic că totul a început în Barbados. Știm cu certitudine că Liana, sau Jane Byrne, cum era cunoscută, lucra la Cockle Bay Resort și acolo l-a întâlnit pe Gerry MacLean. Ea știa că era bogat și știa că era corupt, ceea ce însemna că probabil avea bani gheață pe undeva. Era o țintă, și ea l-a escrocat. Știa cum arătaseră cele două soții ale lui. Le-a copiat aspectul și l-a sedus, l-a câștigat de partea ei, într-atât, încât el a adus-o în Atlanta să-i fie amantă. I-a oferit o slujbă (sau i-a cerut-o ea) și așa a căpătat acces la registrele lui de afaceri. Apoi, într-un fel sau altul, a descoperit că el convertise o grămadă de bani în diamante și că acestea se aflau într-un seif, aici, în Massachusetts. Așadar, cum spargi un seif? A formulat planul perfect. Să fure bani de la el, ceea ce era ușor, pentru că el trimitea regulat bani în insule, iar ea ar fi avut acces la transferuri. Își însușea unul din acele transferuri și pleca din oraș. El se supăra, dar ea ar fi știut că, din cauza naturii acelor transferuri, el nu ar contacta poliția. Probabil știa și că își va trimite investigatorul lui obișnuit, pe Donnie Jenks, pe urmele ei. Apoi, tot ceea ce îi mai rămânea de făcut era să găsească o cale să îi returneze suma aici, în Boston. Și, când cineva apare cu bani la tine acasă (cu mulți bani), ce faci? Îți deschizi seiful și pui banii acolo. Pe asta se baza. Avea nevoie de ajutor, așa că a recrutat un barman local din Atlanta, pe nume Bernie MacDonald. Apoi a recrutat-o pe Katie

Aller sau cel puțin a contactat-o. Katie era o persoană pe care o cunoștea de când lucra la una dintre stațiunile de lux din Caraibe. Am aflat multe despre ea. Era singură la părinți și ambii fuseseră omorâți într-un accident cu barca, atunci când Katie avea optsprezece ani. Erau bogați și totul i-a revenit ei. Deținea un teren, cu o casă și o cabană, în New Essex și, pe lângă asta, mai deținea niște proprietăți în Florida și Mexic. Tatăl ei vânduse iahturi de lux în Fort Lauderdale. Katie era dependentă de droguri, poate din cauza influenței Lianei, dar poate că nu. Când Liana și-a dat seama că ea și Bernie aveau nevoie de un loc unde să stea în Boston, a contactat-o pe Katie. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că a adus-o pe Katie aici cu ea, a instalat-o în vechea ei casă, cu destule droguri încât să o țină fericită, și a folosit proprietatea. S-a dovedit a fi locul perfect pentru a înscena întâlnirea mea cu Bernie sau, cum l-am cunoscut inițial, Donnie Jenks.

– De ce a pretins că ar fi Donald Jenks? Mi se pare destul de evident că ți-ai fi dat seama până la urmă.

– Nu conta dacă îmi dădeam seama. Știa dintotdeauna că m-aș fi prins că fusesem folosit ca să ajungă la diamantele lui MacLean. Îmi imaginez că numele lui Donnie Jenks era cel mai ușor de folosit, pentru că lucra deja pentru MacLean. Poate că aș fi încercat să îl verific, înainte să accept să duc banii. Nu prea știu, dar știu că ceea ce trebuia Liana să facă era să mă convingă să o ajut să-i ducă banii lui MacLean. Liana nu era convinsă că ar reuși singură, așa că s-a gândit că, dacă mă întâlnesc cu Bernie și el e destul de înfricoșător, atunci instinctul meu protector se va activa și voi fi de acord să îi duc banii lui MacLean.

– Înțeleg de ce avea nevoie de Bernie și de ce avea nevoie de Katie, dar de ce avea nevoie de tine, de fapt?

– De fapt, nu prea avea. Cel puțin nu pentru prima parte a planului. Probabil că ar fi putut să se ducă și singură acasă la MacLean sau ar fi putut să o trimită chiar și pe Katie. Singurul motiv pentru care voia să duc eu banii era ca să mă implice. Avea nevoie să fiu martor atunci când urma să fie aruncată în mare. Totul ducea spre asta. Furtul banilor lui MacLean era doar începutul. Dar ea avea un plan mai măreț. Nu voia numai

diamantele, voia să scape basma curată, un caz închis în care ea figura ca fiind moartă.

– Așadar, crezi că trebuia să supraviețuiești în ziua aceea, în barcă?

– Da. Nu numai că așa cred, dar mai cred și că Bernie știa și el că trebuia să supraviețuiesc. Era și el implicat. Ceea ce Bernie nu știa era că *el* trebuia să moară.

– Dă un pic înapoi. De ce a amenințat-o Bernie pe prietena ta... Irene, parcă? De ce a amenințat-o și de ce a tras în tine din mașină?

– Ca să facă să pară că Bernie devenise paranoic, că o cam luase razna și voia fie să îmi închidă gura, fie să îi omoare pe toți implicați în jaf. Și era de o importanță capitală ca eu să știu această povestioară, pentru că eu eram cel care urma să o zică mai departe. Povestea de bază era că Liana, în loc să plece din oraș cu Bernie, imediat după ce furaseră diamantele, voia să mă mai vadă o dată și că asta i-a declanșat lui Bernie furia paranoică. Erau șanse mici, știu asta, dar am crezut-o pentru o vreme. Cred că Liana se baza pe vanitatea mea, presupunând că o să aleg să cred că ea ar mai rămâne o noapte prin preajmă doar pentru a fi cu mine.

– Te referi la noaptea de duminică?

– Exact. După ce Bernie a furat diamantele, singurul lucru care avea sens era să se dispară cât mai departe cu putință. În schimb, Liana s-a întâlnit cu mine la Kowloon, apoi a venit la apartamentul meu și a petrecut noaptea acolo. Înainte să plece, a plantat cele două diamante în sertarul meu de haine, ascunse ca să nu le găsesc imediat. Era cam la limită, având în vedere că știa că trupul lui MacLean va fi găsit și că mă va căuta poliția. Cred că era dispusă să își asume riscul și că era important pentru planul ei să își petreacă noaptea la mine: ca să rămân amorezat de ea, ca să planteze diamantele și, de asemenea, ca să ofere un motiv plauzibil pentru faptul că Bernie MacDonald o luase razna. Bernie, care chipurile își ieșea din minți, era important pentru a doua parte a planului. Prima era să ia diamantele de la MacLean (ceea ce a fost destul de ușor, din câte se pare), iar a doua era să își însceneze moartea și să îl elimine pe Bernie. Apoi toate diamantele îi rămâneau ei, iar oamenii ar fi încetat să o caute, pentru că ar fi fost moartă. *Știa* că

poate să ducă primul plan la bun sfârşit şi al doilea plan era doar cireaşa de pe tort. Această parte e importantă pentru a înţelege ce s-a întâmplat, ce cred eu că s-a întâmplat. Tot ce s-a întâmplat după jaf a fost ca atunci când un atacant de fotbal american aruncă spre zona de marcaj. Un *Ave Maria* la sfârşitul celei de-a doua reprize, când echipa ta e deja în avantaj. Are vreun sens ce zic?

– Cum e cu fotbalul ăsta? Nu, continuă, m-am prins.

– În regulă. Era mult mai complicat pentru ea să ştie că o să scape cu asta. Era un *Ave Maria*, dar dacă nu funcţiona (dacă, spre exemplu, decideam pe loc să v-o predau vouă sau dacă nu eram în stare să îl omor pe Bernie în barcă), atunci tot ar fi avut diamantele şi putea să dispară în continuare. Doar când am gândit lucrurile în felul ăsta, au căpătat sens.

– Aşadar, spune-mi ce s-a întâmplat în barcă.

– Aşa cum o văd eu, Liana trebuie să îi fi spus lui Bernie că planul era să mă ţină pe mine în viaţă ca martor la moartea ei. De ce a fost de acord cu asta, nu ştiu exact, dar presupun că era măcar puţin fermecat de Liana şi voia să îi facă pe plac. Probabil l-a convins că avea nevoie să dispară pentru totdeauna. Aşadar, de la bun început, ideea era să mă ducă pe barca familiei Aller, care era legată lângă cabană, şi apoi să o scoată în larg. Le-am făcut treaba mai uşoară când am apărut la casa Katiei Aller, deşi, din păcate, venisem împreună cu Karin Boyd, iar ea a devenit o victimă colaterală.

– Şi dacă nu te-ai fi dus la casă?

– Atunci Bernie ar fi găsit altă cale să mă răpească. Era clar că mă urmărea. M-a urmărit în seara când am fost să o vizitez pe Irene în Cambridge, când a tras cu puşca în mine şi l-a nimerit pe Donald Jenks. Ar fi putut să mă omoare atunci, dar nu ăla era planul. Încă îşi mai juca rolul. Adevăratul plan era să mă prindă în viaţă şi de aceea avea carabina cu tranchilizante. Altfel, de ce ar fi avut aşa ceva?

– Am urmărit sursa acelei arme, apropo, până la o grădină zoologică din Atlanta. Furtul ei fusese raportat. Se pare că Bernie avea un prieten care lucra acolo.

– Ceea ce arată că planul acesta a fost pus în mişcare de mult. Arma era şansa de a mă prinde în viaţă, ceea ce era crucial. Karin a

fost o cută în plan, dar însemna doar că Bernie trebuie să ne împuște pe amândoi. Amestecul din săgeata de tranchilizare trebuia să lase inconștient un bărbat de statura mea, dar a fost prea mult pentru Karin, și ea a murit de o supradoză. Nu că ar fi făcut vreo diferență, având în vedere că ar fi fost ucisă oricum. În timp ce se întâmplau toate astea, în timp ce Bernie mă încolțise în casa Katiei Aller, Liana aștepta în mașină. Așa cum văd situația acum, era perfect trează, întinsă pe bancheta din spate, pretinzând că e inconștientă, în caz că aș fi fugit pe lângă mașină și aș fi văzut-o. Ceea ce am și făcut. Eram destul de convins că mă uitam la o femeie inconștientă, dar îi văzusem ochii mișcându-se, sunt sigur de asta. La vremea respectivă am crezut că e doar un efect secundar, un fel de tic de la pierderea conștienței, dar acum mi-o amintesc diferit. Ceea ce cred că am văzut au fost ochii Lianei care s-au închis, când am apărut la fereastra mașinii.

– Nu asta ați scris în declarația semnată.

– Știu. M-am răzgândit. Poate m-am gândit prea mult la asta și nu mai văd clar lucrurile, dar cred că pur și simplu zăcea pe bancheta din spate a mașinii. Îl aștepta pe Bernie să mă prindă. Când Bernie s-a dus după mine, Liana a încuiat mașina și s-a întins pe banchetă. Dacă aș fi văzut-o, aș fi presupus că Bernie a prins-o și pe ea. Și chiar am văzut-o. Și exact asta am și gândit.

– Dar dacă n-ai fi văzut-o, s-ar putea să nu fi ezitat și ai fi putut să scapi.

– Asta-i adevărat. Aș fi putut să ajung în pădure și apoi să ies la șosea. Dacă s-ar fi întâmplat asta, cred că Bernie și Liana ar fi renunțat pur și simplu și ar fi dispărut. Țineți minte, toată chestia asta era doar un *Ave Maria* pe final de meci.

– Și Liana era atacantul, zise ea.

– Da, exact. Liana e atacantul. Bernie, în cel mai bun caz, e înaintașul.

Detectiva râse.

– Bine, m-am prins. Cred că subestimezi valoarea unui înaintaș bun, dar înțeleg ce zici. Continuă.

– Așadar, odată ce îmi pierdeam cunoștința, rămânea doar să pună pe toată lumea în barcă. Ne-au dus pe toți cu mașina la

cabană, unde era legată barca. Liana probabil a dat o mână de ajutor, apoi s-a lăsat legată de Bernie. Am fost puși față în față sub prelată. Apoi a navigat până în larg și a mers în cercuri până îmi reveneam eu. Odată ce se întâmpla asta, Liana își intra în rol, spunându-mi de cuțitul pe care reușise să îl aducă pe furiș și, în principiu, permițându-mi să tai sfoara cu care eram legat. La această parte conta în special sincronizarea. Era important să mă eliberez, dar nu înainte ca Liana să fie aruncată peste bord. Cred că au avut un fel de semnal, ca să îl poată anunța Liana pe Bernie când să oprească barca și să înceapă să arunce oamenii. Cred că semnalul era să lovească marginea bărcii cu piciorul. Am auzit-o atunci, dar am crezut că este sunetul bărcii care se oprește pentru că, imediat după aceea, Bernie a apucat-o pe Liana și a aruncat-o peste bord. Dar o barcă nu scoate o bufnitură când se oprește. Doar dacă pică ceva. Liana i-a făcut semn lui Bernie că era timpul să o văd cum moare. Nu aș fi avut ce să fac în legătură cu asta, dar mi-ar fi rămas cuțitul și Bernie nu s-ar fi grăbit să arunce celelalte două trupuri. Trăgea de timp, ca să îmi dea mie răgaz să tai și restul sforii.

– Și ca să iei pistolul, zise detectiva James.

– Ei bine, nu. Bernie nu știa de pistol. Poate că știa că e un pistol în cutia cu unelte de pescuit, dar era sigur că nu e încărcat. Nu, el a crezut că eu trebuia să mă eliberez, să iau vesta de salvare și să îmi încerc norocul în ocean.

– Ai fi fost o țintă sigură. Avea o barcă. Putea pur și simplu să dea peste tine.

– Dar planul nu era să dea peste mine. Trebuia să mă lase să scap. Ceea ce Bernie nu a știut era că ea mi-a oferit o modalitate de a-l împușca. Îmi lăsase o armă încărcată. Ea voia să îl ucid pe Bernie. Astfel nu ar mai fi rămas nimeni în viață care să știe că ea nu murise. Eu aș fi spus tuturor că era moartă și, chiar dacă nu ar fi fost găsit niciodată trupul și nici diamantele de altfel, nu ar fi existat nici un motiv să se continue căutarea. Era perfect.

– E doar foarte improbabil. Erau mult prea multe lucruri care ar fi putut să meargă prost. Dacă tranchilizantul te-ar fi omorât și pe

tine, ca pe Karin Boyd? Dacă n-ai fi fost în stare să ieși din sfori? Dacă Bernie ar fi supraviețuit? Aș putea să continui.

– Dacă Bernie ar fi supraviețuit, nu ar fi fost sfârșitul lumii pentru Liana. Nu ar fi turnat-o. Trebuia doar să împartă banii cu el. Cum spuneați și dumneavoastră, erau destui și cine știe... îmi imaginez că ar fi găsit o modalitate să îl omoare mai târziu. El avea încredere în ea. Nu ar fi fost greu.

Detectiva James avea un aer sceptic și strângea din buze.

– Am avut și eu aceleași îndoieli și întrebări, până mi-am pus problema altfel, zise George. Cum am mai spus, existau două planuri. Primul plan era infailibil sau atât de infailibil cât poate fi un jaf de milioane de dolari. Adică planul de a pune mâna pe diamantele lui MacLean. Al doilea plan era o fata morgana: un mod de a lua diamantele, de a scăpa de Bernie și de a dispărea pentru totdeauna. Planul acela putea să eșueze, în toate modurile pe care le-ați enumerat, plus în multe altele. Katie Aller ar fi putut fi anchetată imediat după uciderea lui MacLean, dacă ați fi făcut legătura mai repede. Eu aș fi putut pleca din oraș. Bernie ar fi putut să mă împuște din greșeală, lângă locuința lui Irene. Dacă se întâmpla oricare dintre aceste lucruri, atunci Liana era pregătită să își ia tălpășița. Ar fi dispărut din oraș înainte să reușiți voi să îi aflați numele întreg. Dar a rămas, ca să fie totul perfect, și i-a ieșit. Au apărut diamantele pe undeva? Asta nu vă spune nimic? continuă George.

– Ei bine, după cum știți, unele dintre ele au ieșit la suprafață.

– Mă refer la majoritatea. Sunt sigur că erau mai mult de două.

– Hai să zicem că ai dreptate, zise detectiva James, și Liana a pus la cale toată chestia. Cum a scăpat după ce Bernie a aruncat-o în apă? Ai spus că era legată. L-ai privit pe Bernie cum leagă un bloc de ciment de ea.

– Asta nu știu. Îmi imaginez că nu era legată, ci doar arăta ca și cum ar fi fost. Sunt sigur că era un bloc de ciment adevărat, dar poate că l-a legat de ea astfel încât să poată să se dezlege când ajunge în apă.

– Ai spus că ai auzit un pleoscăit și apoi nimic.

– Asta îmi aduc aminte. Poate că a înotat pe sub apă o vreme și a ieșit destul de departe, încât să nu o mai aud. Poate că mai era o barcă în apropiere sau vreun fel de dispozitiv flotant. Eram încă legat pe punte la momentul respectiv... nu puteam vedea nimic în afara bărcii.

– Nu știu ce să zic, George, zise detectiva James.

– Recunosc că și eu m-am chinuit cu partea asta. Eram în larg. M-am ridicat în picioare în barcă, destul de curând după ce a intrat Liana în apă, și nu am văzut nimic. Dar dacă există cineva care ar fi putut înota spre o viață nouă, atunci ea ar fi aia. Nu știu cum a reușit, dar a reușit. A fost un număr de magie.

– Un număr de magie cam imposibil. Erați la kilometri de țărm.

– Știu că sună ridicol, dar e ridicol oricum ai privi-o. Mă tot gândesc la timpul petrecut în barcă. Totul era pus în scenă în așa fel încât eu să fiu martor. Era prea convenabil. Liana a adus un cuțit pe furiș și eu l-am putut lua. Când am luat cuțitul, am întrebat-o dacă vrea să îi tai ei legăturile și ea a zis că nu. Apoi Bernie își găsește locul unde poate să arunce cadavrele, exact când îmi eliberez eu mâinile. Alege să o arunce pe Liana peste bord prima, dar, apoi, nu mă aruncă imediat pe mine. Nu are nici un sens. Ar fi vrut să scape de cei doi oameni în viață mai întâi și apoi să se ocupe de cei morți. Totul a fost aranjat astfel încât să pot să mă eliberez și să scap. Ca să pot fi martor.

– Dar chiar dacă ai fi ajuns în apă, nu exista nici o garanție că ai fi scăpat cu viață.

– Nu exista nici o garanție pentru nimic. Era un *Ave Maria*. Știu că sună improbabil, dar credeți că e mai probabil ca Liana să îl fi lăsat pe Bernie să i-o ia înainte și că sunt amândoi morți acum și că diamantele au dispărut cu desăvârșire?

– Nimic din toate astea nu sună probabil. Cred că este la fel de probabil... și nu sunt singura de această părere... ca dumneata să ai toate diamantele.

– Dacă aveam toate diamantele, de ce aș lăsa două dintre ele în sertarul meu de haine?

– Poate că ai făcut-o ca să îți susțină povestea, să pară că ți s-a înscenat totul.

– Cred că mă confundați cu un geniu criminal. Cred că mă supraestimați, doamnă detectiv.

– Nu ești singurul care crede asta.

După interogatoriu, George fu lăsat singur încă o oră. Își imagina conversația care probabil avea loc în afara camerei izolate fonic, o decizie care trebuia luată: să fie reținut acum sau mai târziu. Încercă să îi pese, dar se tot gândea la diamantele alea lăsate în sertarul lui. Erau un semn de mulțumire de la Liana? Sau erau o ultimă înjurătură?

Detectiva James intră din nou în cameră și zise:

– Ești liber, domnule Foss. Momentan am terminat aici.

George se ridică în picioare.

– Mă conduceți afară?

Odată ajuns afară, George își aprinse o țigară.

– Eram aproape convins că o să fiu arestat azi, îi zise el detectivei James, care ieșise cu el până la treptele de cărămidă ale secției.

– Ții departamentul ăsta ca pe ace. Dar vei fi arestat. E doar o chestiune de moment și de acuzații aduse.

– Mulțumesc pentru avertisment.

– Există o convingere generală că ne vei conduce la Liana Decter.

– Deci, cineva e de acord cu mine că nu s-a înecat.

– Nu, cred că de fapt consensul e că nu a fost niciodată în barca aceea. Cel puțin, nu există nici o dovadă că ar fi fost.

– Doar cuvântul meu.

– Doar cuvântul dumitale.

– Presupun că o să încerc să mă bucur de libertate cât o mai am.

– Ah, și nu pleca din oraș. Aș vrea să fie oficial că am spus asta.

– De ce mai aveți încredere în mine? întrebă George.

– Nu știu dacă am încredere în dumneata, dar cred că spui adevărul. În meseria asta am ascultat o grămadă de minciuni, de la o grămadă de mincinoși. Te cred când spui că ai acționat cu bună credință când i-ai înapoiat banii lui MacLean și că ai fost escrocat de Liana și Bernie. Nu cred că ai știut de diamantele din dormitorul dumitale. Și cred că tu chiar crezi că Liana este încă în viață.

– Dar dumneavoastră nu credeți că este.

– Știți ce este briciul lui Occam?

George încuviință din cap.

– Cea mai simplă soluție este că Liana Decter și Bernie MacDonald au furat o grămadă de diamante. Bernie s-a lăcomit sau a devenit gelos sau ambele și a decis să îi omoare pe toți cei implicați. Aproape a reușit, dar a fost el însuși omorât. Diamantele... cine știe? Ar putea fi oriunde.

– Atunci, de ce mai sunt eu aici? Dacă Bernie voia să mă omoare, putea să o facă deja. Cum e posibil să-l fi înfrânt eu pe el?

– Cred că ai fost norocos, zise ea. Foarte, foarte norocos.

27

Când se întoarse la apartament, George știa ce are de făcut.

Era spre sfârșitul după-amiezii. O hrăni pe Nora, apoi își luă cheile de la Saab și ieși pe ușă. Hotărâse să se întoarcă în New Essex, convins că Liana lăsase ceva în urmă.

„O să știu ce caut când o să găsesc."

În timp ce întorcea în sensul giratoriu din centrul orașului, pulsul îi crescu într-un ritm alarmant și simți că amețește. Pe Beach Road, opri în parcarea bisericii, înainte de a intra pe Captain Sawyer Lane. Deschise geamul și inspiră adânc aerul sărat. Fără să-și poată explica de ce, își aduse aminte de silueta pe care o văzuse pe banca din fața bisericii, prima oară când se dusese la cabana de lângă mlaștină. Își aminti că se uitase la bărbatul adormit și se gândise că poate murise pe banca aceea și nimeni nu observase, pentru că arăta ca un enoriaș bătrân, care se bucura de soare.

Când bătăile inimii i se mai domoliră, George băgă mașina în viteză și ieși din parcarea bisericii. O luă la dreapta, pe Captain Sawyer Lane, apoi făcu imediat iar la dreapta, pe aleea cu pietriș a casei Aller. Se lăsase seara și era întuneric în pădurea de pini, dar distingea perimetrul de bandă galbenă, care încercuia proprietatea.

După ce găsi romanul *Rebecca* al Lianei, cu cartea poștală din Mexic între paginile lui, George se duse înapoi în Boston pe întuneric. Ținu aerul condiționat pornit și fereastra întredeschisă, ca să poată sufla fumul de țigară afară, în noapte. Nu știa exact ce însemna cartea – fusese lăsată special pentru el, așa cum fuseseră lăsate diamantele, sau fusese pur și simplu o greșeală din partea Lianei? –, dar știa ce însemna pentru el. Era un indiciu, o informație pe care o avea doar el, și nimeni altcineva.

Când se întoarse acasă, George se așeză pe canapea și răsfoi cartea. Erau multe pasaje marcate, toate încadrate cu pix albastru, așa cum își marca Liana întotdeauna cărțile. Trecu un deget peste semnele acelea făcute cu pixul, cu unghiurile lor precise și liniile perfect drepte. Deschise la pagina șase, unde fusese pusă cartea poștală cu

ruinele mayașe, și citi pasajul marcat: „Dar mi-a ajuns melodrama pentru o viață întreagă și aș renunța de bunăvoie la toate cele cinci simțuri, dacă ne-ar putea asigura acum pacea și siguranța. Fericirea nu e un bun pe care să-l prețuim, ci o calitate a gândirii, o stare de spirit".

În noaptea aceea, George nu dormi. Liana îi bântuia fiecare gând, până când deveni convins că prezența ei constantă în mintea lui era o dovadă în plus că era în viață, pe undeva. Dar unde se dusese după resurecția ei din apele oceanului? Avea diamantele – era sigur de asta – și probabil și o nouă identitate. Un nume nou. O coafură nouă. Locuia undeva departe. Acela era harul ei. Transformarea. Ea îi spusese că acela era blestemul ei, dar nu era adevărat. Era un har, o înzestrare, un talent. Putea să devină altcineva și putea la fel de ușor să omoare ceea ce devenea, înlăturând pe oricine se întâmpla să îi stea în cale. Și dacă transformarea era talentul ei special, atunci George știa că ceea ce o atrăsese pe Liana la el era tocmai faptul că el nu se putea schimba niciodată. El rămânea mereu același.

„Și tocmai de aceea m-a căutat pe mine în Boston", gândi George. Nu pentru că avea nevoie să închidă acel capitol, pentru că voia să îl vadă din nou sau pentru că avea nevoie de ajutorul lui într-un moment de cumpănă. S-a întors la el pentru că el putea să joace un rol – de figurație – și pentru a-l convinge să joace acel rol nu trebuia decât să-și facă apariția într-un bar, să fie frumoasă și să se prefacă speriată.

Lumina zorilor începuse să umple fereastra dormitorului lui George. Auzi mașina de livrări a ziarului *Globe*, trecând pe strada din față. Chiar dacă nu dormise, George se simțea perfect treaz. Știa ce are de făcut.

– Irene Dimas.

– Bună, eu sunt.

– Ah, nu am recunoscut numărul. Unde ești?

– Sunt plecat. Pentru o vreme. Mă întrebam dacă poți să îmi faci o favoare.

– Bine. Sigur.

George auzea pe fundal forfota de la locul de muncă al lui Irene. Reușise să o prindă la birou, chiar dacă era trecut de cinci, într-o zi de vineri.

– Vreau să ai grijă de Nora.

– Pot să fac asta. Cât lipsești?

– Speram, de fapt, să o iei la tine. S-ar putea să fiu plecat mai mult timp.

Irene ridică tonul.

– Ai fost arestat? De unde suni?

– Nu, nu. Nu încă, în orice caz. Sunt plecat din oraș. Și nu știu cât o să dureze. O să mă simt mai bine știind că Nora e cu tine.

– Te rog, spune-mi că nu te-ai dus s-o cauți.

– Bine. Nu m-am dus s-o caut.

– Nu te cred. Trebuie să lași asta pe mâna poliției.

– Poliția nu o caută pe Liana. Mă supraveghează pe mine. Au găsit o parte din diamantele furate la mine în apartament.

– Când? Cum?

– Trebuie să plec. Poți să te asiguri că Nora e bine?

– Sigur. Cum să nu. Nu poți să îmi spui unde ești?

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Ce o să faci dacă o găsești?

– Trebuie să plec. Ai grijă de Nora. O să mă întorc.

George închise înainte ca Irene să apuce să îi mai pună și alte întrebări.

Ce ar fi făcut dacă ar fi găsit-o pe Liana? Adevărul e că nu știa exact. Și-ar fi dorit să își poată spune că o va face să plătească pentru tot ceea ce făcuse. Dar nu era sigur. Știa doar că, dacă nu o găsea pe Liana Decter, ca să dovedească lumii întregi că era vinovată, urma să fie arestat și închis pentru mult timp. Și știa că tot ceea ce se întâmplase în Boston, de când își făcuse ea apariția la Jack Crow's și până la masacrul de pe barca lui Bernie, se desfășurase exact așa cum ar fi trebuit, exact așa cum plănuise Liana.

Înfășură telefonul ieftin, de unică folosință, în punga în care îl cumpărase și îl îndesă în coșul de gunoi de lângă masa de picnic. O pasăre neagră, cu ochii galbeni plonjă și se opri pe marginea coșului

de gunoi, întrebându-se dacă nu cumva aruncase ceva de mâncare. George se ridică, azvârlindu-și breteaua servietei peste umăr, cu cei zece mii de dolari înfășurați în ediția din ziua precedentă a ziarului *Boston Globe*, în buzunarul interior cu fermoar. Era tot ceea ce luase cu el, în afară de un pașaport și câteva schimburi de haine, când plecase din apartament cu o zi în urmă. Știind că poliția ar putea să îl supravegheze, nu îndrăznise să ia o geantă mai mare.

Ieșind din apartamentul lui în zorii răcoroși ai zilei, nu văzu nimic suspect, doar un taxi galben oprit la colț. Cu toate astea, se duse la garajul unde își ținea Saab-ul, intră pe ușa din față, apoi trecu pe lângă angajatul din tura de noapte, care dormea la birou, și ieși prin spate, pe o alee plină de gunoi. De acolo se duse la cea mai apropiată stație și luă metroul până la South Station. Era sigur că dacă se ducea la Logan și încerca să se urce într-un avion, ar fi fost oprit. Dar se gândi că poate are o șansă dintr-un aeroport din Canada. Nu exista nici un tren direct spre Montréal, așa că George își cumpără un bilet de autobuz.

Agentul canadian de la graniță îi ștampilă pașaportul și abia dacă se uită la el. La fel se întâmplă și la aeroportul Montréal-Trudeau, unde își cumpără un bilet spre Cancun. George fusese atât de sigur că va fi luat la întrebări la controlul de securitate sau că servieta lui va fi percheziționată, și banii, descoperiți, că aproape că nu îi veni să creadă când avionul, pe trei sferturi plin, se ridică deasupra orașului Montréal și a fluviului St Lawrence, pe drum spre Mexic.

Un autobuz rablagit îl duse, timp de o oră, la sud de Cancun, spre Tulum. Trebuia să găsească o cameră de hotel, un loc ieftin care să accepte, fără întrebări, bani gheață. Dar mai întâi cumpără un telefon și se duse spre ruinele mayașe.

„Arată ca în cartea poștală“, își zise George, în timp ce privea la ruinele gri care se întindeau pe faleză și, în depărtare, la suprafața liniștită și acoperită de picățele de soare a mării. Și George știu, cu o certitudine absolută, că Liana nu se odihnea pe fundul Oceanului Atlantic. Era încă în viață.

MULȚUMIRI

Cartea aceasta nu ar fi existat fără agentul meu, Nat Sobel, care a citit o povestire despre un cuplu alcătuit dintr-un student și o studentă de anul întâi și s-a întrebat cum ar fi dacă s-ar întâlni după douăzeci de ani. M-a antrenat constant până la linia de finiș. De fiecare dată când mie s-a părut că ceva îmi ieșise perfect, Nat mă trăgea de mânecă și-mi spunea că poate fi mult mai bine de atât. Și de fiecare dată avea dreptate.

Mulțumirile mele din inimă se îndreaptă și către Joe DeMarco, care a publicat pentru prima oară *Fata cu un ceas în loc de inimă*, sub formă de povestire, în Mysterical-E. Foarte puține reviste literare și încă și mai puține publicații online sunt interesate de publicarea unor povestiri de peste zece mii de cuvinte. Joe nu numai că a citit povestirea pe care i-am trimis-o, dar i-a oferit și găzduire. Le mulțumesc și celor de la *Spinetingler Magazine* pentru că au nominalizat povestirea la Premiul pentru Proză Scurtă pe Internet.

Mulțumirile mele se îndreaptă către David Highfill, redactorul meu de la William Morrow. Cu inteligența și entuziasmul său, David a făcut ca întreg procesul de redactare să fie mult mai puțin dureros decât mă așteptam. Angus Cargill, redactorul meu de la Faber and Faber, mi-a oferit sugestii valoroase și toate au făcut din cartea aceasta una mai bună. Mulțumesc și întregii echipe de la Sobel Weber – Judith, Adia, Julie și Kristen –, al cărei profesionalism este întrecut doar de o mare amabilitate.

Myriam Steinback reprezintă o combinație rară – e o șefă incredibilă și o prietenă apropiată. De-a lungul celor șaisprezece ani în care am lucrat împreună în activitatea de pregătire a cadrelor didactice, a aranjat programul în așa fel încât să-mi permită să scriu și mi-a oferit în permanență încurajări, atât pentru proiectele pe care le gestionez, cât și pentru ceea ce scriu în timpul meu liber. Îți mulțumesc!

Și, la final, îți mulțumesc din toată inima, Charlene, primul cititor, cel mai mare fan și cel mai aspru critic. Mulțumesc că îmi

îngădui să mă închid așa de des în biroul meu!

Granița tradițională dintre statele din Sud și cele din Nord, denumită astfel după astronomul britanic Charles Mason (1730–1787) și geodezul britanic Jeremiah Dixon (1733–1779)

„Jane Doe“ (sau „John Doe“ pentru bărbați) este un nume generic pentru o persoană a cărei identitate adevărată nu este cunoscută.

Prototip al detectivului amator, lordul Wimsey este un personaj din romanele și povestirile autoarei britanice Dorothy L. Sayers (1893–1957).

Cultură specifică Pacificului de Sud

Cocktail alcoolic Tika, servit în boluri tradiționale din ceramică pictată

Serie de cărți de povestiri ale îndrăgitei autoare americane Laura Ingalls Wilder (1867–1957), în care își descrie copilăria fericită alături de familia ei, într-o căsuță din inima codrilor și, apoi, călătorind într-o căruță cu coviltir de-a lungul Vestului Mijlociu